

บหท ๓

การค้นพบและการบุกเบิก

สเปนและโปรตุเกสไม่ใช่ชาวโรปรุ่นแรกที่เดินทางไปยังแผ่นดินใหม่ มีผู้ล่าถึ่งการเดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกที่ก่อนข้างคล้ายคลึงกับการเดินทางดังในศตวรรษที่ 15 ว่ามีนักเดินเรือชาวไวกิ้งสักสามคนดินเวียเครียบแ芬แลนดินมาก่อนราชศตวรรษที่ 10 แต่ที่ต่างกว่าก็คือไม่พบหลักฐานว่าได้ทำการบุกเบิกหรือเข้าไปทั้งกรากกันอย่างเป็นกิจลักษณะตามท้องที่ส่วนต่าง ๆ ของทวีปดังเช่นปรากฏตั้งกรณ์ของชาวโรป หรือการปราบปรามชาวพื้นเมืองที่ออกจากจะซุบชาวสเปนที่สนใจหวังและหมกโภกสารในชีวิต ให้มีสภาพเป็น “รีบูรุช” ในสายตาของคนกลุ่มนั้นแล้ว ยังสร้างความ “ขมขื่น” ให้แก่ชาวอินเดียนแดงผู้เป็นเจ้าของดินแดนและรับมารดูกอกหักกันมาเป็นเวลาช้านานที่ถูกเย่งบ้านเกิดเมืองนอนไป

สภาพของยุโรปในศตวรรษที่ 15 ที่มีผลต่อการเดินทาง

ปี ก.ศ. 1492 นับว่าเป็นปีที่มีความสำคัญ เพราะเป็นปีที่แห่งการลั่นสะท้านโลกของสมัยกลางและยังเป็นปีแห่งการเริ่มต้นความเป็นสมัยใหม่ด้วย นอกจากนี้ ปี ก.ศ. 1492 ยังเป็นปีที่มีความสำคัญต่อยุโรปที่ว่าเป็นปีที่โคลัมบัสค้นพบเส้นทางเดินเรือสายใหม่ ถึงแม้ว่าเส้นทางใหม่นี้จะไม่ใช่เส้นทางที่นำไปสู่คินเดนอันอุดมสมบูรณ์ตามที่มาร์โค โปโล เคยกล่าวไว้ในปลายศตวรรษที่ 13 และหาใช่คินเดนที่โปรตุเกสกำลังค้นหาอยู่ แต่เส้นทางใหม่นี้ได้ทำให้สเปนและชาวยุโรปอื่น ๆ ได้รู้จักคินเดนใหม่ที่ไม่เคยมีคราวก้ามกักก่อน ด้วยเส้นทางดังกล่าว ทำให้สเปนกลายเป็นประเทศที่มีคินเดนภายในครอบครองมากกว่าประเทศอื่น ๆ ในยุคหนึ่น นับเป็นการเบ็ดเตล็ดครั้งใหม่ของประวัติศาสตร์แห่งการค้าขาย ดังคำกล่าวของโคลเซอร์ที่ว่า ““เป็นการเริ่มต้นยุคแห่งการค้าเมืองชั้นกรุงที่ 2 หลังจากที่ยุคที่ 1 ไปแล้ว” สัมยรมัน”¹

ยุโรปในปี ก.ศ. 1492 นับว่าเป็นปีที่มีเหตุการณ์ทางด้านการเมืองและรายอันเรื่องอันน่ายและส่งผลกระทบต่อการออกเดินทางเพื่อเพชรบุรี ในคินเดนที่ไม่เคยรู้จักและเป็นที่หวาดกลัวอยู่ก่อน ยังได้แก่ความเจว

¹ Dozer, op cit., p. 25.

ร้ายในสถาบันศาสนาที่สะสมกันเป็นเวลานานจนกระทั้งถึงการขึ้นดำรงตำแหน่งของสันตปาป้า פרדריקโก บอร์เจีย ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่มีความสามารถ ส่วนทางด้านการปกครองสถาบันพระมหากษัตริย์มีความเข้มแข็งขึ้น เป็นศูนย์รวมของการปกครอง มีกษัตริย์ที่มีความสามารถอย่างเช่น พระเจ้าเยนรีที่ 7 แห่งอังกฤษ พระเจ้าชาลส์ที่ 8 ของฝรั่งเศส หรือพระเจ้าแม็กซิมิเลียนที่ 1 ของเยอรมนี รวมทั้งพระเจ้าเฟอร์ดินาน และพระราชินี索abeล่าของสเปน อีกทั้งบรรดาข้าราชบริพารที่มีความเฉลียวฉลาด แต่ไม่ได้ทำให้ญี่ปุ่นสงบเท่าที่ควร ความทะเยอทะยานในอำนาจของกลัниц์ทำให้การหนักหนาไปอยู่แก่ประชาชน ดังเช่นกรณีของสเปนในการทำการฟื้นฟูประเทศ ที่เป็นทัน

นอกจากความวุ่นวายดังกล่าว ชาวญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 15 ยังพบกับแสงสว่างที่เป็นผลมาจากการคิดในยุคที่เรารู้ว่า “ยกแห่งการพัฒนาศิลป์วิทยาการ” เกิดขึ้นในอิตาลีเป็นแห่งแรก นอกจานนี้ก็ขยายตัวไปทั่วญี่ปุ่นในระหว่างศตวรรษที่ 13–15 แนวความคิดนี้แสดงออกมาในรูปของศิลปะ ปรัชญา ที่มีลักษณะตรงกันข้ามและทันสมัยกว่าที่เป็นอยู่ในอดีต ดังคำบรรยายเที่ยบว่า “เป็นยุคที่มนุษย์..... ได้ก้าวเข้าสู่ความเจริญเสื่อมได้เห็นแสงอาทิตย์อุทัยามรุ่งอรุณ”² แต่ต่อมาพิจารณาดูให้ละเอียดแล้วจะเห็นได้ว่า ในส่วนหนึ่งของความเจริญที่เกิดใหม่นั้น ได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นมา ระหว่างความคิดแบบเก่ากับความคิดแบบใหม่ ซึ่งเป็นผลให้ชาวญี่ปุ่นมีความคิดที่สับสน แต่ในส่วนของความเจริญนั้น แนวความคิดใหม่ ดังเช่น การส่งเสริมให้มนุษย์ sewage ห้ามธรรมโดยการศึกษาด้วยตนเองและจากประสบการณ์ การเน้นถึงสรีราฟและความสามารถของมนุษย์ในการกำหนดโชคชะตาของตนเอง ทำให้มนุษย์แห่งยุคฟั่นฟูศิลป์วิทยาการไม่จำกัดว่าต้องเป็นกรีก โรมัน หรือมุสลิมหรืออื่น ๆ มีความเชื่อมั่นในตัวเอง จนเกิดความกล้าที่จะพูด กล้าที่จะคิด กล้าที่จะทำ อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนแห่งแต่เริ่มสมัยกลางเป็นต้นมา ดังเห็นได้ในกรณีโคลัมบัสเมื่อเข้าไปเสนอแผนการการเดินเรือไปอินเดียโดยทางทิศตะวันตกต่อพระเจ้าเฟอร์ดินาน และพระราชินี索abeล่าแห่งสเปน เมื่อถูกถามจากบรรดาข้าราชสำนักที่มีความเชื่อว่าโลกแบนว่า “มีข้อความตอนใจในคัมภีร์ใบเบลล์ที่กล่าวว่าโลกกลม” หรือ “มนุษย์อีกซีกโลกจะเดินด้วยอาการอย่างไร? เดินเอาก้าวลงคืนหรือทันไม่มีรากซึ่พ่า หรือฝนและหิมะจากดินไปบนพ่า”³ โคลัมบัสได้ตอบด้วยลักษณะของผู้ที่รับอิทธิพลจากยุคฟั่นฟูศิลป์วิทยาการว่า “คัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้ว่าพระเจ้าสร้างโลกให้มีรูปทรงกลมเหมือนผลส้ม แต่ก็ไม่ได้กล่าวว่าโลกแบน” และอีกคำตอบก็คือ “.... ไม่ทราบว่าคนที่อยู่อีก

² ญุจัน เวเนอร์, ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น 2. เล่ม 1 แปลโดย จันทร์พาย กัลลิชิก (กทม, 2520) หน้า 5.

³ ไกรเสษ และดันແລປ, คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส แปลโดย อ. สนิทวงศ์ (กทม, 2508) หน้า 80.

ซึ่กหนึ่งของโลกเดินอย่างไร หรือทันไม่มีราชชั้ฟ้าหรือไม่ แม้แต่คนจะจากพ่อหรืออย่างไรข้าพเจ้าไม่ทราบ.... ความไม่ผิดของข้าพเจ้าก็คือการที่จะได้ไปทันเพื่อเรียนรู้ดังสิ่งต่าง ๆ เมื่อข้าพเจ้ารู้แล้วข้าพเจ้าจะกลับมาเล่าให้ท่านฟัง⁴

ความไม่พอใจของชาวヨโรปโดยเฉพาะพวกพ่อค้าที่มีต่อชาวมุสลิมที่บดกันไม่เหมือนค้าขายอย่างสะดวกกับเอเชียเป็นเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้ต้องมีการเดินทางเกิดขึ้น สินค้าของเอเชียซึ่งเป็นที่ต้องการในตลาดยุโรปและสร้างความมั่งคั่งให้แก่พ่อค้าญี่โรป และมีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองเวนิส ได้แก่สินค้าเครื่องเทศ ผ้าไหม ผ้ายา เครื่องถม และเพชรพลอย ผลกำไรที่ได้จากการสินค้าเหล่านี้เป็นที่จ้องมองจากพ่อค้ารายอื่นที่ไม่เพียงแค่ต้องการจะเข้ามีส่วนร่วมในการค้านั้น แต่ยังคงต้องการจะเดินทางให้เข้าถึงแหล่งที่ผลิต คือ เดินทางเข้าไปยังอินเดียและจีนอีกด้วย ความต้องการทั้งกล่าวถูกขวางกันหักทางตรงและทางอ้อมโดยพวกเตอร์ก ชาวมุสลิมกลุ่มใหม่ที่เข้ามามีบทบาทแทนที่ในตะวันออกกลาง หลังจากได้รับชัยชนะต่อมา อาณาจักรไบแซนไทน์ ในปี ค.ศ. 1453 การเปลี่ยนผ่านของผู้ปกครองจากมิตรไปสู่ศัตรูเช่นนี้ ทำให้เส้นทางค้าข้ายกับเอเชีย 3 เส้นทางไม่ได้รับความสะดวกเท่าเดิมเส้นทางที่ถูกล่าม ได้แก่ เส้นทางเรือจากจีนเข้าสู่อินเดีย ผ่านเปอร์เซียไปสู่ยุโรปทางรัสเซียตอนใต้ เส้นทางที่สองผ่านเข้ามาทางอิรัก และтурกี เข้าสู่ยุโรป โดยทางทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่ชายฝั่งตะวันตกของที่เรีย และเส้นทางสุดท้ายผ่านเข้าทางมหาสมุทรอินเดีย เข้าสู่ทะเลแดง และผ่านไปยุโรปโดยทางทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทางตอนเหนือของอียิปต์ ความจำเป็นดังกล่าวทำให้พ่อค้าญี่โรปจำต้องหันมาหาเส้นทางใหม่เพื่อหลบภัยอันจะเกิดจากพวกเตอร์ก ทางออกทางใหม่ก็คือการเดินทางอ้อมทวีปฟรีกิ หรือการใช้เส้นทางเดินเรือไปทางทิศตะวันตกที่คลัมบัสเสนอต่ออังกฤษริมยุโรปในระยะครึ่งหลังของศตวรรษที่ 15 นั้นเอง

ค.ศ. 1492 เป็นปีที่สเปนนำสภាភที่พร้อมต่อโครงการหรือแผนการณ์ต่าง ๆ ที่จะรวมประเทศ ความพร้อมดังกล่าวเริ่มนั้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1469 เมื่อผู้ปกครองของอาณาจักรคริสเตียนทั้ง 2 อาณาจักรได้แก่อาณาจักรแคสติล และอาณาจักรอารากอน เข้าสู่พิธีอภิเศกสมรสซึ่งกันและกัน ประกอบกับในเดือนมกราคม ค.ศ. 1492 เมื่อเมืองกรานาดาอยู่ในมือนั้นที่แข็งแรงเหลือสุดท้ายของพวกมัวร์บนคาบสมุทรภาคทำลายลง การจากไปของพวกมัวร์สุดท้ายเดินเรือในอัฟริกาครั้งนี้ ทำให้สเปนกลายเป็นประเทศที่มีอิทธิพลและมีอิทธิพลในการบริหารรัฐบาลควบคุมอาณาจักรและเป็นผู้นำด้านการค้าในภาวะที่ส่งบปริมาณการค้าสูงมาก⁴ ช่วยให้ผู้ปกครองสเปนคัดสินใจง่ายขึ้น

⁴ เล่มเดียวกัน, หน้า 81.

นอกจากความเชื่อและครรภ์ชาในศาสนาคริสเตียนก็มีส่วนช่วยให้ต้องมีการเดินทางเข่นกัน จริงอยู่ดังแม่ว่าชาวญี่ปุ่นในคริสต์ที่ 15 จะได้รับอิทธิพลความคิดของยุคแห่งการฟื้นฟูศิลปวิทยาการ ที่ว่าด้วย “การแสวงหาสัจธรรม” ไม่ยินยอมเชื่อถือในสิ่งที่ถือปฏิบัติกันมาแต่อดีต⁵ ซึ่งถึงแม่ว่าจะไม่ได้มีจุดมุ่งหมายโตามที่ศาสนาโดยตรง แต่ความคิดนี้มีผลทำให้ศาสนาคริสเตียนโดยเฉพาะองค์สันตะปาปาเสื่อมอำนาจในปลายสมัยกลาง รวมทั้งเกิดขบวนการปฏิรูปศาสนา และการเกิดขึ้นของศาสนาคริสเตียนนิกายใหม่โดยเฉพาะในเยอรมันอีกทั้งการไม่ยอมรับการทำหน้าที่วิชากรประจำเจ้า⁶ อย่างไรก็ตามการวิพากษ์วิจารณ์ตลอดจนแนวความคิดที่เป็นปฏิบัติคั้งกล่าวในส่วนรวมไม่มีผลต่อชาวญี่ปุ่นมากนัก ผู้คนส่วนใหญ่ยังคงมีความเชื่อมั่นในศาสนาอยู่เช่นเดิม ตัวพระนางอิสาเบลล่ารวมทั้งนาร์บินอกองทัพของสเปน ถึงแม่จะได้รับอิทธิพลของยุคแห่งการฟื้นฟูศิลปวิทยาการ แต่จากอุดมคติและประสบการณ์ที่ได้จากการรับกับพวกลมสลิมเป็นเวลานานในสังคมกออบกู้อิสรภาพ ซึ่งเป็นสังคมที่เกิดจากศาสนาคริสเตียนเป็นมูลเหตุจึงใจ เป็นเหตุให้นำรับสเปนมีความรู้สึกผึ้งแหน่งกับศาสนาคริสเตียนอย่างยิ่ง ความรู้สึกที่คืนได้ก่อให้เกิดความครรภ์ชาที่จะส่งเสริมให้คำสั่งสอนของศาสนาได้แพร่หลายออกไปอีก ความพยายามนี้สะท้อนออกมาในข้อความหนึ่งที่ว่า “การปราบปรามอเมริกาเป็นงานต่อเนื่องของชาวคริสเตียนสเปนที่มีต่อศาสนาอันได้มาจาก การปราบปรามมุสลิมบนโลกสมุทร”⁷ นั้นเอง

ยังไงกว่านั้นแนวความคิดของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาการยังช่วยทำให้ชาวญี่ปุ่นมีความกล้าหาญอย่างไม่เกรงกลัวความตาย ซึ่งไม่เคยมีผู้ใดเคยปฏิบัติมาก่อน ชอบการผจญภัยการเสี่ยงโชค ชอบความมีชื่อเสียงโดยอาศัยความสามารถส่วนตัวโดยไม่ต้องอาศัยอิทธิพลของครอบครัว ประกอบกับความเจริญทางก้านวิทยาการ โดยเฉพาะทางก้านการเดินเรือ มีโรงเรียนสอนการเดินเรือ มีเข็มทิศใช้ มีเรือขนาดใหญ่ที่สามารถแล่นในมหาสมุทรได้เป็นเวลานาน ๆ และสุดท้ายก็คือคำนั้นสัญญาในส่วนแบ่งที่จะได้รับจากทองคำที่กล่าวในนิทานปรัมปราทที่มีชื่อเสียง สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ทำให้สเปนโปรดเกลศ อังกฤษ ฝรั่งเศส และอุดรเลนด์ทายอยกันออกเดินทางเพื่อค้นหาความมั่งคั่งทั้งกล่าว

⁵ เวนอร์, อ้างแล้ว, หน้า 6.

⁶ ที่เดียวกัน, หน้า 6-7.

⁷ Dozer, op. cit., p. 27. และ Claudio Sanchez-Albornoz, The Spanish Middle Ages and the Conquest in Latin American History Vol. 1 From the Colonial Period to Independence. edited by Helen Delpar, (New York, 1972) p. 4.

โคลัมบัส ผู้พบกุลป์อเมริกา

(ค.ศ. 1451-1506)

โคลัมบัสกับการพบดินแดนใหม่

ในราชตั้นศตวรรษที่ 15 ความรู้ของชาวヨーロปเกี่ยวกับโลกภายนอกแผ่นดินยุโรปยังอยู่ในขีดจำกัด เปรียบเสมือนถึงความรู้ของชาวโลกลบีจุบันเกี่ยวกับพระเจ้าหลุยส์ที่ 1 แห่งฝรั่งเศส ที่ได้ทรงสถาปนากรุงปารีสเป็นราชธานี ทำให้ชาวโลกในยุโรปเชื่อว่าดินแดนที่อยู่ทางตะวันออกของมหาสมุทรแอตแลนติกนั้น คงจะต้องอยู่ทางใต้ของโลก ไม่สามารถเดินทางไปได้ แต่เมื่อคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ได้เดินทางและได้ไปพบแผ่นดินใหม่แล้วนั้นเอง

คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส หรือ คริสโตบัล โคลอง หรือที่เรารู้จักกันในนามคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เป็นนักเดินเรือผู้ยิ่งใหญ่ชาวอิตาเลี่ยน ที่ได้เดินทางสำรวจมหาสมุทรแอตแลนติกและเป็นผู้พบอเมริกา เขาได้เดินทางไปเมืองไครทราบประเทศที่

ลสເອີ້ນຂອງໂຄລັນບັສພຣະເກີດໃນຕະກູດທີ່ຢາກຈານ ແຕ່ກົມັກປະວິກາສຕົກລາຍຄນໄດ້ພາຍານ ສຽງປະວິທີໃນວັນເຖິງຂອງໂຄລັນບັສຂຶ້ນມາ ດັ່ງທີ່ຢູ່ເບົ້ວກ ເຊອງ ໄດ້ເຢືນໄວ້ໃນຫັນສື່ອຂອງເຂົວ່າ

“ເປັນເວລາກວ່າ 500 ບີ່ທີ່ມີຜູ້ພາຍານເສັນອີ້ນຄົດເຫັນວ່າ

ໂຄລັນບັສເປັນໜາວສເປັນ ໜາວໂປຣຖຸເກສ ໜາວຄາຕາລິນ

ໜາວຍິວ ໜາວຝົ່ງເກສ...ຫົວໜ້າແຕ່ໜາວອິນເດືອນແຄງ

ຊັ້ນບັນເຫດຖຸທຳໄຫ້ເຂົາຮັ້ງເສັ້ນທາງກລັນບ້ານໄດ້ກວ່າຜູ້ອໍ້າ”⁸

ແຕ່ຈາກຫລັກຫຼານທີ່ພອຈະກັນຄວ້າໄດ້ເຊື່ອໄດ້ວ່າ ໂຄລັນບັສເປັນໜາວເມືອງເຈນວ ເກີດໃນກຣອບ ກຣັວເລັກ ຈ ແລະຢາກຈານກຣອບກຣັວໜີນເມື່ອປະມານນີ້ ດ.ສ. 1451 ອາຊື່ພຂອງບົດກາມຮາດເບີນຊ່າງທອພ້ ແລະຍັ້ນສີ້ພ້ ເປີດກິຈການເລັກ ຈ ພາຍໃນກຣັວເຮືອນ ມີພື້ນອ້ອງ 5 ດັນ ແລະໂຄລັນບັສເປັນຄນທີ່ 2 ຄວາມ ຈານເປັນອຸປະສົກຕ່ອກການທຳກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງການຮັດກຳມາຈັດນັ້ນໄດ້ ຄວາມຈາກກົດເປັນອຸປະສົກຕ່ອກການທຳກຳມາຈັດນັ້ນໄດ້ ໃນວັນເຖິງຈິງເຊື່ອວ່າ ໂຄລັນບັສຄົງໄມ້ໄດ້ເຂົ້າຮັບການທຳກຳຫຼືອັດເຂົ້າກົງຈະນ້ອຍກວ່າເຕັກອື່ນ ຈ

ໂຄລັນບັສໄມ້ຂອບການທອພ້ແລະເຄຍຕັ້ງກຳດາມນ່ອຍ ຈ ຄຽ້ງເຊື່ອວ່າ “ຈຳເປັນກັກຫົວໜ້າທີ່ ທາຍາທຈຳຕ້ອງຢືດເຖິງອາຊື່ພທີ່ປະກວບປະກຸບປະກຸບຕໍ່ກົມັກທີ່ສື່ນຕໍ່ກັນນາ”⁹ ແຕ່ໂຄລັນບັສຍັງຄຳແນີນອາຊື່ພ ຕາມບົດກາມຮາດເຈາຍໄດ້ 22 ປີ ຕາມຄວາມຈົງແລ້ວໂຄລັນບັສທີ່ກ່ຽວຂ້ອງການປະກອບອາຊື່ພອື່ນ ອາຊື່ພທີ່ ເຂົາທຳການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງການເປັນອັກວິນໃນກອງທັພແຕ່ງດ້ວຍເຄື່ອງແບບສະຍ ປະຕັບປະກາດດ້ວຍຂັ້ນນາເຊັ່ນທີ່ເຄຍ ເໜີເນື່ອຍາມເດັກ ໂອກສຄອນຂ້າງຈະຫ່ວຍໂຄລັນບັສອູ່ບ້ານ ການໄມ້ໄດ້ຮັບການທຳກຳໄມ້ເປັນອຸປະສົກ ເນື່ອຈາກເນື່ອງທ່າເຈນວທີ່ໂຄລັນບັສມີກຸນື້ານາຍູ້ໃນຄວາມຮະທີ່ 15 ນັ້ນ ເປັນຄຸນຍົກລາງການກຳຕ້າຍແລະ ການເຄີນເຮືອທີ່ໃໝ່ແຮ່ງໜີນີ້ໃນຢ່ານທະເລມີເຕົວຮ່ວເນີຍ ມີກິຈການກຳຕ້າຍທີ່ຕ່ອງກວ່າກວັນອອກ ກັບທະວັນທີກ ດ້ວຍສົກພາບແວດລົມທັງກຳລ່າວທີ່ຮັບມາຕັ້ງແຕ່ເຍົວໜ້ວຍ ປະກອບກັບໃຈຮັກໃນດ້ານການເດີນເຮືອ ທຳໄໜ້ໂຄລັນບັສເປັນພື້ນຄວາມຮູ້ຍ່າງດີເກີ່ວກບໍ່ການເດີນເຮືອຊື່ງເປັນທາງໜີນທີ່ຈະນຳໄປສູ່ການເປັນອັກວິນ ທາມທີ່ໄຟຟ້າ

ກາຮັກໃນອາຊື່ພການເດີນເຮືອທຳໄໜ້ໃນຮ່ວ່າງນີ້ ດ.ສ. 1475–1476 ໂຄລັນບັສສມັກເຂົ້າທຳ ການເປັນກລາສີເຮືອເດີນທະເລ ເຮືອເຫັນໜີ້ນ້າທີ່ຂັ້ນສົ່ງສິນຄ້າຕາມເນື່ອງທ່າທ່າງ ໃນທະເລມີເຕົວຮ່ວເນີຍ ຄວາມຮ່ວຂອງໂຄລັນບັສເຮັມເປັນຈົງໃນວັນທີ່ ເຊິ່ງກົມັກປະກຸບປະກຸບຕໍ່ກົມັກທີ່ ແຍກແລນທີ່ກົມັກປັບປຸງ ເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນນີ້ໄດ້ທຳໂຄລັນບັສເຂົ້າໄປໄກລ້ອື້ອກບັນຍົກລົງກຳຕ້າຍການຈົງການຈົງການ

⁸ Herring, op. cit., p. 120.

⁹ ໂກຮເສກ ແລະດັ່ນແລປ, ອັ້ງແລ້ວ, ມັນ 5-7.

ด้านการเดินเรืออีกแห่งหนึ่ง และ ณ ที่นี่เองที่โคลัมบัสได้เรียนรู้ความเป็นนักเดินเรืออย่างแท้จริงจากชาวโปรตุเกส

หลังจากกลับสู่ โคลัมบัสได้รับการปลดปล่อยที่ชายฝั่งแห่งหนึ่งของประเทศโปรตุเกสซึ่งเป็นคืนเด่นที่กำลังมีชื่อเสียงในด้านการเดินเรือที่เกิดจากผลงานการค้นคว้าและศึกษาเป็นอย่างที่จากเจ้าชายนักเดินเรือที่รักภักดีในนาม เจ้าชาย เอนริ นาวิกบุรุษ โคลัมบัสมีโอกาสพำนักอยู่ในโปรตุเกสจนถึงปี ค.ศ. 1485 ในระหว่างนี้ได้ใช้เวลาไปในการเดินเรือไปยังสถานที่ต่าง ๆ อีกหลายครั้งทั้งกัน เชื่อกันว่าการเดินเรือในช่วงนี้ของโคลัมบัสไปไกลถึงไอร์แลนด์ทางตอนเหนือของอังกฤษด้วย¹⁰

นอกเหนือจากประสบการณ์ในการเดินเรือที่ได้มาดังกล่าวที่โปรตุเกส โคลัมบัสยังได้เรียนรู้วิชาการด้านการเดินเรือและอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการเดินเรือเพิ่มเติมด้วยการแต่งงานกับสตรีผู้สูงศักดิ์ชาวโปรตุเกสคนหนึ่ง ทำให้โคลัมบัสมีโอกาสใกล้ชิดกับบุคคลสำคัญ ได้เรียนรู้ภาษารวมทั้งวิทยาการใหม่ ๆ ของบุคคลเหล่านี้ มีโอกาสได้ศึกษาผลงานการเดินเรือของนักเดินเรือที่ยังใหม่แห่งยุค เช่น เจ้าชายเอนริ นาวิกบุรุษ ได้ยินได้ฟังถึงความสำเร็จและครองของกองเรือโปรตุเกสในการสำรวจบริเวณชายฝั่งทวีปอเมริกา และด้วยความมีประสิทธิภาพของเรือเดินทะเลโปรตุเกส ประกอบกับความเชื่อของคนในสมัยนั้นที่ว่าโลกแบนและถ้าเดินออกไปไกล ๆ จะตกโลกได้หมดไป มีคนเป็นจำนวนมากเริ่มมีความเชื่อคล้องตามความเห็นของบีเอร์ เดลลี นักภูมิศาสตร์ที่เชื่อถือเสียงของทันคนวรรษที่ 15 ว่าแท้ที่จริงโลกมีลักษณะกลมคล้ายผลส้ม ความคิดของโคลัมบัสที่จะเดินทางไปแอเชียโดยทางทะเลนัก จึงเกิดขึ้น

เพื่อหาผู้สนับสนุนทางด้านการเงิน ในปีระหว่าง ค.ศ. 1484–1485 โคลัมบัส ได้เสนอแผนการของเขาราชสำนักในยุโรป เริ่มจากกษัตริย์อิหร่านที่ 2 แห่งโปรตุเกส ซึ่งไม่เชื่อว่า “เส้นทางไปแอเชียทางทิศตะวันตก จะสั้นกว่าและให้ผลกำไรได้มากกว่าเส้นทางที่โปรตุเกสกำลังค้นหาอยู่”¹¹ ด้วยความพิคหัวและได้รับการประณามจากบุคคลในราชสำนักโปรตุเกสว่าเป็นโครงการที่ “เหลือเชื่อ ไร้สาระและเหลือไอล” ประกอบกับอิหร่านที่ 2 ยังไม่ก่อการลงทะเบียนแผนงานที่เจ้าชายเอนริ

¹⁰ Herring, op. cit., p. 120.

¹¹ Lord Acton, The New World in Latin American Panorama. edited by Paul Kramer and Robert Menicoll, (New York, 1969) pp. 41–42.

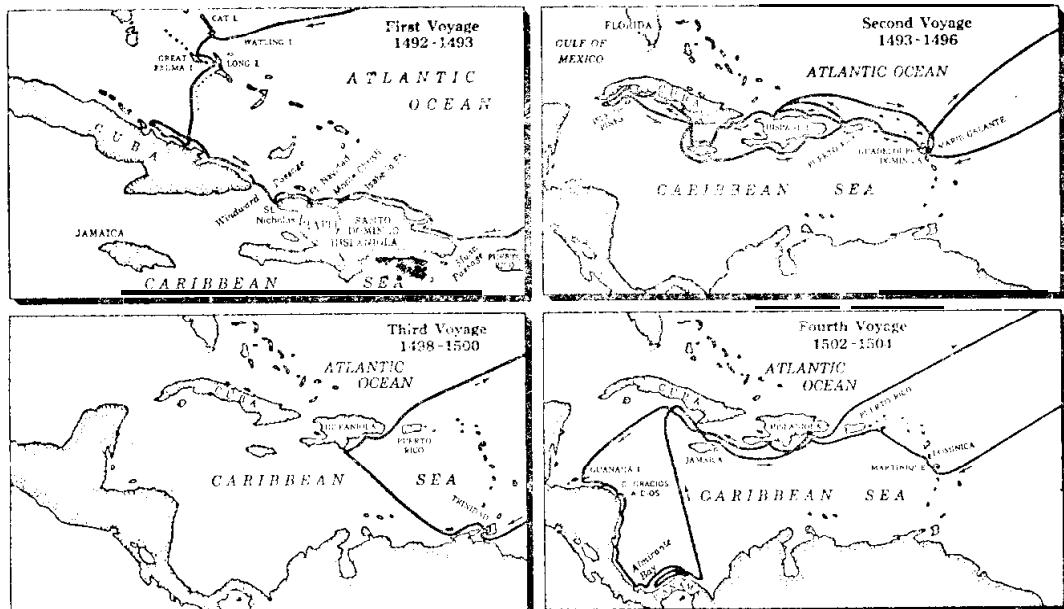
นาวิกบุรุษผู้เป็นอา ได้ลงทุนลงแรงมาเป็นเวลานานและโครงการดังกล่าวก็ใกล้จะสำเร็จผลตามความมุ่งหมาย โคลัมบัสจึงเดินทางไปพำนักในอาณาจักรเศต็ล และได้มีโอกาสถวายโครงการไปเออเชียท่อพระนางอิสabeลล่าในระยะแรกถึงแม้จะถูกคัดค้านจากบรรดาข้าราชบริพารดังเช่นในโปรตุเกส ในส่วนทัวพระนางอิสabeลล่าให้ความสนใจ แต่ยังพิจารณาไว้เงินสนับสนุนเพราะยังอยู่ในระหว่างการทำสูญกรรมกับมุสลิมอยู่ การถูกปฏิเสธจากทัศน์ริย์โปรตุเกสและราชินีแห่งสเปน ไม่ได้ทำให้โคลัมบัสเลิกถัมมแผนการของเข้าແຕ່อย่างไร ยังคงใช้เวลาในขณะที่ยังพำนักอยู่ในสเปนก่อสืบไป ในปี ค.ศ. 1488 หลังจากรับฟังความสำเร็จของบาร์โซโลมิว ดิแอส นักเดินเรือชาวโปรตุเกส ซึ่งสามารถอ้อมแหลมกูดซีบ และแล่นเรือกลับมายังโปรตุเกสได้อย่างปลอดภัย อันเป็นการยืนยันว่าเส้นทางไปเออเชียถูกเบ็ดเสร็จ โคลัมบัสรับเสนอโครงการของเข้าท่องทัศน์ริย์โปรตุเกสอีกรั้งหนึ่ง แต่ได้รับการปฏิเสธเช่นเคย รวมทั้งพระเจ้าเยนรีที่ 7 แห่งอังกฤษ พระเจ้าชาลส์ที่ 8 แห่งฝรั่งเศส ในรายงานที่พระนางอิสabeลล่าได้รับ โคลัมบัสถูกประนามว่า “เป็นผู้ที่ขัดต่อคำสั่งสอนของศาสนา และทฤษฎีของเขามิอาจนำมาใช้ปฏิบัติตัวจริง”¹²

โคลัมบัสมิได้สั่นความพยายาม ในปี ค.ศ. 1491 เสนอแผนการท่อพระนางอิสabeลล่าอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้รับการปฏิเสธจึงเดินทางท่อไปยังฝรั่งเศส แต่ก่อนที่จะได้เข้าเฝ้าพระเจ้าชาลส์ที่ 8 เหตุการณ์อันวุ่นวายในสเปนได้หมดไป ในวันที่ 2 มกราคม 1492 สเปนได้รับอิสรภาพ และในวันที่ 20 มีนาคม ปีเดียวกันนั้นเอง ชาวiyakub ปลดปล่อยจากสเปน โครงการของเขามิได้รับนำเสนอพระนางอิสabeลล่าอีกรั้งแต่ก็ได้รับการปฏิเสธเช่นเคย โคลัมบัสเปลี่ยนแผนโดยเดินทางไปฝรั่งเศส แต่ก่อนที่จะเสนอโครงการโคลัมบัสก็ถูกเรียกตัวกลับสเปน ด้วยความช่วยเหลือของข้าราชบริพารบางกลุ่ม และในวันที่ 17 เมษายน ทั้งสองฝ่ายตกลงกันโดยโคลัมบัสได้รับการแต่งตั้งให้เป็น “นายนพลเรือแห่งสมุทรใหญ่ผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน” บนดินแดนโพ้นทะเลและส่วนแบ่งจำนวนหนึ่งในสิบของทรัพย์สมบัติที่พบพร้อมๆ กันอย่างแน่นหนาทั้งนั้นจึงบันบัดเพื่อแสดงค่าปรับชาแห่งอินเดีย

ก่อนการเดินทางมีอุปสรรคเล็กน้อย โคลัมบัสไม่อาจหาเรือเพื่อใช้ในการเดินทางได้ ทั้งนี้เป็นเพราะไม่มีเจ้าของเรือผู้ใดเชื่อว่าโคลัมบัสจะเดินทางไปถึงเอเชียได้สำเร็จด้วยการข้ามมหาสมุทรที่กว้างใหญ่และไม่เคยมีใครรู้จักหรือเดินทางมาก่อน อย่างไรก็ตาม ด้วยความช่วยเหลือของกัปตันพินซอน นักเดินเรือที่กล้าหาญ ผู้รักการผจญภัย และเป็นนักเสียงโฉก โคลัมบัสได้เรือ 3 ลำได้แก่ นีนา บีนท้า และชานตา มาเรย และลูกเรืออีกประมาณ 90 คน ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นนักโทษเกณฑ์มา

¹² Herring, op. cit., p. 122.

จากเรื่องนี้ ถือจำนวนหนึ่งเป็นทหารในกองทัพสเปนที่พอจะรู้เรื่องการเดินเรืออยู่บ้าง ส่วนตามคำสั่งของพระนางอิสabela คือเป็นที่น่าสงสัยว่า ในการเดินทางครั้งแรกของโคลัมบัสไม่มีบุคคลทางศาสนาร่วมเดินทางไปด้วย ถึงแม้ว่าจุดมุ่งหมายประการหนึ่งของการเดินทางนี้เพื่อการเผยแพร่องค์ศาสนา ก็ตาม

การเดินทางทั้ง 4 ครั้งของโคลัมบัส (ค.ศ. 1492-1504)

เรือทั้ง 3 ลำเริ่มออกเดินทางในคืนวันที่ 3 สิงหาคม 1492 จากท่าเรือเล็ก ๆ แห่งหนึ่งของเมืองปาลอยส์ ทางตอนใต้ของประเทศ หลังจากหยุดพักเพื่อซ่อมแซมเรือและสนับสนุนข้าวของและสัมภาระ เพิ่มเติมที่หมู่บ้านราเวลล่า กีเดินทางสู่เอเชีย ในระหว่างทางโคลัมบัสประสบปัญหามากมายนับแต่ความหวาดกลัวที่ต้องอยู่ในทะเลเป็นเวลานาน ความกลัวจะตกทะเล กลัวจะมีสัตว์ทะเลโผล่ขึ้นมา จากพื้นน้ำ การจราจรส่องกล้าสีที่ต้องการจะเดินทางกลับ ในที่สุดก่อนที่เหตุการณ์จะเริ่ยง ใบวันที่ 12 ตุลาคม 3 เดือนให้หลังจากวันออกเดินทางดังคำกล่าวของโคลัมบัส “พระเจ้าได้นำข้าพเจ้ามาสักดิบเดนที่ปรารถนาแล้ว”¹³ โคลัมบัสและลูกเรือมองเห็นแผ่นดินเป็นครั้งแรก และได้ทรงชื่อว่าเกาะนั้นว่า ชาน ชัลวาตอร์ แท้ไม่พบทองคำ ในวันที่ 28 ตุลาคม กองเรือเล่นเลย์ขึ้นไปถึงคิวบา ดินแดนที่โคลัมบัสเชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งของจีนหรือญี่ปุ่น แท้ก็เช่นเคย ไม่ว่าที่ชาน ชัลวาตอร์หรือที่คิวบา

¹³ Dozer, op cit., p. 30.

โคลัมบัสไม่พบผู้คนที่ส่วนใหญ่เสื้อผ้าและประดับอาภรณ์ที่มีค่าล้ำเลิศ ไม่มีกำแพง หรือหลังคาที่ทำด้วยหงอนคำที่มาร์โค โบโล เคยก่อไว้หลายครั้งก่อน หากพบแต่บ้านที่มุงด้วยใบหญ้าไม่มีเครื่องประดับและผู้คนก็ไม่สวมใส่เสื้อผ้า แม้จะส่งลูกเรือเข้าไปในเกาะเพื่อค้นหาเมืองหลวงตามคำบอกรถของชาวพื้นเมือง แต่สิ่งที่พบก็ไม่ได้แตกต่างไปกว่าสภาพที่เห็นตั้งแต่แรกมากนัก

การค้นหาจีนและอินเดียยังคงดำเนินต่อไป ถัดลงมาทางใต้โคลัมบัสพบเกาะไซอิติ ซึ่งโคลัมบัสตั้งชื่อให้ว่าเกาะอีสปานิโอล่า ณ วันเดนแห่งนี้ โคลัมบัสไม่พึงแต่จะพบชาวเมืองทึ่งที่ภูมิใจที่น่ากับหาสามาคองด้วย บังมีเครื่องประดับที่ทำด้วยหงอนถั่วจำนวนมากแม้จะมีจำนวนเพียงเล็กน้อย แต่โคลัมบัสก็เชื่อว่าคงทำการพอยใจให้แก่สเปนได้บ้าง ในระหว่างที่เตรียมตัวเดินทางกลับเพราร์เรอ ชาแนตา มาเรีย แทก ทองคำจำนวนหนึ่งพร้อมนิยายปรัมปราของชาวพื้นเมืองอกันนำขึ้นเรือ ซึ่งโคลัมบัสเชื่อว่าเพียงพอที่จะเป็นแรงกระตุ้นให้มีการเดินทางกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ในระหว่างทางเรือนีนา แวร์บูลูเรือของเรือบินท้าที่หลบหนีไปค้นหาทางโดยลำพังและแตกลงเพราะลงมหัตโทษ ในที่สุดในวันที่ 4 มีนาคม 1493 ด้วยความผันแปรของกระแสลม กองเรือของโคลัมบัสมาชั้นฝั่งที่เมืองลิสบอนของโปรตุเกส ด้วยความอิจฉาริษยาในความสำเร็จตั้งก่อว่า อาจหันที่ 2 กษัตริย์แห่งโปรตุเกส จากการยุ่งเหยิงของบรรดาข้าราชบริพาร จึงส่งให้เตรียมการจับโคลัมบัส แต่ด้วยความเกรงกลัวต่ออิทธิพลของสเปน จำต้องปล่อยโคลัมบัส และในที่สุดอีก 11 วัน ต่อมา โคลัมบัสและลูกเรือก็เดินทางถึงสเปนโดยสวัสดิภาพ

ข่าวความสำเร็จของโคลัมบัสกระจายไปทั่วโลก ส่งผลให้โคลัมบัสเป็นผู้ซึ่งมีเสียงมากที่สุดคนหนึ่ง และไม่มีผู้ใดกล้าตั้งคำถามดังเช่นที่เคยถามมาก่อนที่จะมีการเดินทางอย่างไรก็ตามสำหรับโปรตุเกส ความสำเร็จของโคลัมบัสทำให้สัมพันธ์ในครัวเรือนโปรตุเกสกับสเปนตึงเครียดขึ้น โปรตุเกสคาดการณ์ว่า การค้าพับคินเดนใหม่ครั้งนี้จะทำให้สิทธิในการคินเรือเพื่อการค้นหาเส้นทางไปยังดินแดนที่ยังไม่รู้จักที่เคยได้รับอนุญาตจากองค์สันตะปาปามาแต่ก่อน¹⁴ กระเท่านะที่อ่อน

สเปนได้เปรียบกว่าในข้อแม้มีที่ว่า สเปนควบคุมและมีอิทธิพลเหนือองค์สันตะปาป่ายังดังนั้นเมื่อข้อพิพาทดังกล่าวถูกเสนอไปยังกรุงโรม ข้อตกลงแบบประนีประนอมให้สิทธิแก่ทั้งสเปนและโปรตุเกสในการเดินทางไปยังดินแดนที่ไม่รู้จัก โดยคำนวณพื้นที่ยึดเอาหมู่เกาะเวอร์ดทางชายฝั่ง

¹⁴ ตามข้อตกลงที่ประเทศทั้ง 2 ในสนธิสัญญาอัคคา โคลัส (Alca Covas) ที่ลงนามกันในระหว่างปี 1479–1480 โปรตุเกสมีสิทธิที่จะเดินเรือตามชายฝั่งทวีปอฟริกาแต่เพียงประเทศเดียว Dozer, Ibid., p. 34. และ Herring, op. cit., p. 124.

ทวีปอเมริกากลางเป็นดินแดนกำหันด ให้proto-เกสเมื่อานาจในพื้นที่ประมาณ 480 กม. นับจากหมู่บ้านเริ่ดไปทางทิศตะวันตก จากนั้นเห็นชื่อพื้นที่ในอิทธิพลของสเปน ถึงแม้จะยกลงไปแล้วแต่จากการร้องขออิกรัชของproto-เกส ในสนธิสัญญาทอร์เดสิญส์ ลงนามกันในเดือนมิถุนายน 1494 ข้อกำหนดครั้งแรกถูกขยายออกเป็น 1600 กม. ซึ่งตามข้อตกลงใหม่นี้เองเป็นเหตุให้proto-เกสเมื่อส่วนในการค้นพบบรารชิลและเมืองมาทในการสร้างอารยธรรมให้แก่โลกใหม่ด้วยอิทธิพลของชาวนี้เช่นกัน ในระหว่างที่สเปนจัดการเรื่องการแบ่งเส้นเขตแดนในการสำรวจกับproto-เกสอยู่ โคลัมบัสเตรียมการเพื่อเดินทางกลับไปยังโลกใหม่อีกรัชหนึ่ง ในการเดินทางครั้งที่ 2 น (1493-1496) นอกจากเรือจำนวน 17 ลำ พร้อมลูกเรือที่ เป็นหัตถหารช่างฝีมือ ชุนนาง และพระในศาสนาริสเตียน อีก 5 รูป โคลัมบัสยังนำสัตว์เลี้ยงและพืชพันธุ์ชัญญาหารคิดไว้ไปด้วย ทั้งนรwmทั้งนกบุกเบิกชาวสเปนคนอื่นในสมัยต่อๆ มา¹⁵ โคลัมบัสนำสิ่งเหล่านี้ไปเพื่อบาหารทดสอบในสิ่งที่ไม่มีในโลกใหม่ ถึงแม้ว่าสัตว์บางชนิด เช่น สุนัข แกะ หมูป่า จะมีเพร่หลายแล้วก็ตาม แต่ให้ประโยชน์น้อยกว่าที่น้ำไปจากยุโรป¹⁶ สัตว์เหล่านี้ได้ สุนัข แกะ หมู วัว ลา แพะ และกระต่าย ส่วนพันธุ์พืชได้แก่ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลต์ ข้าวเจ้า อุ่งน มะกอก อ้อย ส้ม มะนาว ต้นหม่อน ต้นกล้วย และคอโคไม้ต่างๆ ซึ่งสามารถสำรวจของนกบุกเบิกคนหนึ่งปรากฏว่า จำกจำนวนพื้นที่ในทั้งหมด 247 ชนิด ที่ปลูกในละตินอเมริกา มีถึง 199 ชนิดที่มีแหล่งกำเนิดในยุโรป¹⁷ และจากบันทึกของนกบุกเบิกอีกคนหนึ่งในศตวรรษที่ 17 กล่าวถึงจำนวนและลักษณะของสัตว์และพืชเหล่านั้นว่า

“ ที่นี่เราพบสัตว์และพื้นที่ไม่เกือบทุกชนิดที่มีบนแผ่นดินยุโรป และเราเชื่อว่าผลิตผลเหล่านี้ มีคุณค่าและให้ประโยชน์ต่อโลกใหม่มากกว่าทองคำและแร่ธาตุมีค่าที่นำกลับไปยุโรปเสียอีก ”¹⁸

¹⁵ James A. Robertson, Spaniards Brought Animals, Fruits, Vegetables and All Manner of Plants. in *History of Latin American Civilization : Sources and Interpretations*. Vol. I. *The Colonial Experience*. edited by Lewis Hanke, (Boston, 1973) pp. 35-40.

¹⁶ Ibid., p. 37.

¹⁷ Ibid., p. 40.

¹⁸ Ibid., p. 35.

การเดินทางกลับไปครั้งที่สองของโคลัมบัส ดินแดนแห่งแรกที่พบคือเกาะโกามินิกันในหมู่เกาะน้อย ต่อมาก็อยู่หมู่เกาะเวอร์จิล และเปอร์โตริโก ตามลำดับ ในที่สุดเมื่อไปถึงเกาะอีสปานิโอล่า โคลัมบัสก็พบว่าบรรดาลูกเรือที่ให้อยู่เผ่ากาชาดทั่วเมืองการเดินทางครั้งแรกนั้นเสียชีวิตหมด เนื่องจากการทะเลวัวทากันเองและกับชาวพื้นเมืองเพื่อแย่งทรัพย์สินคลอ佺งานสตรีชาวอินเดียน อย่างไรก็ได้ในอาณาจักรแห่งแรกมีการก่อสร้างราชวัง ที่รามบันช่อง ถนนหนทาง และที่ทำการของผู้ปกครองทางตอนเหนือของเกาะ โคลัมบัสใช้อิฐเมืองนี้ว่า อิสาเบลล่า เพื่อเป็นเกียรติแก่พระนางอิสาเบลลาราชินีแห่งสเปนในขณะนั้น ในการสร้างเมืองใหม่ บัญชาขึ้นที่นี่ ได้แก่การขาดแรงงาน เพราะลูกเรือสเปนปฏิเสธการทำงาน และแรงงานท้าชาวอินเดียนก็ไม่พอ แต่เพื่อไม่ให้ราชสำนักตัดความช่วยเหลือ ในปี ก.ศ. 1494 โคลัมบัสพร้อมนักสำรวจกลุ่มนี้ได้พยายามเดินทางลึกเข้าไปทางตะวันตกเพื่อค้นหาญี่ปุ่นและจีนตามจุดมุ่งหมายเดิม ที่มาไม่ก้าเข้าพบแต่ชาวพื้นเมืองที่ไม่เป็นมิตรและไม่มีทอง กลุ่มนักสำรวจเดินทางต่อไปตามชายฝั่งคิวบาซึ่งเป็นเกาะที่เข้าเชื่อว่าคือชายฝั่งแผ่นดินใหญ่ แต่ก็ไม่ได้พบห้องเช่นเดียวกับที่อื่น โคลัมบัสจึงเดินทางกลับอาณาจักร ภาพที่พบคือความไม่พอใจของนักสำรวจที่มีต่อโคลัมบัสและกัวบาร์โรโลเมอุ่นเป็นหันหันชัยและผู้ช่วยของโคลัมบัส อันเกิดจากความล้มเหลวในด้านการบุกเบิก ความผิดหวังในเรื่องทอง ชื่อเสียง และเกียรติยศ รวมทั้งความไม่พอใจของชาวพื้นเมืองที่มีต่อผู้กรานชาวสเปน¹⁹

โคลัมบัสรับเดินทางกลับสเปนในเดือนมิถุนายน 1496 เพื่อรายงานความคืบหน้าของการเดินทางครั้งที่สอง และที่สำคัญคือเพื่อแก้ข้อกล่าวหาถึงข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอาณาจักรต่อพระนางอิสาเบลล่า เมว่าจะถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับความล้มเหลวดังกล่าว แต่เมื่อโคลัมบัสขอเดินทางกลับไปยังโลกใหม่อีกเป็นครั้งที่สาม ก็ได้รับการช่วยเหลืออีก อย่างไรก็ตาม โคลัมบัสต้องรออีกเป็นเวลาถึง 2 ปี คำขอของเขายังเป็นผลสำเร็จ

การเดินทางครั้งที่สามอยู่ในระหว่างปี ก.ศ. 1498–1500 ครั้งนี้พบทรัพย์เดกและบางส่วนของชายฝั่งเวเนซูเอล่า ดินแดนที่เข้าเชื่อว่ามีกรุงหนังว่าคือแผ่นดินใหญ่ประเทศจีน ในขณะที่กำลังทำการสำรวจอยู่นั้น ที่ชานโต โคลัมบัส เมืองหลวงแห่งใหม่ของอีสปานิโอล่าเกิดภัยพิบัติ ฟรานซิสโก โรแลนผู้นำภัย... ให้คำมั่นสัญญาขอชาวพื้นเมืองว่าจะให้สรวพาพญาล้มล้างอำนาจราห์โรโลเมลล่า เนื่องโคลัมบัสเสนอเรื่องราบท่อราชสำนักสเปน ด้วยรายงานที่ไม่สมเหตุผล สเปนปลดโคลัมบัสออกจากตำแหน่งแท้จริง ฟรานซิสโก บาร์บิดิญญาเป็นผู้ปกครองอาณาจักรแทนและมีคำสั่งให้สถาบ-

¹⁹ Herring, op. cit., p. 125.

ส่วนความผิด โคลัมบัสถูกส่งทัวกลับสเปนในปี ค.ศ. 1500 แต่ได้รับการปลดปล่อยอีกไม่นาน ต่อมา

2 ปีให้หลังคือในเดือนพฤษภาคม 1502 หลักการร้องขออิทธิพลครั้ง โคลัมบัสได้รับอนุญาตจากพระนางอิสabeลлаให้ไปทำการสำรวจอีกครั้งเป็นครั้งสุดท้าย มาร์ตินิเกอในบริเวณหมู่เกาะน้อยเป็นคืนเดนแห่งแรกที่พบจากนั้นเดินทางขึ้นเหนือฝ่ายเหนือเปอร์โตร ริโกสุชานโต โดมิงโก แต่ได้รับการปฏิเสธการขอขึ้นบกจากโอลันโด ผู้ปกครองอาณาจักรคุณใหม่ โคลัมบัสเดินทางต่อไปยังชาไม่ก้าและใช้เวลาหันหมัดจนถึงปี ค.ศ. 1504 ทำการสำรวจบริเวณชายฝั่งเมริกากลาง ดินแดนที่เข้าเชื่อว่าเป็นบริเวณแหลมมลายู โดยไม่ได้รับผลก้าวหน้ามากกว่าเดิมก้า หลังจากถูกปฏิเสธอีกครั้งจากฮีสปานีโอล่า โคลัมบัสเดินทางกลับถึงสเปนในปีเดียวกันนั้นเอง และเสียชีวิตอีก 2 ปีต่อมา เมื่อวัยได้ 55 ปี เข้าเสียชีวิตโดยไม่ทราบว่าคืนเดนที่ขาดบานนั้นแท้จริงแล้วไม่ใช่เชีย แต่ผลงานของเขานั้นต่อมาได้ทำให้สเปนกลายเป็นประเทศที่มีคินเดนโพ้นทะเลมากที่สุด

นอกจากการค้าฮีสปานีโอล่าที่ตกเป็นคินเดนส่วนหนึ่งของสเปนในปี ค.ศ. 1492 แล้วบริเวณหมู่เกาะต่าง ๆ ในทะเลคริสต์ทากเป็นของสเปนตามลำดับ สเปนเริ่มขยายพื้นที่แผ่นดินให้ญี่ปุ่ปอเมริกาเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1509 ภายใต้การนำของอาโกอนโซ เคอ โอเซดา ยึดได้ดินแดนทางตอนเหนือของโคลอมเบีย คิเอกา เคอ นิกุเอลา ยึดได้เมริกากลางในปี ค.ศ. 1513 บลับวันกบุกเบิกชาวสเปนอีกผู้หนึ่งได้เดินทางข้ามคอคอดไปยังอีกฝั่งหนึ่งของทวีป ซึ่งขาดบานน้ำที่ต่อมาเรียกว่าจักรนในชื่อมหาสมุทรป่าชิพี สำหรับคินเดนส่วนอื่นของโลกใหม่นั้นหากเป็นสเปนโดยบุคคลที่มีชื่อเสียงในเวลาต่อมา

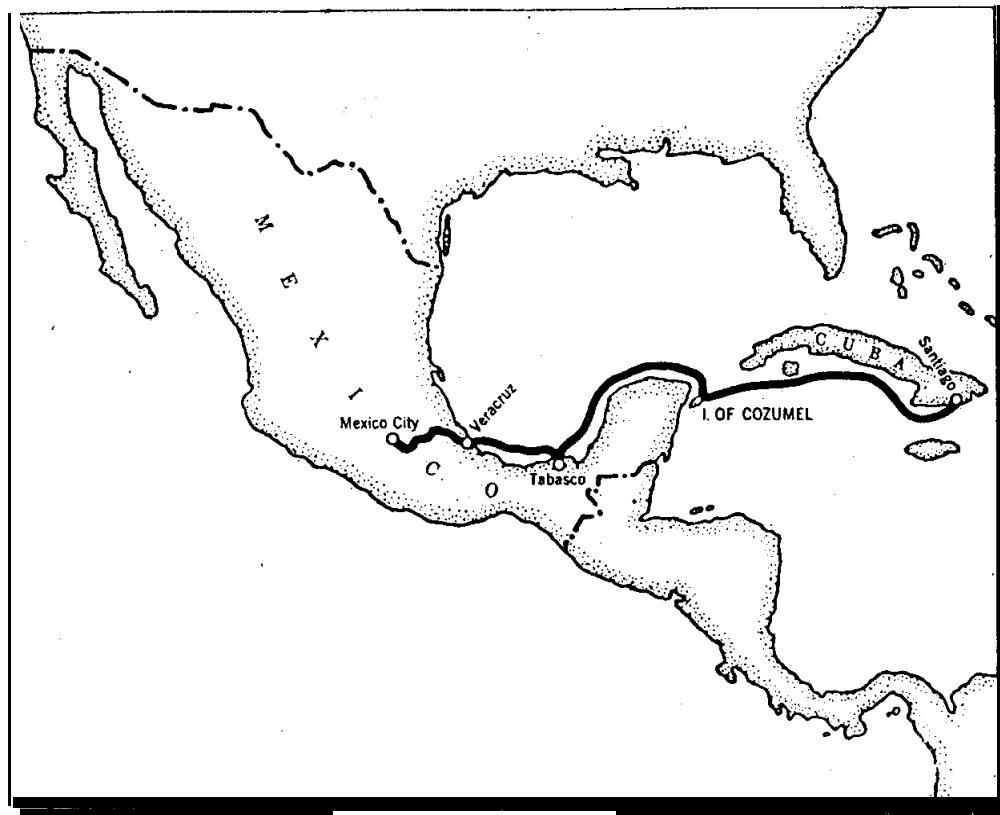
การปรานปรามเม็กซิโก

การปรานปรามเม็กซิโกเน้นได้ว่าเป็นเหตุการณ์ที่มีความสำคัญต่อการศึกษาประวัติศาสตร์ความเป็นมาของชาวละตินอเมริกัน วิลเลียม ลิตเตล ชู นักประวัติศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงชาวอเมริกันกล่าวไว้ในหนังสือ “New World” ของเขาวางเหตุการณ์ไว้ว่า “เป็นการปรานปรามครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการปรานปรามทั้งหมดที่เคยมีมา”²⁰

สเปนเริ่มเดินทางขึ้นแผ่นดินใหญ่อย่างเป็นทางการครั้งแรกประมาณ 30 ปี หลังจากที่โคลัมบัสได้ค้นพบโลกใหม่แล้ว ถึงแม้ว่าโคลัมบัสจะนักบุกเบิกคนอื่น ๆ จะไม่ได้พบคินเดนที่

²⁰ Schurz, op. cit., p. 136.

เยอร์นัน คอร์เตส
ผู้ปราบช้างพันเมืองเพื่ออาลีสแทค

การปราบปรามเม็กซิโก

การรบของสเปนกับชาวเผ่าแอสแท็ค

ปราศนาและทองคำอย่างมากมายกีตาม แต่การค้นพบ ดินแดนใหม่อันได้แก่หมู่เกาะทะเลคริบเบียน และผู้แผ่นดินตามชายฝั่งอเมริกาเหนือและอเมริกาใต้ ได้นำไปสู่การค้นพบสิ่งที่ดีแทนสิ่งใหม่คือ แรงงานชาวอินเดียนและน้ำซึ่งล่อเกยขับบุนทรัพย์อันมีค่ามาคลบบันแผ่นดินใหญ่ อย่างไรก็ตามในระยะต่อมา การจับชาวพื้นเมืองมาเป็นทาส เพื่อทดแทนแรงงานที่ขาดไปในอาณานิคมรวมทั้งการส่งกลับไปสเปนเพื่อของการสนับสนุนจากราชสำนัก การผ้าพื้นคลอคันโกรกัยใช้เจ็บที่ช่วยรูปนำไปยังโลกใหม่²¹ เป็นเหตุให้จำนวนชาวพื้นเมืองลดลง ด้วยเหตุ 2 ประการคือกล่าวประกอบกับความมั่นคงของสเปนในอาณานิคมในบริเวณทะเลคริบเบียน เส้นทางคันหาหองและทางแรงงาน 2 เส้นทางด้วยกันเกิดขึ้น ได้แก่ เส้นทางหนึ่งซึ่งต่อมาเป็นทรัพย์กันในชื่อสหรัฐอเมริกา และอีกเส้นทางหนึ่งไปยังแฝ่นดินเม็กซิโก

ชาวสเปนเคยได้ยินเสียงเล่าถือ ถึงความอุดมสมบูรณ์ของอาณาจักรโบราณอย่าง เช่น อาณาจักรมา雅 และอาณาจักรแอสแท็ค จากนักบุญเบิกชาติเดียวันที่เคยไปพบเห็นมาก่อน อย่าง

²¹ Alfred W. Crosby, The Disastrous Effects of Disease in History of Latin American Civilization : Sources and Interpretations Vol. 1. The Colonial Experience. edited by Lewis Hanke (Boston, 1973) pp. 169-178.

เช่นนักเดินเรือ ชื่อ เกเรโร ผู้มีความสามารถทางช่างฝีมือดีได้รับการยอมรับให้ดำรงตำแหน่งผู้นำชาวพื้นเมืองคนหนึ่ง บุคคลเหล่านี้ได้ความสามารถทางค้านภาษาและความชำนาญทางด้านภูมิประเทศช่วยให้สเปนรุ่มมองเห็นแสงสว่างขึ้นมาในที่สุด

ความพยายามครั้งแรกเกิดขึ้นโดยนักล่าหาสกัลป์หมื่นนายให้การนำของฟรานซิสโก เ叙อร์นันเดซ เดอ คอร์โอล่า ในปี ก.ศ. 1517 ขณะปฏิบัติหน้าที่บันແเพ่นดินใหญ่ เออร์นันเดซไม่เพียงแต่นำท่าสชาวพื้นเมืองที่บันมาได้ ยังนำห้องจำจวนหนึ่งกลับไป แม้จะเป็นจำนวนน้อยแต่ก็เพียงพอที่จะกระตุ้นให้คิเอโก เวลาเกวชผู้ปักกรุงคิวบาในขณะนั้นพอใจและสนับสนุนให้ ชวน เดอ กริชลัว ออกไปค้นหาห้องทันทีแทนเสอร์นันเดซที่เสียชีวิตไปหลังจากเดินทางกลับคิวบาได้ไม่นาน การค้นหาของกริชลัวไม่ประสบผลสำเร็จแต่อย่างไร ดังนั้นหน้าที่จังหวัดแก่ เออร์นัน คอร์เตส นักบุกเบิกผู้อยู่ใหญ่ของประวัติศาสตร์ตะตินอเมริกาผู้หนึ่งในคราวราชที่ 16

เออร์นัน คอร์เตส เป็นชาวสเปนโดยกำเนิด เกิดเมื่อปี ก.ศ. 1485 ที่เมเดลินเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในแคว้นอสเตรเมดูรา ทางทิศตะวันตกของประเทศ พ้ออายุได้ 19 ปี ติดตามคิเอโก เดอ เวลาเกวช ไปปราบคิวบา เช่นเดียวกับนักบุกเบิกชาวสเปนคนอื่น ๆ ที่มักสร้างบัญชาให้เก็บปักครอง คอร์เตสเป็นบุคคลเช่นนั้นเช่นกัน²² ในปี ก.ศ. 1519 ขณะที่ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีแห่งเมืองชานดิเอโก และได้รับมอบอำนาจการสำรวจเม็กซิโกแทน กริชลัว เทกอนที่จะได้รับการถอนคำสั่ง เพราะความประพฤติไม่เหมาะสม ในวันที่ 10 กุมภาพันธ์ ก.ศ. 1519 คอร์เตสพร้อมกองเรือ 11 ลำ ทหารประมาณ 550 คน มา 16 ตัว และบันใหญ่อีกจำนวนหนึ่งออกเดินทางไปยังเม็กซิโกทันที

ระหว่างทางคอร์เตสพบผู้ที่มาช่วยทำหน้าที่เป็นล่ามให้แก่กองทัพอยู่ ๆ ของเขากล่าวว่า “ท่านนี้คือ ชูเบอร์ต เสอร์วิ นักประวัติศาสตร์ชาวอเมริกันในคราวราชที่ 20” ได้ประเมินคุณค่า ว่า “เท่ากับนักกรับจำวนร้อย ๆ คน”²³ คนแรกได้เจริญโน เดอ อากีลาร์ นักบุญชาวสเปนผู้ถูกจับและเข้าไปใช้ชีวิตอยู่กับพวกชาวมายาเป็นเวลาถึง 8 ปี เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านภาษา ตลอดระยะเวลาที่อาศัยอยู่กับชาวมายาจากจะถูกใช้ทำงานบ้านแล้ว ยังมีหน้าที่เป็นล่ามให้ชาวมายากับชาวพื้นเมืองเฝ้าอื่น ๆ ด้วย คนที่สองได้แก่ มาลินชี หรือที่ชาวสเปนเรียกว่า มารีนา เป็นเชิดหัวหน้าเฝ้าแสวงหาข้อมูลทางภาษาแก่ชาวพื้นเมืองที่พูดภาษาพากย์ มาลินชีได้ 2 ภาษา คือ

²² Bailey and Nasatir, op. cit., p. 104.

²³ Herring., op. cit., p. 129.

คอร์เตสปราบชาวพื้นเมืองเพื่อแ Olsen เทค

คอร์เตสต้อนรับกูอุเตโมก มารันนั่งช่วยเหลืออยู่ด้านหลัง

แ Olsen เทคและมาญา จากการช่วยเหลือของบุคคลทั้ง 2 ทำให้บุญหา ในเรื่องภาษาของคอร์เตสหมดไป
นอกจอกันนี้ในฐานะภารยานองคอร์เตส เมื่อไม่เพียงเจ้าช่วยให้เขารอดพ้นจากภัยอันตรายจากชาว

พื้นเมืองในระหว่างเดินทาง²⁴ máriniyang ได้เล่าเรื่องของมอกเตชูมาและอาณาจักรอันรุ่งเรืองของเขาร่วมทั้งความเชื่อของชาวแอส泰ค์ที่ว่า “วันหนึ่งพระเจ้าอันยิ่งใหญ่จะมาจากทางตะวันออกด้วยเรือที่มีใบสีขาว”²⁵ คำบอกเล่าดังกล่าวกระตุนคอร์เตสต้องการเดินทางไปให้ถึงเม็กซิโกเร็วขึ้น

จากโคลูมาถึงتابาสโก²⁶ สถานที่ที่คอร์เตสพบอาเกลาร์ และมารีนา คอร์เตสเดินทางขึ้นเหนือต่อไปถึงเวราครูซ เมืองแห่งแรกของสเปนที่ทั้งขั้นบนแผ่นดินใหญ่ ผลงานชั้นเรกันทำให้คอร์เตสหลุดพ้นจากข้อกล่าวหาของเวลาเกวช และตามกฎหมายของคაลตีล คอร์เตสกล้ายเบนคนของกษัตรีสเปนทันทีแทนที่จะต้องขึ้นตรงต่อเวลาเกวช และได้รับยกเป็นนายพลเรือแห่งกองทัพสเปนในขณะเดียวกัน คอร์เตสก็เตรียมการเพื่อเข้ายึดอาณาจักรของชาวแอส泰ค์ เมื่อได้ยินคำเล่าลือถึงการแตกแยกของสหพันธ์รัฐแอส泰ค์ และคำนั้นสัญญาของผู้นำรัฐแอส泰ค์ที่บานรัฐที่ว่าจะให้ความช่วยเหลือในการยึดอำนาจจากมอกเตชูมา

ในขณะเดียวกับที่เวราครูซกำลังต้อนรับชาวพื้นเมืองที่ไม่พอใจในการปกครองของจักรพรรดิมอกเตชูอยู่ ทุกสันติจากเหตุการณ์ เมืองหลวงของสหพันธ์รัฐแอส泰ค์ก็นำข่องขวัญมาให้แก่คอร์เตสเช่นกัน ในจำนวนนั้นมี ผ้าฝ้าย เครื่องประดับชนนาก และเครื่องประดับที่ทำด้วยทองคำ แต่ที่สำคัญก็คือคำสั่งจากจักรพรรดิให้คอร์เตสถอนกำลังออกจากอาณาจักรแอส泰ค์ไปคอร์เตสปฏิเสธข้อเรียกร้อง แต่ก็มีคนบางกลุ่มเห็นด้วยกับการอุดหนุนจากอาณาจักรแอส泰ค์ เพื่อบูรณะการขัดเย้ง คอร์เตสสั่งเผาเรือทั้งหมด จากนั้นเดินทัพขึ้นเหนือปราบชาวพื้นเมืองที่เคมโปอาลา ทลากาลา และแหล่งสุกห้ำยที่โซล่า ชัยชนะทั้ง 2 ครั้งทำให้คอร์เตสมีพันธมิตรเป็นชาวพื้นเมืองเพิ่มอีก 2 แห่ง เป็นกำลังเข้ายึดอาณาจักรอาณาจักรของมอกเตชูมาในที่สุด

การpubกันครั้งแรกระหว่างคอร์เตสกับมอกเตชูมา หรือที่เบลลี่และนาสารีเรียกว่า “เป็นการpubกันระหว่างโลกใหม่กับโลกเก่า”²⁷ ลงกับวันที่ 8 พฤศจิกายน 1519 ณ สถานที่แห่งหนึ่งกลางใจเมืองหลวง มอกเตชูมาปราภูทัวในเครื่องแบบที่สวยงามล้อมรอบด้วยบริวาร ถึงแม้ว่าคอร์เตสจะไม่ได้ใจในผู้นำแอส泰ค์มากนัก แต่การมีกองกำลังพันธมิตรชาวพื้นเมืองรออยู่นอกเมืองหลวง คอร์เตสจึง

²⁴ Bailey and Nasatir, op. cit., p. 106.

²⁵ Herring, op. cit., p. 129.

²⁶ Bernal Diaz del Castillo, The True History of the Conquest of Mexico, in **History of Latin American Civilization : Sources and Interpretations. Vol. I. The Colonial Experience.** edited by Lewis Hanke (Boston, 1973) pp. 116-117.

²⁷ Baily and Nasatir op. cit., p. 106.

รับจับมอกเตชูมากกับบริเวณ พร้อมกันนั้นก็ปกรองชาวพื้นเมืองโดยผ่านทางมอกเตชูมานั้นเอง และยังได้กอบโกยทรัพย์สิน เพชรนิลจินดาจากท้องพระคลังแจกจ่ายแก่บริวารโดยถ้วนหน้ากัน

ในขณะที่คอร์เตสกำลังปกรองอาณาจักรแอสแทคอยู่นั้น กิจความไม่พอใจเกิดขึ้นในคิวบาเนื่องจากการที่คอร์เตสขัดขืน ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เวลาเกวชส่งทหารจำนวนหนึ่งมายังเวราครุช เพื่อนำตัวคอร์เตสกลับคิวบา เป็นผลให้คอร์เตสจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำสั่งและให้เปโดร เดอ อัล瓦ราโด อยู่ๆ แต่เดนอกติดัน ที่เมืองเวราครุชคอร์เตสใช้ทองคำที่นำติดตัวกลับมาด้วยเป็นเครื่องล่อใจผลพรรคของเวลาเกวชให้เข้าฝ่ายตน กองกำลังของเวลาเกวชเข้าร่วมกับขบวนของคอร์เตสเดินทางกลับไปแสวงโชคยังอาณาจักรของมอกเตชูมาอีกส่วนหนึ่งด้วย

ผลจากการที่คอร์เตสตีเมืองแอสแทคได้ ทำให้สเปนมีอาณาจักรเพิ่มขึ้น นับได้ว่าเป็นก้าวแรกของสเปนที่ก้าวขึ้นมาบนฝันแผ่นดินแคนิเม็นโนย่างมั่นคง เหตุการณ์เริ่มต้นในคืนวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 1520 ไม่กี่วันหลังจากที่คอร์เตสและกำลังส่วนหนึ่งเดินทางกลับมายังอาณาจักรแทนออกติดัน และเห็นความไม่พอใจของชาวพื้นเมืองที่มีต่อผู้รุกราน โดยเฉพาะการบุริหารงานของอัลวาราโด ผู้ที่คอร์เตสให้อยู่ด้วยกันแล้วความเรียบร้อยในขณะที่เดินทางกลับไปเวราครุช แม้จะมีการว่ากล่าวถักเทือน แต่ความไม่พอใจของชาวพื้นเมืองมีมากจนไม่อาจทำให้สงบได้ แม้แต่องค์จักรพระค์มอกเตชูมาเอง ใน การประกฎทั่วกรุงหนึ่งยังถูกก้อนอิฐที่ขว้างปามาจากฝูงชนที่มาชุมนุมถึงแก่ความตาย คืนวันดังกล่าวในประวัติศาสตร์ของชาวเม็กซิโกรู้จักกันในชื่อว่า “คืนแห่งความเกร้า” เมื่อคอร์เตสพร้อมกองกำลังทั้งหมดพยายามหลบหนีออกจากราชวังที่ชาวพื้นเมืองบีดล้อมอยู่ โดยการสร้างเรือขนาดเล็ก และสะพานเพื่อใช้เป็นพาหนะการหลบหนี แต่ด้วยจำนวนของคนพื้นเมืองที่มีมาก ประกอบกับความโกรธของชาวสเปนโดยเฉพาะผู้ที่ติดตามมาใหม่ นำท่องคำน้ำหนักเกินความสามารถของตนเป็นเหตุให้ทหารกว่า 400 คน²⁸ ถูกเสียไปในการหลบหนีครั้งที่สอง

คอร์เตสยกกำลังกลับมาเพื่อที่เอาแทนออกติดันใหม่ กำลังส่วนใหม่ได้รับการสนับสนุนจากอีสปานิโอล่า และจากชาวพื้นเมืองที่เป็นหัวตุรุกบแอสแทค เรือจำนวนหนึ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้ข้ามทะเลสาบแทคโกโภเข้าสู่เมืองหลวง และล้อมเมืองอยู่เป็นเวลา 3 เดือน ในที่สุดในเดือนสิงหาคม 1521 กุ อูเตเมอก จักรพรรดิแห่งแอสแทค และที่มาร์บูรุษของชาวเม็กซิกันอันเดียนประกาศยอมแพ้ จักรพรรดิถูกจับและถูกจำขวนคอโดยคำสั่งของคอร์เตสในระหว่างการเดินทางไป

²⁸ Ibid., p. 108.

ยังสอนครูสในปี ก.ศ. 1525²⁹ ผลจากการบันทำให้อาณัจารโบราณที่สวยงามนี้ถูกทำลาย แม้ว่าครอร์เตสพยายามอย่างยิ่งที่จะรักษาความสวยงามของอาณาจักรไว้ เมืองเกือบทุกส่วนเสียหาย ส่วนชาวพื้นเมืองที่รอดตายได้รับการปลดปล่อยให้กลับไปสู่ฐานเดิม เอสแท็คทกอย่างไตร่ร่วมเงางามเป็นชั้นเดิมน้ำ

ข้อแนะนำของครอร์เตสที่มีต่ออาณาจักรของชาวดาแสแต็คส์ผลลัพธ์ให้แก่ทั้งสเปนและทวีครอร์เตสเอง มีชาวพื้นเมืองเผ่าต่างๆ ที่ก่อนหน้านี้เคยเป็นศัตรูกับเอสแท็คกลับกลายเป็นพันธมิตรกำลังใหม่เหล่านี้ที่มีกลับเป็นกำลังของสเปนในการบุกเบิกดินแดนอื่นๆ ไป ผลจากข้อแนะนำที่ให้ครอร์เตสได้รับการเก็บทั้งจากสเปนให้คำรับตำแหน่งผู้ว่าราชการรัฐนิวสเปน (เม็กซิโก) ในปี ก.ศ. 1522 หลังจากนั้นครอร์เตสใช้เวลาทั้งหมดของเขานำฟูชากรปลักหักพังของอาณาจักรเอสแท็คที่เขาทำลายลงไปก่อนหน้านี้ ขณะเดียวกันก็เสริมสร้างกำลังเพื่อการบุกเบิกต่อไป นอกจากนี้ในปี ก.ศ. 1529 หลังจากที่ครอร์เตสเดินทางกลับไปรายงานความก้าวหน้าในแผ่นดินใหม่ต่อพระเจ้า查理ที่ 1 แห่งสเปน ครอร์เตสนาอกจากจะได้รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติ ยังได้รับรางวัลเป็นที่ดินอีกประมาณ 40,000 ตารางกิโลเมตร และชาวพื้นเมืองอีก 100,000 คน³⁰ เป็นรางวัล รวมทั้งสิทธิแก่ชาวลาสกาลาที่ช่วยทำการรบกับเอสแท็คโดยไม่ต้องส่งเครื่องราชบรรณาการแก่สเปน และการให้การศึกษาแก่บุตรหลานของขุนนางเอสแท็คเป็นการตอบแทน อย่างไรก็ตาม ในอีกด้านหนึ่ง ถึงแม้ว่าครอร์เตสได้รับรางวัลเป็นผลตอบแทนมากมายดังล่าว แต่ว่าในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจในการปกครองอาณาจักรเอสแท็คซึ่งทั้งสเปนยังคงสงวนอำนาจนั้นไว้ ในปีเดียวกับที่เขารับรางวัลเป็นที่ดินและแรงงานชาวอินเดียน อำนาจของเขานำรัฐนิวสเปนถูกควบคุมโดยคณะผู้พิพากษาในศาลօอเดียนชิอา และอีกครั้งในปี ก.ศ. 1535 สเปนส่องอนโนนิโอ เดอ โคลชา ในตำแหน่งอุปราชแห่งรัฐนิวสเปนมาควบคุมตำแหน่งผู้ว่าการรัฐอีกตำแหน่งหนึ่ง ครอร์เตสปกครองนิวสเปนอยู่จนถึงปี ก.ศ. 1547 ซึ่งเป็นปีที่เขาเดินทางกลับสเปนและเสียชีวิตในที่สุดเมื่ออายุได้ 62 ปี

ในช่วงเวลากว่า 20 ปี ที่ครอร์เตสใช้ไปในการจัดการความเรียบร้อยในอาณาจักรเอสแท็ค การขยายดินแดนของสเปนยกไปยังทิศทางรอบด้านยังคงดำเนินต่อไป ส่วนใหญ่เป็นผลงานจากบริวาร

²⁹ Bailey and Nasatir, op. cit., p. 110.

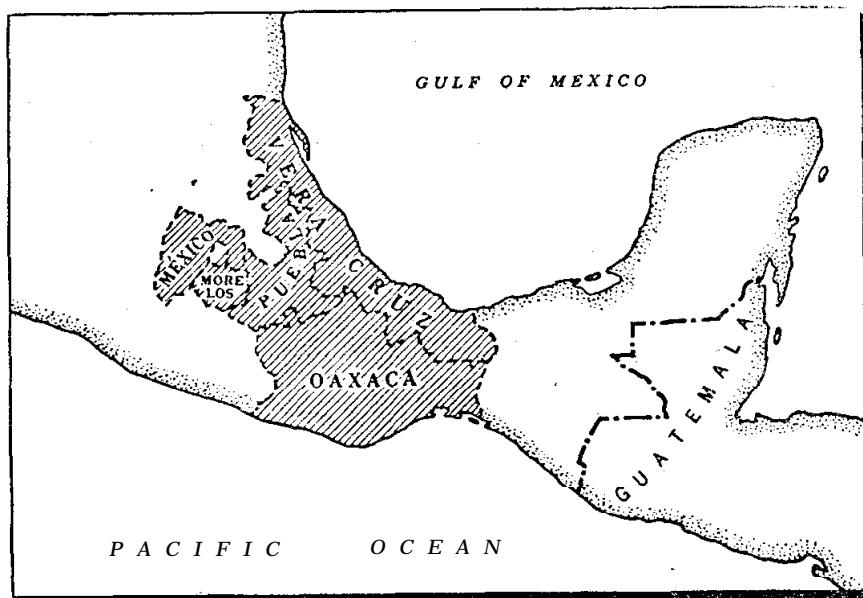
³⁰ Herring, op. cit., p. 133.

ของคอร์เตส และแม่ก้าวคอร์เตสเองก่อนเสียชีวิต ได้ส่งทหารทำการบุกเบิกชายฝั่งคาลิฟอร์เนียด้วย เช่นกัน ทางตอนใต้ของเมืองเวราครูซ กองกำลังของคอร์เตสภายใต้การนำของ กอนซาโล เดอ ชานโดวัล และโอลอสโก ยีค ได้พื้นที่บริเวณทุบเข้าพับลา และปราบชาวน่าชาปोเก็ตที่หุบเขา อัวอากา ส่วนทางเหนือและตะวันตกของอาณาจักรแทนอกติดนั้น คริสโตบัล เดอ โอลิด ยีมี โคอากัน และ ยาลีสโก ดันนั้นด้วยชัยชนะทั้ง 2 ครั้ง ทำให้สเปนเป็นเจ้าของดินแดนเกือบทั้งหมด ของประเทศที่ในปัจจุบันเรารู้จักกันในนามเม็กซิโก

ส่วนในอเมริกา拉丁 การปราบปรามเป็นผลงานของคนสนิทของคอร์เตสอีกคนหนึ่งคือ เปโดโร เดอ อัล瓦拉โด เขาร่วมขบวนการบันคอร์เตสทั้งแต่ครั้งบุกเบิกแทนอกติดนั้น และได้รับรางวัลเป็นความดีความชอบในการทำหน้าที่นายกเทศมนตรีคนแรกของเม็กซิโก ชีที่ ด้วยความที่เยอรมะยาน อัลวา拉โด นำกำลังส่วนหนึ่งเดินทางลงใต้เข้าไปในกัวเตมาลา ดินแดนที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ของชาวเผ่ามา雅 ยีคได้กัวเตมาลาในปี ค.ศ. 1524 สร้างเมืองหลวงของกัวเตมาลา แท็คต้อมากที่ทำลายไปเพราะแผ่นดินให้ จากนั้นยีค เอล ชัล瓦ตอร์ แท็ก่อนที่จะเดินทางลงไปถึงเปรู ถูกคอร์เตสเรียกกลับมาช่วยปราบราชาจลาจลทางตอนเหนือของเม็กซิโก และเสียชีวิตไปในที่สุดในการรบทรั้ง ๔๙

สำหรับทางทิศตะวันตก ในปี ค.ศ. 1532 คนสนิทของคอร์เตสอีกคนหนึ่งคือ ยูร์ตาโด เดอ เมนโดซา ทำการบุกเบิกชายฝั่งคาลิฟอร์เนีย แต่ก่อนที่จะวางกรากอย่างแน่นแฟ้นอำนาจของคอร์เตสถูกจำกัดลงโดยอุปราชแห่งรัฐนิวสเปนทั้งหลายมาแล้วข้างต้น ผู้จากการค้นพบคำสนธิที่ คาลิฟอร์เนียครั้งนั้น ทำให้ความรู้เกี่ยวกับคำสนธิที่ราษฎรชาวเม็กซิโกเป็นครั้งแรก

ยุคตันคินเดนที่เคยเป็นดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ของอินเดียนชาวเผ่ามา雅ในอดีตกลับเป็นดินแดนสูดทัยในอเมริกา拉丁ที่ถูกคนของคอร์เตสปราบลง การปราบยุคตันต้องใช้เวลานานถึง 20 ปี ที่เป็นช่วงแห่งรำคาญความสามารถของ เกรเรโร กลาสีเรือชาวสเปนผู้หนึ่งที่เข้าไปอาศัยกับพวกรามา และได้นำເອເຕົໂນໄລຍ້ຂອງชาวตะวันตกไปเผยแพร่แก่ชาวมา雅 แต่ในที่สุดเมื่อเกรเรโรเสียชีวิต และความไม่สามัคคีของชาวมา雅เอง ทำให้คินเดนแห่งสุดท้ายในอเมริกา拉丁ทากเป็นของสเปน

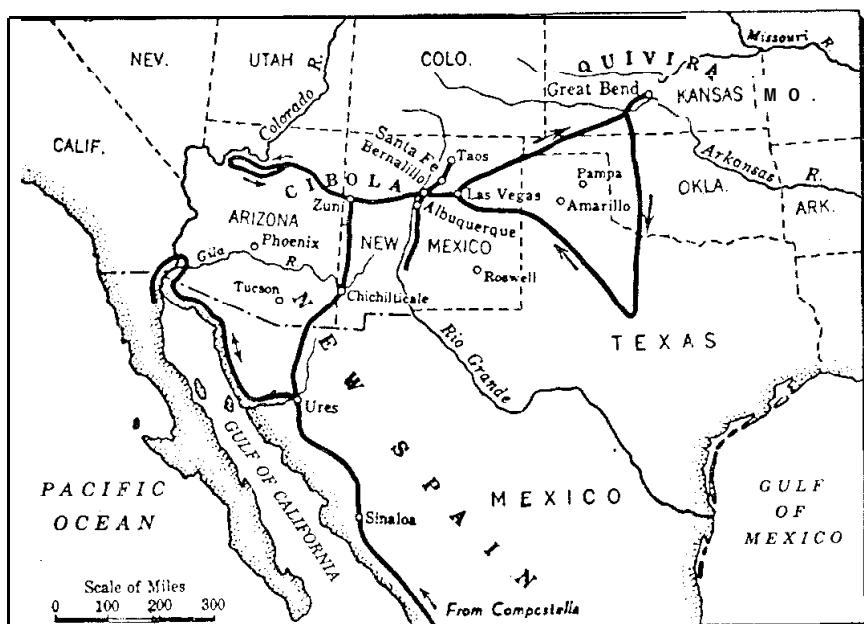
ดินแดนที่คอร์เตสได้รับเป็นราชวัลจักสเปน

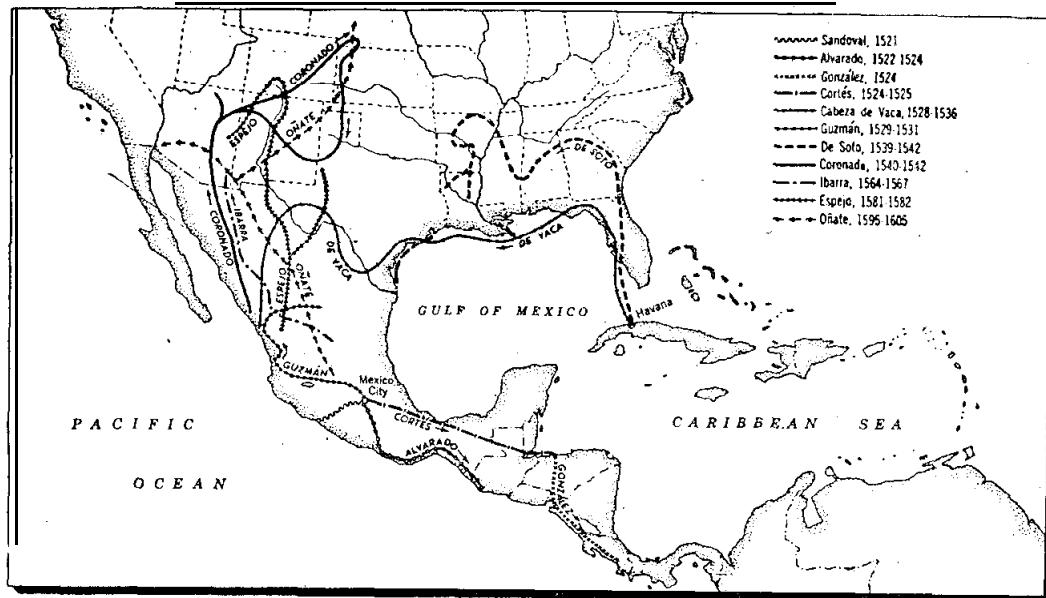
เปโดร เดอ อัล瓦ราโด
ผู้บุกเบิกก้าวเดมาลา

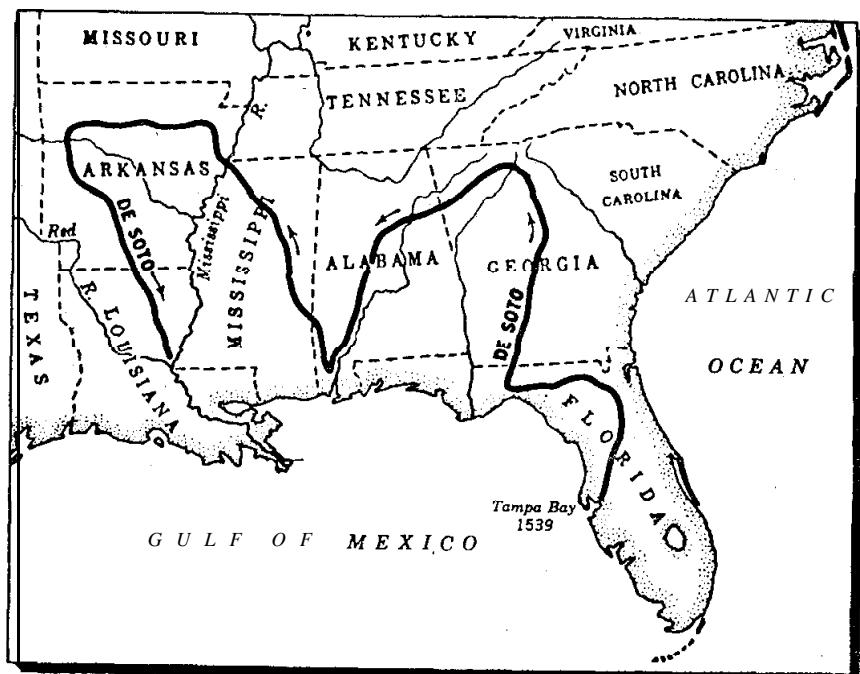
การปูรับป่ารวมอเมริกากลาง

การสำรวจของโคโรนาโด ค.ศ. 1540-1542

การสำรวจในอเมริกากลาง ค.ศ. 1521-1605

การบุกเบิกของเดอ โซโต ค.ศ. 1539-1542

การปราบปรามคิณแคนส่วนอื่น ๆ ทางเหนือของเม็กซิโก เป็นงานของ อันโตนิโอ เดอ เมนโดซา ในปี ก.ศ. 1536 ขณะที่เข้ากำรงำแห่งอุปราช้อยู่ที่เม็กซิโก ได้ยินข่าวความมั่งคั่งและความอุดมสมบูรณ์ของคิณแคนดังกล่าวจาก คาเบซา เดอ วา瓜 หลังจากที่ได้รับการยืนยันอีกครั้งจาก มาร์กอส เดอ นิชา นักบุญรูปหนึ่งในสำนักฟรานซิสกัน เมนโดซาจึงส่งกลุ่มนักบุกเบิกภายใต้การนำของฟรานซิสโก วาสเกวช เดอ โคโรนาโด พร้อมกำลังประมาณ 300 กว่าคนเดินทางขึ้นเหนือ เมื่อการเดินทางของโคโรนาโดจะไม่ได้สร้างความมั่งคั่งให้แก่สเปนสมคำเล่าลือ แต่การค้นพบคิณแคนใหม่ๆ อันได้แก่ โคโลราโด โอกลาโยมา และเคนเซลล์ ซึ่งเป็นคิณแคนที่ทรัพย์ดังคำรายงานของโคโรนาโดเองที่ว่าเป็น “คิณแคนที่เลวที่สุดที่พบรากย์ได้แสงอาทิตย์อันอบอุ่น”³¹ แต่การค้นพบคิณแคนดังกล่าวอย่างน้อยทำให้รู้ว่า สเปนมีอาณาเขตกว้างขึ้นกว่าเดิม

การปราบปรามเปรู

ในขณะที่นักบุกเบิกของสเปนส่วนหนึ่งกำลังมุ่งอยู่กับการขยายคิณแคนออกไปทางเหนือ นั้น ความคิดที่จะขยายตัวลงไปทางใต้เกิดขึ้น โดยมุ่งไปที่อาณาจักรของเผ่าอินคา ไอลังไปในคิณแคนส่วนหนึ่งของเปรูในปัจจุบัน คิณแคนแห่งนี้เป็นที่กล่าวขวัญกันถึงความยิ่งใหญ่ทั้งในด้านความเป็นศูนย์กลางอารยธรรม และความอุดมสมบูรณ์ในทรัพย์สินเงินทอง³² เป็นที่ต้องการของชาวสเปนในสมัยนั้น ถึงแม้ว่าความส่ง่ງ茫ในอาณาจักรจะถูกทำลายไปบ้างจากสงครามที่เกิดขึ้นจาก การเย่งย่ามจากกองหล่ายครองก็ตาม

ความคิดที่จะเข้าไปปราบปรามเปรูเริ่มขึ้นที่ เมืองปานามา ในปี ก.ศ. 1522 ความอุดมสมบูรณ์ของเปรูได้นำเอาบุคลากรสามคนด้วยกันเข้ามายืดหยุ่นทบทวนการเบิกคิณแคนด้านนี้ คนแรกได้แก่ ฟรานซิสโก บีชาร์โร นักบุกเบิกชาวโซเชียลประมาณ 40 ปี จากเอสเตร์มารูรา ถัดจากนั้นแห่งหนึ่งของสเปน เป็นผู้ใช้การศึกษา อธิคete ร่วมกับขบวนการบุกเบิกหล่ายครองทั้งที่สำคัญที่สุดเรื่องบ้าง ไม่สำคัญบ้าง³³ และที่สำคัญได้แก่ได้การค้นพบมหาสมุทรแปซิฟิกภายใต้การนำของนักบุกเบิกสเปนอีกผู้หนึ่งที่ชื่อ นเนช เดอ บลับว้า จากนั้นบีชาร์โร ได้ทรงกรากรรับรองให้รับการแบ่งบั้นราชอินเดียน

³¹ อ้างใน Bailey and Nasatir, op. cit., p. 117.

³² Alvin M. Joscphy Jr. The Indian Heritage of America, (England, 1972) pp. 205-213.

³³ Herring, op. cit., p. 136.

จำนวนหนึ่ง บุคคลที่สองที่มีความสำคัญและทำให้การบุกเบิกเปรูเป็นผลสำเร็จ แม้จะก่อปัญหาขัดแย้งกับบีชาร์โรเก็ต้าม ได้แก่ ดิเอโก เดอ อัลมาโกร ที่มีอิทธิพลมากกว่าบีชาร์โรมา กันมาก เกิดประมาณปี ศ.ศ. 1475 ในครอบครัวชาวนาที่ยากจนครอบครัวหนึ่งในเควันเนสต์ลี เดินทางหลวงหนึ่งซึ่งมีอภิภูมิเข้ามายังอเมริกา เป็นคนไร้การศึกษาและมีความทะเยอทะยานอย่างไม่มีข้อบกพร่อง จำกัด บุคคลที่สามได้แก่ เพอร์นันโด เดอ ลูเกอร์ ประวัติของบุคคลผู้นี้ไม่เป็นที่รู้จักมากนัก เท่าที่ทราบเป็นชาวคริสต์เทียนที่มีฐานทางการเงินค่อนข้างดี และยังรักภารดานายทุนที่ให้ความสนใจและพร้อมที่จะสนับสนุนทางด้านการเงินแก่นักบุกเบิกคนใด ก็ได้เป็นอย่างดี บุคคลทั้ง 3 ถูกกล่าวเป็นผู้ร่วมกันทำให้ความคิดเป็นความจริงขึ้นมา

ฟرانซิสโก บีชาร์โร (ca.1470 – 1541)

นักบุกเบิกสเปน ผู้ปราบชาเมืองเผ่าอินคา

ปีชาร์โรมันกษัตริยَاathaสูออลนาเบนแซลป ค.ศ. 1533

อย่างไรก็ตาม ถึงแม่โครงการของบีชาร์โรมันจะได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากบุคคลหลายฝ่าย รวมทั้งเปดริวเรส อุปราชแห่งเมืองปานามา แต่การเดินทางในระหว่างปี ค.ศ. 1524–1528 ถึง 2 ครั้งตัวยกัน ประสบกับความล้มเหลวอันเป็นสาเหตุมาจากการขาดกำลังคนเสบียงอาหาร และอาวุธยุทธ์ไปมาก ในการเดินทางทั้ง 2 ครั้งนั้น บีชาร์โรมันจะไปได้ไกลเพียงชายฝั่งประเทศอีกวาดอร์ ความล้มเหลวทำให้ความช่วยเหลือต่างๆ ถูกปฏิเสธ แม้แต่เปดริวเรสเองยังมองไปถึงการไร้สมรรถภาพของบีชาร์โรมัน ³⁴ ความช่วยเหลือในปี ค.ศ. 1528 บีชาร์โ

³⁴ นักนักเบิกหน้าเชิงท่อน้ำในภูมิอายุน้อยที่นี่ อย่างเช่น นุนเนช เดอ บลัวว์ อายุเพียง 38 ปี เมื่อเขากับมหาสมุทรแปซิฟิก เออร์นัน คอร์เตส อายุเพียง 34 ปี เมื่อเขาร่วมเดินทางขึ้นเวราครุช มาเจกลัน อายุเพียง 40 ปี เมื่อเขากินพนช่องแคบ วัลต์เวีย อายุเพียง 40 ปี เมื่อเขากับชีล และโกล์มันส์อายุเพียง 41 ปี เมื่อเขากับแหนเดินใหม่ แต่สำหรับบีชาร์โรมันและอัลมาโกร ทั้ง 2 คน อายุถึง 50 ปี โดยเฉลี่ยแล้วมากกว่าห้าสิบเก้าคน ณ 10 บัดวัน

ด้วยความหวังอันสุดท้ายที่จะเห็นราชสำนักสเปนเป็นที่สิ้น เดินทางเข้าเพื่อพร้อมของการสนับสนุนจากพระเจ้าชาล็อตที่ 1 แห่งสเปน โอกาสเป็นของบีชาร์โร พระเจ้าชาล็อตเป็นบุคคลหนึ่งที่ให้ความสนใจกับการบุกเบิก นอกจานี้ ทรัพย์สินเงินทองที่เออร์นัน คอร์เตส นำมายาเม็กซิโก ได้ช่วยให้การตัดสินใจรวดเร็วและง่ายขึ้น บีชาร์โร ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนของสเปนในการบุกเบิกรวมทั้งดำเนินอุปราชในคืนเดนที่กันพบพร้อมเงินเดือนที่จะจ่ายให้ตลอดชีวิต ส่วนหันส่วนคือ อัลมาโกร ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอุปราชแห่งเมืองทุ่มเบซ และเงินเดือนอีกครึ่งหนึ่งของบีชาร์โร ในการเดินทางกลับปานามาเพื่อเตรียมการบุกเบิกใหม่ บีชาร์โรถือโอกาสเดินทางแวงบ้านเกิดที่เมืองเอสตรีมาดูรา ชักชวนญาติพี่น้องอีก 5 คน เดินทางกลับไปเมริกาด้วย

การเดินทางครั้งที่ 3 แม้ว่าบีชาร์โรจะได้รับแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนราชสำนัก แต่ความล้มเหลวที่เกิดจากการเดินทาง 2 ครั้งแรกเป็นบทเรียนอย่างดีแก่ผู้ที่เคยให้ความร่วมมือ คั้นนั้นในการเดินทางครั้งใหม่นี้ รวมทั้งพนังที่บีชาร์โรซักขวนมาจากการสเปนขวนบุกเบิกของบีชาร์โรจึงมีกำลังเพียง 180 คน และม้าอีก 27 ตัว อัลมาโกรจึงจำต้องอยู่ที่ปานามาเพื่อหาอาสาสมัครเพิ่มเติม

30 วันนับจากเดินทางออกจากปานามา บีชาร์โรขึ้นบกที่อ่าวชาน มาติโอ บันชาญผู้แห่งหนึ่งของประเทกอีกวาคอร์ในบ้านจัน เข้าปรบปรามหมู่บ้านชาวพื้นเมืองด้วยกำลังที่เหนือกว่าและมีประสิทธิภาพมากกว่า⁸⁵ พร้อมส่งเครื่องเพชรนิลจินดากลับไปยังปานามาเพื่อใช้เป็นสั่งล่อใจบรรดาชาวอาสาสมัคร ซึ่งก็ได้ผล เพราะถึงแม้ว่าบีชาร์โรจะต้องยกิจการปราบปรามเป็นเวลาถึง 6 เดือน เนื่องจากเกิดโรคระบาด แต่ก็ด้วยกำลังที่ได้มาใหม่ภายใต้การนำของ เออร์นัน โค โซโล แหล่งกำลังที่ใหญ่แห่งหนึ่งของชาวอินคาแห่งแรกที่ตั้งเบซทากอยู่ใต้อำนาจของบีชาร์โรตัวyleไม่นาน ตั้งเมืองชาน มิเกล ที่ดีว่าเป็นเมืองของสเปนแห่งแรกในคืนเดนของชาวอินคาได้สำเร็จชัยชนะหลาย ๆ ครั้งของบีชาร์โรต่อชาวพื้นเมืองเป็นกำลังใจให้แก่กองกำลังที่จะเข้าโจมตีเมืองหลวงของชาวอินคาในที่สุด

เหตุการณ์ภายในเมืองหลวงของพากอินคา มีส่วนต่อชัยชนะของบีชาร์โรตัวyleเป็นอย่างมาก ในปี ค.ศ. 1525 ชื่อคานา คาແປค กษัตริย์ที่ยังไม่ทรงพระองค์หนึ่งของอินคาสูงพระชนม์ลง พระองค์

⁸⁵ John Hemming, Francisco Pizarro and His Men on the Road to Cuzco. in History of Latin American Civilization. Sources and Interpretations. Vol. I. The Colonial Experience. edited by Lewis Hanke. (Boston, 1973) pp. 131-137.

ได้กระทำการที่ชื่อเบอร์ด เออร์วิ่ง กล่าวว่า “เป็นการทัศนใจที่ผิดพลาดอย่างร้ายแรงที่สุด”³⁶ ด้วย การแบ่งอาณาจักรของพระองค์ขึ้นเป็น 2 ส่วน ผ่านหนึ่งให้แก่ราชสำนัก มีศูนย์กลางการปกครองอยู่ที่กรุงโถ และอีกส่วนหนึ่งให้แก่อาณาจักรบ้านี้ มีศูนย์กลางอยู่ที่กุ๊ตุ การแตกแยกเป็น 2 ส่วนของอาณาจักร ประกอบกับความพยายามของผู้นำทั้ง 2 ที่ก่อสงครามการเมืองเพื่อร่วมอาณาจักรทั้ง 2 เข้าด้วยกัน ถึงแม้ว่าอาณาจักรบ้านี้จะได้รับชัยชนะในที่สุด แต่สภาพภัยในอาณาจักรยังอ่อนแอบน เป็นผลมาจากการบุราธิการ ในการเดินทางมาถึงและก่อพร้อมที่จะเข้ายึดเมืองหลวง

การพบปะกันระหว่างผู้นำคนใหม่ของอาณาจักรผู้นำของสเปนเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในเดือนตุลาคม 1532 บีชาร์โรและกำลังจำนวนหนึ่งออกเดินทางจากเมืองชาบี มีเกล เข้ายึดเมืองคามาร์กา³⁷ ณ ที่นี่ บีชาร์โรส่งทูตคดเห็นใจภัยให้การนำของเซอร์นันโด บีชาร์โร และ เซอร์นันโด เดอ โซโล่ เข้าพบอาณาจักรบ้านี้ พร้อมส่งหนังสือเชิญให้มาพบที่เมืองคามาร์กา ภัยหลังจากได้ชุมความสามารถของมาศิก³⁸ ที่ชาวอินเดียนไม่เคยพบเห็นมาก่อน อาณาจักรบ้านี้ตกลงเดินทางไปพบบีชาร์โรตามคำเชิญ

แม้ว่ากลุ่มนักป่วนป่วนที่เมืองคามาร์กาจะเกิดความหวาดกลัว เมื่อได้ยินคำรายงานของคนเชทุกคนกำลังช้าพนเมืองที่ให้ความอารักษาอาณาจักรบ้านี้ว่ามีจำนวนมากมายถึง 30,000 คน ศึกษา แต่จากบทเรียนที่บีชาร์โรยกข้อชนวนข่ายในกรณีคอร์เตสเข้ายึดเม็กซิโก ความหวาดกลัว才ได้บรรเทาลงบ้าง ดังนั้นในคืนก่อนถึงวันด้วยแผนการเข้ายึดเปรูได้ถูกกำหนดขึ้น ถ้าเป็นไปได้จะยึดโดยวิธีสัตติ แต่การณ์ไม่ได้เป็นตามที่คาดหมายเมื่อถึงวันกำหนดนัด อาณาจักรบ้านี้ล้อมรอบด้วยกำลังคุ้มกันกว่าหมื่นคนในขณะเข้าพบบีชาร์โรได้ปฏิเสธที่จะมอบอาณาจักรอินคาให้แก่สเปนตามคำร้องขอของบีชาร์โร กำลังคุ้มกันกว่าของอาณาจักรบ้านี้จึงถูกโจมตีจากกองกำลังของสเปนที่ล้อมรอบอยู่อาณาจักรบ้านี้จึงเป็นเชลย การพ่ายแพ้ครั้งนั้นผลให้เปรูตกเป็นของบีชาร์โร เหตุการณ์ดังกล่าวครั้งบันทึกที่ 16 พฤษภาคม ค.ศ. 1532 เกิดขึ้น 2 ปีเดือนบวกจากที่บีชาร์โรเดินทางออกจากปานามาในครั้งที่ 3 หรือประมาณ 10 ปี นับจากความคิดที่จะยึดเปรูได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในปานามา

สมพันธ์ไม่ตรีระหว่างสเปนและชาวอินเดียนเป็นไปอย่างที่ในระยะแรกๆ มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกัน กษัตริย์อาณาจักรบ้านี้ได้รับการปฏิบัติเสมือนเมื่อครั้งยังมีอำนาจอยู่ สมพันธ์

³⁶ Herring, op. cit., p. 138.

³⁷ เมืองหลวงของอาณาจักรอินคาในขณะนั้น

³⁸ ดู John Hemming, op. cit., p. 133.

ไม่ตรึมดีขึ้นอีกเมื่อต่างฝ่ายต่างได้รับผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน อาทาชูอลบ้าร์ว่าสเปนต้องการทองคำและเงิน ส่วนสเปนก็รู้ว่าอาทาชูอลบ้าต้องการอิสรภาพ เมื่อขอตกลงได้ถูกทำขึ้น ทองคำและเงินเป็นจำนวนมาก³⁹ ถูกแจกจ่ายกันโดยทั่วหน้า อีกส่วนหนึ่งถูกส่งไปยังราชสำนักในประเทศสเปน

ความสัมพันธ์อันดีดังกล่าวข้างต้นคงจะดำเนินต่อไปถ้าหากกองกำลังอีกส่วนหนึ่งภายใต้การนำของอัลมาโกร และนักบุกเบิกชาวสเปนที่กระหายทองคำยังไม่เดินทางมาสมบทกับกองกำลังของบีชาร์โร ณ เมืองคามาร์ก้า ความละโมบของบรรดากลุ่มที่มาใหม่ถูกชูอัศวาน ผู้นำอินคาที่สูญเสียอำนาจไปให้แก่อาทาชูอลบ้าในสังคมกลางเมืองครั้งก่อนและถูกคุมขังอยู่ที่กัซโก เสนอทองคำและเงินจำนวนมากกว่าที่อาทาชูอลบ้าเสนอแก่บีชาร์โรเพื่อแลกเปลี่ยนกับอิสรภาพ แต่ก่อนที่ข้อเสนอจะได้รับการตอบสนอง ชูอัศวานได้กลับปลงพระชนม์โดยเชื่อว่าเป็นการกระทำการทำของอาทาชูอลบ้าและบีชาร์โร ก่อนที่จะพบผู้กระทำผิดที่แท้จริง บีชาร์โรรับสั่งประหารชีวิตอาทาชูอลบ้าด้วยการเผาทงเป็น แต่โทไซได้รับการลดหย่อนมาเป็นการประหารชีวิตด้วยการ斬首ก่อนเมื่ออาทาชูอลบ้ายอมเปลี่ยนนามบ้านดือศานาคริสเตียน อาทาชูอลบ้าถูก斬死ในวันที่ 29 สิงหาคม 1533

การสันพระชนม์ของอาทาชูอลบ้าทำให้สถานการณ์ในคามาร์ก้าเลวร้ายลง โดยเฉพาะทัวบีชาร์โรเองได้รับการกระหายน้ำอย่างหนัก พิจารณาจากสาเหตุหลาย ๆ ประการนับตั้งแต่ความแคลงใจในสาเหตุการตายของชูอัศวาน ความไม่ชื่อสัตย์ต่อคำนั้นสัญญาที่จะปล่อยให้อาทาชูอลบ้ามีอิสรภาพ ความไม่พอใจในส่วนแบ่งที่ไม่เท่ากันระหว่างคนของบีชาร์โรและคนของอัลมาโกร และที่สำคัญคือเมื่อขาดอาทาชูอลบ้า บีชาร์โรขาดบุคคลที่จะทำหน้าที่เป็นตัวกลางติดต่อกับชาวพื้นเมืองแม้ว่าจะมีการแต่งตั้งเชื้อสายของชูไอน่า คาดเดา กษัตริย์องค์ก่อนเข็นปักกรองในนามของสเปน แต่ก็ได้สร้างความไม่ไว้วางใจให้แก่ชาวพื้นเมืองมากขึ้น ความจำเป็นทั้งหมดนับเป็นสาเหตุที่เดินทางลงให้แล้วด้วยความช่วยเหลือของ เดอ โซโล เข้ายึดกัซโกได้สำเร็จในวันเสาร์ที่ 15 พฤษภาคม 1533 หนึ่งปีหลังจากยึดคามาร์ก้า การต่อสู้ย่างรุนแรงจากทั้ง 2 ฝ่าย แม้ทางฝ่ายชาวพื้นเมืองจะมีอาวุธที่ด้อยสมรรถภาพกว่า⁴⁰ แต่การรบก็ได้ทำลายความสวยงามทุกสิ่งทุกอย่างลง นับตั้งแต่ปราสาทราชวัง วัดวาอาราม โบสถ์วิหาร ชาวพื้นเมืองได้รับการปฏิบัติอย่างไร้ความเมตตา เพื่อ

³⁹ ทองคำประมาณ 13,265 ปอนด์ และเงินประมาณ 26,000 ปอนด์ ดู Bailey and Nasatir, op. cit., p. 124.

⁴⁰ John Hemming, op. cit., pp. 136-137.

เหตุผลอย่างเดียวคือท้อง เมื่อปราบกัชโกรสำเร็จบีชาร์โรมีแต่ตั้งให้มังโ哥 ภารपีร์ขึ้นปกครองอาณาจักรในนามของสเปน มองทุกอย่างให้ความธรรมเนียมปฏิบัติและที่เน้นอนึ่งกือ ยกเว้นอำนาจการตัดสินใจ

งานการบุกเบิกเปรูไม่ได้หยุดอยู่ที่กัชโกร ย้อนกลับไปในเมืองชาน มีเกล กำลังสนับสนุนใหม่ภายใต้การนำของเชบาสเทียน เดอ เบลาลากาชาร์ นักบุกเบิกที่มีชื่อเสียงจากนิการากัว และปานามาเดินทางเข้ามาสมบบท และด้วยความสามารถของเบลาลากาชาร์ อำนาจของสเปนก้าวเข้าไปในเมืองกีโต และเมืองกัวญาเกล ได้สำเร็จ เข้าไปพบกับขบวนนักบุกเบิกที่ผิดกฎหมายอีกกลุ่มหนึ่งภายใต้การนำของเปโดโร เดอ อัล瓦ราโด จากกัวเตมาลา หลังจากทดลองกันโดยฝ่ายบีชาร์โรมอบกองคำชี้แจงหนึ่งเป็นค่าตอบแทน อัลวาราโดเดินทางกลับกัวเตมาลา ปล่อยให้เบลาลากาชาร์เดินทางต่อ ขึ้นเหนือยังคิดคืนเด่นที่ท่องมาคือประเทศโคลومเบีย ตั้งเมืองโบปายันและเมืองกาลี ในปี ค.ศ 1536 และ 1537 ตามลำดับ หลังจากทั้งเมืองอันเชอร์วามและคาร์ท้าโก กองกำลังของเบลาลากาชาร์ต้องหยุดลง เพราะปะทะกับกองกำลังอีกกลุ่มหนึ่งของสเปน ที่เคลื่อนที่มาจากทะเลคริบเบียน ดังนั้นในประมาณปี ค.ศ. 1535 อาณาจารของชาวอินคาส่วนใหญ่นับจากกัชโกรถึงบีโตยกอยู่ให้การปกครองของสเปนในนามของบีชาร์โรมี เนื่องจากในเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1535 บีชาร์โรมีหันหลังของเขามาใหม่ตามแบบของสเปนขึ้นทรมแม่น้ำริเมค ท่องมาชื่อได้เปล่งบนลิมาน และยังคงเป็นเมืองหลวงของประเทศเปรูในปัจจุบัน

ขั้ยชันแต่ละครั้งที่สร้างความมั่งคั่งและความร่ำรวยให้แก่บีชาร์โรมีที่ไม่พอใจแก่ล้อมา-โกรเพื่อนร่วมงานตั้งแต่แรกเริ่ม บีชาร์โรมีรับแต่ตั้งให้ดำรงตำแหน่งถึงชั้นนางชั้นผู้ใหญ่ของสเปน และได้รับที่ดินพระราชทานอีกจำนวนหนึ่งซึ่งมากกว่าอัลมาโกร⁴¹ เป็นเหตุให้อัลมาโกรประการแยกตัวและอังค์อำนาจหนึ่งกัชโกร แต่ก่อนที่สองครั้งระหว่างนักบุกเบิกชาวสเปนทั้งกันจะเกิดขึ้น อัลมาโกรเดินทางลงให้เพื่อบุกเบิกอาร์เยนคิน่าและชิลี การปราบปรามครั้งนี้ของอัลมาโกรไม่ประสบผลสำเร็จบัญชาติของหน้ามี เมื่อผ่านอาร์เยนคิน่าเข้าไปสู่ชิลีขบวนนักบุกเบิกพบกับสภาพภูมิอากาศที่หนาวเย็นของเทือกเขาแอนดีส ความแห้งแล้งของทะเลรายอีกทั้งการขาดความ缺乏ของชาวพื้นเมืองเผ่าอาโกรเนยิน อุปสรรคทั้งกล่าวทำให้สูญเสียกำลังไปจำนวนหนึ่ง และบังคับให้ต้องถอนกำลังทั้งหมดกลับ กัชโกรปล่อยให้ชิลียังไม่ถูกบุกเบิกไปอีกระยะหนึ่ง

⁴¹ Bailey and Nasatir, op. cit., p. 125.

ในขณะที่อัลมาโกรออกไปปราบชิลีและประสบกับอุปสรรคมากมายนั้น ภายในการจากของบีชาร์โร เองก็เกิดปัญหาเข่นกัน เมืองกซังโกที่บีชาร์โรปล่อยให้มังโกรปกครอง มังโกรเรียกร้องให้พื้นเมืองก่อ起บก្យและขักชวนให้ชาวพนเมืองขับไล่ชาวสเปนที่มังโกรเรียกว่าเป็นผู้ที่ “เก็บชาอินเดียน เป็นกาส แต่ผู้หอยิงไม่เป็นภรรยาลับ” นโยบายที่ร้ายสมบัติ ทำร้ายร่วงกายด้วยการเผาทึบเป็น⁴² การเรียกร้องได้ผลในทางปฏิบัติ มีชาวพื้นเมืองเข้าร่วมกับมังโกรกุศามความปลดปล่อยนักบุกเบิกชาวสเปน อย่างไรก็ตามบีชาร์โรยังสามารถคุมกำลังในกซังโกไว้ได้ชั่วระยะหนึ่ง เทสูญเสียไปให้แก่ อัลมาโกรในปี ค.ศ. 1537 ในขณะเดียวกัน กองกำลังของมังโกรย้ายจากกซังโกขึ้นภูเขาด้วยความหวังที่จะต้องเข้าต่อสู้ท่อไปกับผู้ชนะระหว่างบีชาร์โรกับอัลมาโกร

การกลับมาดีกซังโกของอัลมาโกร และการแต่งตั้งให้ชาวอินคาอีกผู้หนึ่งเป็นกษัตริย์ไม่เป็นที่พอใจของบีชาร์โร ในปี ค.ศ. 1538 หลังจากอ้างกรรมสิทธิ์ที่เมืองลิมา การบรรเทาหัวของกองกำลังของบีชาร์โร ที่มาจากการกับกองกำลังของอัลมาโกรที่เรียกตัวเองว่า “กองทัพจากชิลี” เกิดขึ้นที่ลาส ชาลีนัส ในวันที่ 6 เมษายน 1538 โดยมีกองกำลังของมังโกรเป้าคุอยู่ อัลมาโกรพ่ายแพ้ถูกจับเป็นเชลย และถูกประหารชีวิตด้วยการแขวนคอ โดยไม่รับฟังคำร้องขอใด ๆ จากอัลมาโกร ชัยชนะเป็นของบีชาร์โร แต่ในชัยชนะครั้งนั้น ชาวอินเดียนได้บทเรียนข้อหนึ่งว่า “นักบุกเบิกชาวสเปนเป็นผู้โกรธที่เก่ง เรียกตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้พระเจ้าและผู้รับใช้พระเจ้าจะไม่รับกันเอง”⁴³

ชัยชนะของบีชาร์โรต่ออัลมาโกรนำความสงบกลับคืนมาแก่อานาจารือกรังหนึ่งความเรียบร้อยเบ็ดโอกาสให้บีชาร์โรขยายอิทธิพลเข้าไปยังคินเดนส่วนอื่นๆ ด้วยการส่งกองชาโล บีชาร์โร เกินทางลงให้ตั้งเมืองชาร์กัส (เมืองลาปาช ในโบลีเวีย-บ้ำจุบัน) และร่วมกันก่อตั้งเมืองชูกิสากาชั้นในปี ค.ศ. 1539 (เมืองชูเกรในโบลีเวีย-บ้ำจุบัน) ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้กำรงำตำแหน่งผู้ว่าการรัฐที่เมืองกีโต อีกคนคือเบลากาชาร์ ผู้ที่ให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับบีชาร์โรเข้ายึดอีกภาคร์ และพื้นที่ส่วนหนึ่งของโคลอมเบีย ส่วนทั่วบีชาร์โรเองขยายอิทธิพลขึ้นทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองลิมา ตั้งเมืองอารากีป้าขึ้นเป็นเมืองบริหารอีก สำหรับเออร์นันโด บีชาร์โร ญาติอีกคนหนึ่งของฟรานซิสโก บีชาร์โร ไม่ประสบผลสำเร็จ เช่นเดียวกับชวน บีชาร์โร ที่ถูกฆ่าตายในการรับครองหนึ่งกับมังโกร เออร์นันโดเกินทางไปสเปนเพื่อส่งทองให้แก่กษัตริย์ ในราช

⁴² Herring, op. cit., p. 142.

⁴³ Bailey and Nasatir, op. cit., p. 126.

⁴⁴ Herring, loc. cit.,

สำนักขัณน์ไม่พอใจการปฏิบัติงานของฟรานซิสโก บีชาร์โร ในปี 1540 เออร์นันโดซัคุกเป็นเวลาถึง 22 ปี ทำให้เข้าเป็นบุคคลเดียวในกระดูกบีชาร์โร ที่ถ่ายทอดภาระไม่เหมือนพี่น้องคนอื่น และคนสุดท้ายได้แก่ เปโตร เดอ วัลติดิเวีย ที่ถือว่าเป็นผู้ที่ทำงานซื้อสัตย์ต่อบีชาร์โรมากคนหนึ่งนั้น บีชาร์โรส่งไปบังเกบิซลี

หลังจากวางราชฐานนอกอาณาจักรແนั้นเพื่อแล้ว ฟรานซิสโก บีชาร์โรเดินทางกลับตัวมาในปี ก.ศ. 1540 เพื่อพักผ่อน ณ ที่นี่ บีชาร์โรพบกับความยุ่งยากที่เกิดจากสมาชิกของอัลมาร์ก้า ภายใต้การนำของบุตรคนอกกฎหมายของอัลมาร์ก้าอย่างที่เรียกตนเองว่า อัลมาร์ก้า เดอ แลต บีชาร์โรถูกลอบสังหารและเสียชีวิตในวันที่ 25 มิถุนายน 1541 รวมอายุได้ 70 ปีกว่า

การตายของบีชาร์โรไม่ได้จบปัญหาความขัดแย้งระหว่างกระดูกอัลมาร์ก้า และกระดูกบีชาร์โรให้หมดไป ประมาณ 10 ปีต่อมา ภายในประเทศเป็นสنانมรบอยู่ ๆ ระหว่าง 2 กระดูก จนกระทั่งท่านราชาสำนักได้ทราบข่าวจริงได้สั่ง วาค้า เดอ คาสโตรมารักษาความเรียบร้อย งานซันเกรค็อกอิทธิพลของอัลมาร์ก้า เดอ แลต ลงได้สำเร็จในการรับครองหนังในเดือนกันยายน ปี ก.ศ. 1542 การจากไปของอัลมาร์ก้า เดอ แลต ทำให้อิทธิพลของกอนชาโล บีชาร์โรเข้มแข็งขึ้น สถาปนิจจ์ได้เปลี่ยนทั้งวิชาภาษา เดอ คาสโตรมาเป็นอุปราชบลัสโก นูเนช เวลา พร้อมมองค์คณะพัพพากษายื่อกลุ่มนี้ด้วยความหวังว่าจะนำเปรูเข้าสู่สภาพปกติ

อย่างไรก็ตาม ในปี ก.ศ. 1542 นั้นเอง เหตุการณ์ภายในสเปนเองมีส่วนช่วยกระตุ้น ความรู้สึกปรุงด้านกับบุคคลให้ต่อต้านราชสำนักและมาให้ความร่วมมือกับฝ่ายของกอนชาโลมากขึ้น เมื่อทางการสเปนประกาศกฎหมายอย่างมาฉบับหนึ่งเรียกว่า New Laws⁴⁵ ตามคำแนะนำของบาร์โรโลเม่ เดอ ลากาส กาสต์ นักต่อสู้เพื่อความมั่นคงยั่งยืนให้แก่ชาวอินเดียน ข้อความในกฎหมายฉบับนั้นที่สำคัญคือ “ห้ามไม่ให้มีการสั่นท雅ททางอำนาจกันในระบบเศรษฐกิจแบบเออนโคเมี่ยนค้า และบุตการทางการค้าและภาระที่อยู่ในรัฐบาลเดียวกันในรัฐบาลเดียวกัน” กฎหมายทั้งกล่าวว่าจังข้อกับผลประโยชน์ของบรรดาคนกับบุคคลที่ได้รับแบ่งบทนับเป็นรางวัล และมีแรงงานชาวอินเดียนอยู่ในครอบครองด้วยนั้นเมื่อบลัสโก นูเนช เวลา ประธานาธิบดีใช้กฎหมาย กองกำลังของกอนชาโล บีชาร์โร จึงเข้ายึด

⁴⁵ รายละเอียด ดู The New Laws, 1542 in History of Latin American Civilization, Sources and Interpretations, Vol. I, The Colonial Experience, edited by Lewis H. Hanke. (Boston, 1973) pp. 107-111.

กัชโกล ตัวเวล่า เองถูกจำคุกแท็กทับหนีไปได้ในเวลาต่อมา ในการรับครังท่อไปที่เมืองกีโต เวลา แพ็อกรังหนึ่งและถูกตัดสินให้ประหารชีวิตด้วยการทัดศรีษะ

กอนชาโล บีชาร์โรปกรองเปรู และปานามาท่อไปอีก 2 ปี โดยปราศจากการต่อต้าน แต่อย่างหนึ่งอย่างไรจากทางราชสำนัก จนกระทั่งในปี ก.ศ. 1548 สเปนส่งเบโกร เดอ ลา แกสก้า มาเปลี่ยนใจพรรคพวงของกอนชาโลให้เข้าข้างสเปนได้สำเร็จและในที่สุด กอนชาโล บีชาร์โร บุคคล ในกระดูกบีชาร์โรคนสุดท้ายกีพ่ายแพ้ต่อกำลังของแกสก้าที่เมืองกัชโกลเมื่อวันที่ 9 เมษายน 1548 ตัว กอนชาโลเองถูกประหารชีวิตด้วยการทัดศรีษะทำหนองเดียวกับที่เคยทำต่อเวล่า การตายของกอนชาโล ถือได้ว่าเป็นการยุติสิ่งแห่งการบุกเบิกในเปรู ที่เริ่มน้ำทึ่งแต่ประมาณทันทีควรรำ

การปรานปรามชีลี

คินแคนทางตอนใต้ถ่อมมาจากเปรูที่ในปัจจุบันรู้จักกันในชื่อชิลีนั้น เป็นคินแคนที่ได้รับอิทธิพลอารยธรรมของพากอิน坎อัยที่สุด และกีเป็นคินแคนที่ได้รับความสนใจอัยที่สุด ถ้า เปรียบเทียบกับคินแคนทางตอนเหนือ คินแคนแห่งนี้เคยต้องรับช่วงวนนักบุกเบิกชาวสเปนภายใต้ การนำของอัลมาโกรมา ก่อนในระหว่างปี ก.ศ. 1535–1537 แต่การบุกเบิกครั้นนั้นไม่ประสบความสำเร็จแต่อย่างใด ไม่พบทองคำไม่พบเงิน สิ่งที่อัลมาโกรได้รับก็คือการสูญเสียชาวพื้นเมืองในช่วงนั้น บุกเบิกไปหลายพันคน เพราะสภาพภูมิอากาศของบริเวณเทือกเขาแอนดีส ทำให้คินแคนแห่งนี้ถูกกลั่นเหลย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ชิลีกำลังรอคอยนักบุกเบิกที่มีความสามารถกว่าอัลมาโกรนั้นเอง

เบโกร เดอ วัลติเวีย ผู้นำชิลีมาร้อย ได้ออกตั้งของสเปนเป็นชาวเมืองเอสกิร์มาคูราเช่นเดียว กับ บีชาร์โร เกิดเมื่อประมาณ ปี ก.ศ. 1500 ในครอบครัวชุมชนชาวชิลีผู้น้อยที่ยากจนครอบครัว หนึ่งของสเปน เป็นผู้มีการศึกษาค่อนข้างดี เมื่อเติบใหญ่เข้ารับใช้ชาติด้วยการเป็นทหารอาสาสมัคร ในกองทัพของพระเจ้าชาลส์ที่ 1 แห่งสเปนในการรับกับฝรั่งเศส เช่นเดียวกับชาวสเปนโดยทั่วๆ ไป ที่สนใจกับการเสี่ยงโชคยังโลกใหม่ เดินทางถึงเวเนซูเอล่าในปี ก.ศ. 1535–1537 ที่ต่อมาเข้าร่วมกับ กองกำลังของบีชาร์โร ในการรับครังหนึ่งกับอัลมาโกร ให้แสดงความกล้าหาญเป็นที่พอดีแก่บีชาร์โร จนได้รับที่คินจำนวนหนึ่งพร้อมแรงงานชาวอินเดียนเป็นรางวัล

ชิลีเดิมที่เป็นคินแคนในครอบครองของอัลมาโกรที่บีชาร์โรยกให้เป็นรางวัลเช่นกัน แต่ เมื่ออัลมาโกรตาย วัลติเวียในขณะนั้นมีอายุประมาณ 40 ปี ถือโอกาสขอชิลีที่บีชาร์โรซึ่งกีได้รับ การตอบสนองตามที่ต้องการ การเตรียมตัวเพื่อบุกเบิกชิลีของวัลติเวียมีอุปสรรคบ้างพอสมควร ถึง

แม้จะใช้ชื่อเสียงของบีชาร์โรมานี้ในการประกาศหาอาสาสมัคร ทั้งนี้เป็นเพราะข่าวที่รับฟังจากนักบุกเบิกรุ่นอัลมาโกรที่กล่าวถึงสภาพอันทรุดโทรมร้ายหักหันธรรมชาติและความดูร้ายของชาวพื้นเมือง ตลอดจนความหิวโหย และที่สำคัญคือไม่มีทองคำและเงิน กันนั้นจำนวนอาสาสมัครของสเปนที่เริ่มเดินออกจากราก็โภในเดือนมกราคม 1540 พร้อมกับวัสดุเครื่องจักร 15 คน ทั้งนี้ไม่รวมถึงชาวพื้นเมืองอีก 1,000 คน ที่ใช้เป็นลูกมือขันสัมภาระ ในระหว่างทางมีผู้มาเพิ่มเติมอีก 150 คน

นอกเหนือจากอุปสรรคในการหาอาสาสมัคร การเดินทางเข้าสู่ชีลีก็มีบัญชาให้วัลติเวีย ท้องแก้ นับตั้งแต่การเดินทางฝ่านทะเลรายาطاภามา ที่มีแต่ความร้อนจนกระหงทั้งที่ราบลุ่มใจกลางชีลีที่ชาวพื้นเมืองเผ่าอาโรกานี่ยินที่ครุย ยังเก็บภาพความทรงจำอันไม่เป็นมิตรเมื่อสมัยการบุกเบิกของอัลมาโกร แต่ด้วยความสามารถอันสูงของวัลติเวียเองที่ชิวเบอร์ต เออริงกล่าวว่า “เท่ากับความสามารถของคอร์เตสบวกกับบีชาร์โรมี⁴⁶” นอกจากนี้อินเนส เดอ ชัวเรซ สตรีชาวสเปนผู้มีความสามารถไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าวัลติเวีย ชัวเรซ ทำหน้าที่แทนทุกอย่างในขบวนนักบุกเบิก นอกเหนือจากการเป็นภารยาของวัลติเวีย ชัวเรซ เป็นทหารเมื่อมีการรบ เป็นพยาบาลเมื่อมีผู้บาดเจ็บ เป็นพระสงฆ์ให้แก่ผู้ที่กำลังจะตาย ด้วยเหตุนี้เองทำให้วัลติเวียสามารถตั้งเมืองชาน ติเอก ขึ้นเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1541 ตามแบบของสเปน ได้เป็นแห่งแรก พร้อมกับให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองโดยเลือกเออกจากนักบุกเบิกที่ติดตามมา และที่ขาดไม่ได้ก็คือใบสัตต์ในศาสนคริสต์เดียน คัววัลติเวียได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนายพลเอกแห่งกองทัพสเปนควบคู่ไปกับตำแหน่งผู้ว่าการรัฐชีลี

รัฐชนชั้นของวัลติเวียอยู่ได้ไม่นาน 6 เดือนต่อมาชาวพื้นเมืองที่เคยเป็นนิตรพร้อมใจกันก่อความวุ่นวายต่อต้านผู้รุกราน ชาน ติเอก พร้อมชาวสเปนและทรัพย์สินบ้านเรือนส่วนหนึ่งถูกทำลาย วัลติเวีย พา ชัวเรซ และนักบุกเบิกที่เหลือขึ้นช่อนก้าวอยู่บนแท่นเข้าชานมา ลุเชีย การต่อสู้ดำเนินต่อไปอีก 2 ปี จนกระทั่งปี ค.ศ. 1543 จึงได้กำลังเสริมจากเบรู แต่ข่าวการตายของบีชาร์โรมีมาพร้อมกับขบวนนักบุกเบิกกลุ่มนี้ใหม่ ทำให้ฐานะการเป็นผู้นำของวัลติเวียอ่อนแอลง อย่างไรก็ตาม วัลติเวียยังสามารถใช้กำลังที่มาใหม่เข้ายึดชานมา ลุเชีย กลับคืน สร้างเมืองท่าวัลป้าโรโซในบีต่อง เพื่อใช้เป็นท่าเรือติดต่อกับเบรู

ความจริงย่อมเป็นความจริง ข่าวการตายของบีชาร์โรมีทำให้ฐานะของวัลติเวียไม่มั่นคง ประกอบกับความพยายามของชาวดัตช์ที่ขยายอิทธิพลลงสู่ทางใต้อย่างรวดเร็ว รวมทั้งบัญชาส่วนทัวใน

⁴⁶ Herring, op. cit., p. 145.

กรณีของ อินเนช เคอ ชัวเรซ ที่ทรงราชสำนักสเปนส่งหมายให้หย่าขาดจากัน และบังคับให้ วัลติเวียนำภารยาที่ถูกกฎหมายจากสเปนมาบังชิล ทำให้วัลติเวียจำต้องเดินทางกลับไปในปี ก.ศ. 1547 เพื่อยืนยันสิทธิการบุกเบิก ขอกำลังเพิ่มเติม และสุดท้ายแก้ข้อกล่าวหาในเรื่องความสัมพันธ์ ที่มีต่อชัวเรซ ในปีหน้า 2 ข้อแรกทางปรุ โคลาป์โตร เคอ ล่า แกสกา ไม่ปฏิเสธวัลติเวียยังคง เป็นหัวแทนของสเปนในการบุกเบิกต่อไป มีการเสริมกำลังให้ ทั้งนี้เป็นพระในเดินทางกลับไป ครั้นนั้น วัลติเวียช่วยเหลือแกสกา ปราบกอนชาโล บีชาร์โร แท็กอัลวา霍ขอที่ 3 เมวัลติเวียจะ ได้ร้องขอและแสดงเหตุผลถึงความจำเป็นทั่วๆ ที่จะต้องมีชัวเรซ⁴⁷ ข้อร้องขอไม่ได้รับความเห็นใจ ผลสุดท้ายวัลติเวียต้องยอมนำภารยาชาวสเปนมาบังชิล แยกทางกับชัวเรซและให้แต่งงานไปกับนักบุกเบิกอีกผู้หนึ่ง

เมื่อเดินทางกลับชิล วัลติเวียทำการขยายดินแดนต่อไป เพื่อตัดขาดจากペรูทั้งเมือง ลาเซเรนาในทุบเขากอิกิโนในปี ก.ศ. 1549 ในปีต่อไปก็เมืองคอนเชปชิอองเป็นเมืองหน้าค้านเพื่อ คุ้มกันภัยจากชาวพื้นเมืองผ่านทางตอนใต้ ตั้งเมืองวัลติเวียในปี ก.ศ. 1552 นอกจากนี้ก็ ่มีเมืองอิมพิเรียลและวิลลาริ加

การสร้างเมืองทางภาคใต้ด้วยความหวัง จะใช้เมืองเหล่านั้นเป็นที่นั่งบังคับภัยจากชาวพื้นเมือง ในทางกลับกัน การขยายตัวลงให้กลับทำให้ต้องเผชิญหน้ากับชาวพื้นเมืองมากขึ้น ซึ่ง ไม่พอใจนโยบายการยึดที่ดินทำกินจากชาวพื้นเมืองมาเจกจ่ายกันตามอำเภอใจ รวมทั้งการบังคับ แรงงานจากชาวพื้นเมืองมาเป็นทาส ผู้นำการต่อต้านในครั้งนี้เป็นเด็กหนุ่มชื่อโลตาโร เมื่ออายุ ประมาณ 15 ปี เคยถูกวัลติเวียจับได้และนำมาเป็นเด็กเลี้ยงม้า ณ ที่นี่โลตาโรเรียนรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับสเปน นับตั้งแต่ว่า “สเปนก็เป็นมนุษย์ธรรมดามาไม่ได้เป็นผู้มีอิทธิพลหรือภินิหารทั้งที่เคยเชื่อ หรือแม้แต่มั่วที่พวกเขารู้สึกใช้ในการบักเป็นม้าที่รู้จักหน่อยเช่นกัน” นอกจากนี้ยังเรียนเทคโนโลยีการรบ รู้จักใช้กระสุนดินปืน รวมทั้งภาษาจากชาวสเปน พอย้ายได้ประมาณ 20 ปี หลบหนีออกจากเมือง และได้กลับไปเป็นผู้นำชาวพื้นเมืองขัดขวางการขยายดินแดนของสเปนต่อมา

วัลติเวียและโลตาโรพบกันอีกรั้งหนึ่งในปลายปี ก.ศ. 1553 ครั้นอย่างเป็นศัตรู โลตาโร ใช้เทคนิคการรบและกำลังที่เหนือกว่าทำลายกำลังชาวสเปนที่มีเพียง 200 คนได้อย่างง่ายดาย วัลติเวีย ถูกจับและ “เมื่อท่านมาหาท้องคำ เราจะให้กองคำรามที่ท่านต้องการ” เข้าถูกพิพากษาให้ประหาร

⁴⁷ Ibid., p. 145.

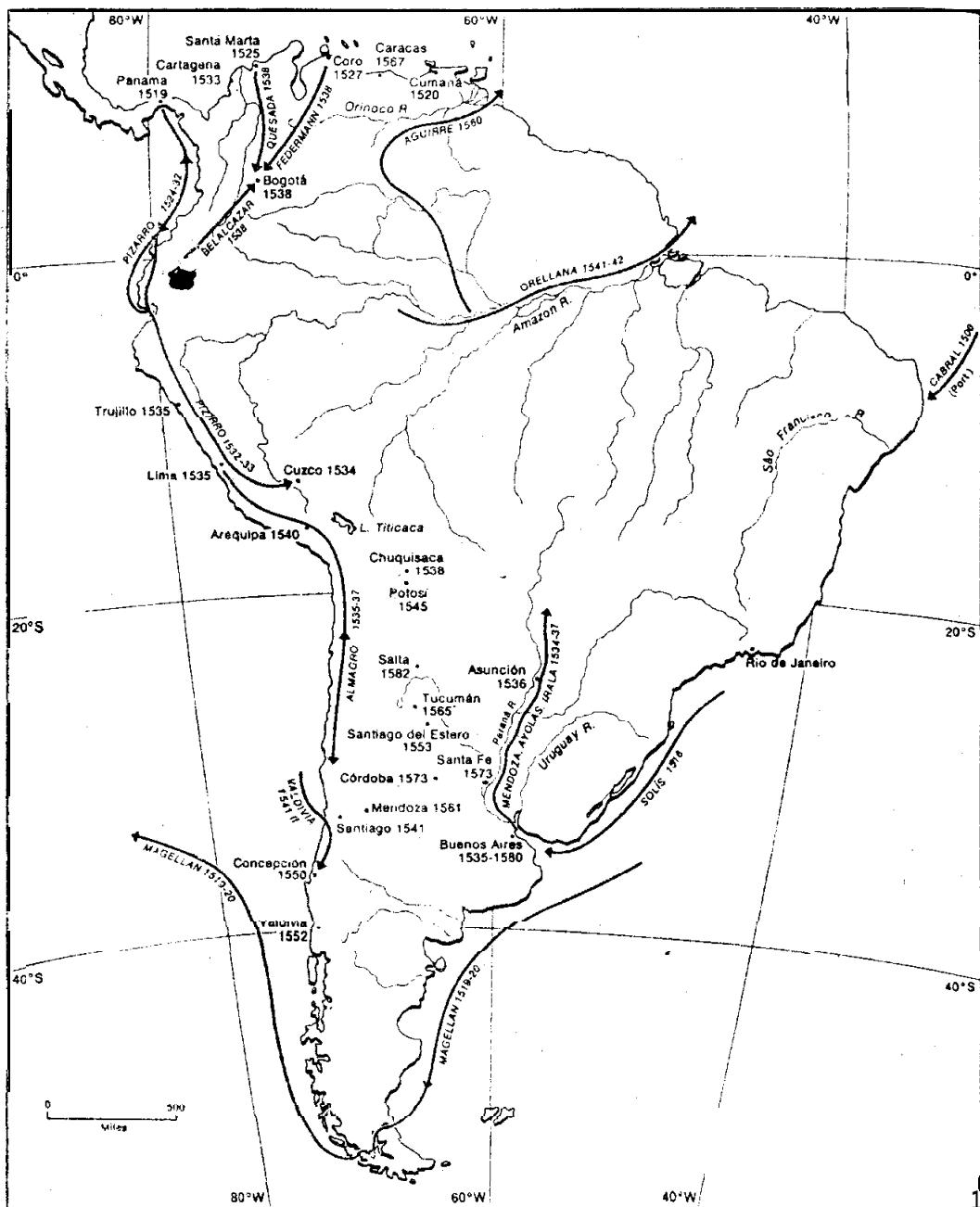
ชีวิตที่วัยการเททองร้อน ๆ เข้าปีก เมื่อวันที่ 1 มกราคม 1551 ในเมืองตุคเบล การสรุบดำเนินต่อไปจนกระทั่งปี ค.ศ. 1557 โดยตราเรสเซียร์วิคในการรับครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตามแม้สเปนจะปราบโลตารโกรได้ แต่ยังจากชาวพื้นเมืองบังคับให้ไปจนกระทั่งกลางคืนวาระที่ 19 จึงได้หมกไป ในระหว่างนั้นมีการทดลองเส้นเขตแดนกัน โดยกำหนดลำดับน้ำที่จะเป็นเส้นแบ่งเขต เห็นชื่นมาเป็นของสเปน ทางใต้ของแม่น้ำเป็นของอาร์กานี้ เป็นที่แน่นอนว่า嫩กบุกเบิกสเปนมักข้ามเขตอยู่เสมอ ๆ

ภายหลังการตายของวัลเดวี่ย การขัดแย้งเกิดขึ้นในหมู่นักบุกเบิกทำหนองเดียวกับกรณีของบีชาร์โกร มีผู้ต้องการขึ้นมาดำรงตำแหน่งแทน แต่ความยุ่งยากเหล่านั้นหมดไปเมื่อรชาติสำเร็จราชาโด เดอ เมนโดซา ผู้ว่าการรัฐคูโน่มีมาปกรอง ในสมัยเมนโดซากำรขยายตัวลงสู่ภาคใต้ทางบกแม่ถูกขัดขวางจากชาวพื้นเมือง แต่สเปนใช้เส้นทางเรือลงสำรวจได้ไกลถึงซ่องแคบมาเจลัง ส่วนทางทางทิศตะวันออก นักบุกเบิกกลุ่มนี้หนีเดินทางข้ามเทือกเขาแอนดีสเข้าไปในอาร์เจนตินาที่เมืองชานดิโอโก เคลล เอสเตรโร ในปี ค.ศ. 1553 และเมืองเมนโดซา ในปี ค.ศ. 1561 ผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของรัฐซิลี จนกระทั่งปี 1776 จึงได้โอนไปเข้าอยู่กับสำนักอุปราช ลา ปลาต้า

การบุกเบิกและการตั้งกรากทางตอนเหนือของอเมริกาใต้

การบุกเบิกคืนแคบทางตอนเหนือของอเมริกาใต้ เป็นผลงานของนักบุกเบิกชาวสเปนหลาย ๆ กลุ่มเริ่มจากโคลัมบัส ที่ออกเดินทางมาจากชายฝั่งทิศทางตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองคันนาหางองคำและเครื่องเทศตามตำนานเรื่อง เอล โตราโด ที่เล่าต่อ ๆ กันมาระหว่างชาวพื้นเมืองจนมาถึงชาวสเปน เอล โตราโด เป็นชื่อสถานที่ที่กษัตริย์ชาวอินเดียนผู้บังคับคนหนึ่งทูกบีจะซู พระองค์ที่วายังคงคำก่อนที่จะลงสรงน้ำในสรง พากขาต้องการพบกษัตริย์พระองค์นั้น เพื่อขอส่วนแบ่งความร่ำรวย นอกจากนี้ยังรวมถึงการออกล่าชาวพื้นเมืองไปเป็นทาส และการงี้ใช่กษุ์ความหมู่เกาะต่าง ๆ ในทะเลการบุกเบิก

เริ่มต้นจากโอยเอดา หนึ่งในคณะสำรวจของบลลับวaben ผู้ให้ชื่อเดนชู เอลล่าเดคินแทนทางชายฝั่งทะเลด้านทิศตะวันออกของทวีป ดินแดนแห่งนี้ทางทฤษฎี ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งภัยทางการปักครองที่สเปนบีโลต้า แต่การตั้งกรากอย่างต่อเนื่องมีอย่างมากทั้งนี้ เนื่องจากความบ้าเดือนของชาวพื้นเมืองอย่างหนึ่ง กับความประพฤติของชนวนการนักล่ากาลสือกประการหนึ่ง สถาทุก 2 ประการได้ถ่วงเวลาการบุกเบิกในด้านนี้เป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตามในปี ค.ศ. 1527 ชวน เดอ อัมปูเจส ตั้ง

การบุกเบิกและการตั้งกรุงราชอาณาจักรสเปนในอเมริกาใต้

เมืองโกรีชั่นที่ริมฝั่งทะเลตอนเหนือของประเทศเวเนซูเอล่าได้สำเร็จเป็นแห่งแรก และก็เป็นแห่งเดียวจนกระทั่งปี ก.ศ. 1567 เมืองการากัส เมืองหลวงของเวเนซูเอล่าในปัจจุบันจึงได้ถูกสร้างขึ้นอีกแห่งหนึ่ง แม้ว่าในช่วงเวลาหนึ่งมีการส่งนักบุกเบิก ติโอโก เดอ ออร์ดาซ เข้าคันหาดอล โตรา โดยตามลุ่มแม่น้ำโหริโนโกแท็กไม่ประสบความสำเร็จอย่างใด

สำหรับการบุกเบิกไปทางทิศตะวันตกเข้าไปเลขลุ่มแม่น้ำอะเมซอน โดยคำสั่งของฟรานซิสโก บีชาร์โร ที่ให้ออกเดินทางเพื่อค้นหาดินแดนแห่งทองคำและเครื่องเงิน กอนชาโล บีชาร์โร พร้อมนักบุกเบิกชาวสเปน 210 คน กับลูกห้าบชาวพื้นเมืองอีกประมาณ 4,000 คน มีอาวุธและสมัภาระครบถ้วนออกเดินทางเพื่อค้นหาดินแดนทั้งกล่าว ในวันที่ 25 ธันวาคม 1539 การเดินทางไม่ได้สวยงามที่คิด อุปสรรคที่เกิดขึ้นก็คือ ความหนาวทึบของภูมิประเทศประกอบกับความหนาวเย็นของภูมิอากาศ อาหารที่นำมา ก็หมดกันหมด เพื่อการอยู่รอดกอนชาโลสั่งให้ต่อเรือ 2 ลำ และส่งฟรานซิสโก เดอ โอเรญานา กับนักบุกเบิกสเปนอีก 57 คน ล่องแม่น้ำสายหนึ่งเพื่อหาอาหารและความช่วยเหลือ ขบวนของโอเรญานาไม่กลับมาตามกำหนด และหลังจากที่กอนชาโลใช้สุนัขและม้าเป็นอาหารจนหมด จึงได้เดินทางกลับถึงโคโตในเดือนสิงหาคม 1542 ด้วยความเชื่อว่า โอเรญานาได้ลงทะเบียนน้ำที่ไปแล้ว

ไม่อาจลงความเห็นได้ว่า โอเรญานาจะทิ้งกอนชาโล หรือไม่อาจเดินทางย้อนสายน้ำกลับมายังจุดเดิมได้ หรือการเดินเรือตามกระแสน้ำจะสะดวกกว่า ขบวนเรือของโอเรญานาแล่นผ่านลำน้ำเข้าสู่แม่น้ำแห่งหนึ่งโดยบังเอญ เข้าทางซึ่งแม่น้ำสายน้ำอะเมซอน เป็นเกียรติแก่รัฐกรีกโบราณ จำนวนน้ำอีก 8 เดือนนับจากออกเดินทางจากกอนชาโล โอเรญานามองเห็นปากแม่น้ำออกสู่มหาสมุทรและนำเขากลับไปสู่ชานโต โคลอมบี ที่ตั้งของสเปนในทะเลคริสต์มาส ได้สำเร็จพร้อมเรื่องเล่าที่พูดเห็นระห่ำทางที่น่าสนใจคือการบุกชาวพื้นเมืองผ่านหนึ่งในกลางอะเมซอนเป็นผู้หญิงล้วน โอเรญานากลับมาอะเมซอนอีกครั้งแต่เรือแตกโอเรญานาและลูกเรือเสียชีวิตหมด มีการสำรวจพื้นที่ทางเหนือของเมริกาใต้ที่ไม่สำเร็จผลลัพธ์ในปี ก.ศ. 1559 ภายใต้การนำของโลเป โคอาเกร์เร นำขบวนนักบุกเบิกที่ไม่ได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจเดินทางจากเปรูเข้าอกรiver แห่งหนึ่งอะเมซอนกับแม่น้ำโหริโนโกเป็นประจำ

การบุกเบิกคินเดนในเวเนซูเอล่าไม่ใช่มีเพียงแต่ชาวสเปนเท่านั้น นักบุกเบิกชาวเยอรมันส่วนหนึ่งภายใต้การอุดหนุนจากนายธนาคารเวลเซอร์ ได้รับสนับสนุนจากกษัตริย์ชาลส์ที่ 1

แห่งสเปนเพื่อแก่เปลี่ยนกับหน้าที่พระองค์ก่อไว้ ขบวนบุกเบิกชาวเยอรมันภายใต้การนำของนิโคลัส เฟคเคอร์มานน์ พร้อมคณะ 400 คน ออกเดินทางจากปากแม่น้ำโ�รินโกร สู่แม่น้ำเมตา ในปี ก.ศ. 1536 ด้วยเหตุผลอย่างเดียวกับนักบุกเบิกสเปนคนอื่น ๆ ที่ค้นหาเอล โตราโด ความหมายเขียนของ ภูมิอากาศแบบเทือกเขาแอนดีส นอกจากจะทำลายชีวิตนักบุกเบิกไปบางส่วน ยังบังคับให้เดินทางขึ้น เนื่องจากสูบ่อบโกتاในที่ราบสูงของชาวชิบชา ไปพบกับขบวนนักบุกเบิกสเปนอีกกลุ่มนึงที่มาจากโคลอม-เบี้ยโดยทางแม่น้ำเมตาเดน ความล้มเหลวประกอบกับความประพฤติของนักบุกเบิกชาวเยอรมันที่ ชายฝั่งเวเนซูเอล่าที่ปฏิบัติต่อชาวอินเดียนอย่างรุน្តมุขธรรม ในปี ก.ศ. 1546 สิทธิในการบุกเบิก ของชาวเยอรมันจึงถูกส่วนของการค้าในสเปนที่ควบคุมการบุกเบิกดินแดนโพ้นทะเลสั่งยกเลิก การจาก ไปของเยอรมันทำให้เวเนซูเอล่าไม่อยู่ในความสนใจของสเปนต่อไปอีกหลายปี จนกระทั่งเกิดความ จำเป็นที่จะต้องบังคับเดินทางจากกรุงรากูมต่าง ๆ ที่ผลักดันกันมา ปล้นสมบัติบริเวณชายฝั่ง

ก่อนหน้าที่นักบุกเบิกชาวเยอรมันจะเริ่มทำการสำรวจเดินสำรวจลึกของเวเนซูเอล่า นักบุกเบิกชาวสเปนแยกกันออกเป็นหลาย ๆ กลุ่ม เดินทางออกจากโคลอมเบียในปี ก.ศ. 1525 โรคริ-โก เดอ แบสติดา ทั้งเมืองชานตา มาวร์ตา ขึ้นบินแห่งแรกในปี ก.ศ. 1533 เมื่องการท่องเที่ยวชิบชาผู้ ที่เลкарิบเบียนตั้งขึ้นโดยเปโดร เดอ เยเรเตีย ใชเมืองทั้ง 2 เมืองเป็นศูนย์กลาง ขบวนนักบุกเบิก เริ่มเดินลึกเข้าไปในลุ่มแม่น้ำเมตาเดน ทำให้ไปได้ยินคำแล้วลืมถึงความมั่นคงของชาวชิบชาบนที่ ราบสูงในโบโกตาจึงได้กอนชาโล จิมิเนช เดอ เกชาดา พร้อมคณะออกเดินทางเพื่อค้นหา ดินแดนตั้งกล่าว จากจำนวนทั้งหมด 800 คน ที่ออกเดินทางพร้อมกันในวันที่ 6 เมษายน 1536 มี เพียง 166 คน ที่ผ่านอุปสรรคต่าง ๆ รอดไปยังจุดหมายปลายทางได้ ในปีต่อมาพากเข้าพบดินแดน ที่ป่ารกหนาและทึบงาก อย่างให้ผ่าตื้อผ่าสักน้อย ในที่สุดก็สามารถปราบราชวงศ์เมืองผ่าชิบชาลงได้ สำเร็จ ท้องคำและเครื่องประดับเพชรนิลจินดาถูกส่งกลับไปลุ่ม เกชาดาตั้งชื่อดินแดนนี้เพื่อเป็น เกียรติแก่เปนว่า นิว กรานาดา พร้อมทั้งเมืองชานตา เพ เดอ โบโกตา ตามแบบของสเปนขึ้นใน วันที่ 6 สิงหาคม 1538 เป็นระยะเวลาไม่นานนักที่ขบวนบุกเบิกของเฟคเคอร์มานน์ ที่กล่าวไปแล้ว ข้างต้นพร้อมด้วยคณะประมาณ 160 คน เดินทางมาถึง

กลุ่มสุกท้ายที่เดินทางพบกับ 2 กลุ่มแรกยังดินแดนของชาวชิบชา ได้แก่ ขบวนบุกเบิก ของสเปนภายใต้การนำของเชบาสเตียน เดอ เบลลากาชาร์ นายทหารเอกของฟรานซิสโก บีชาร์โร

เดอ เบลลากาชา ผู้รักการจงภัยและได้ใช้วิชากองขาเกือบทั้งหมดไปในการเบ็ดเดนแคนอเมริกา ให้แก่สเปน เริ่มตั้งแต่เยาววัยออกเดินทางพร้อมโคลัมบัสมาตั้งรกรากอยู่ในชานโต โดมิงโก เคยทำงานให้กับนักบุกเบิกที่สำคัญ เช่น บลับว และเปตราเรียส หรือแม้แต่ฟรานซิสโก บีชาร์โร เองในการบุกเบิกเปรูที่ทำให้เขาได้รับเกียรติแห่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐกีโต เป็นชีวิตอย่างเงียบๆ ในการบริหาร เดอ เบลลากาชา ออกเดินทางขึ้นเหนือเพื่อค้นหาเอล โคราโด ในແเกบลุ่มแม่น้ำโคลา และในที่สุดก็พบกับค่านะนักบุกเบิกลุ่มแรกดังกล่าวแล้วข้างต้น

นอกจากเป็นการเบ็ดเดนทางใหม่สู่โบโกร้า พบทองคำ และเพชรนิลจินดาที่ตั้งการ การบุกเบิกในเดนเดนแห่งนี้ของนักบุกเบิกทั้ง 3 กลุ่ม ไม่เป็นที่น่าสนใจเท่าที่ควร ถ้าเปรียบเทียบกับการบุกเบิกที่สำคัญๆ อีกเช่น กษatriya ของคอร์เตสหรือบีชาร์โร ในปี ค.ศ. 1539 ผู้นำการบุกเบิกทั้ง 3 เดินทางกลับชานตา มาร์ตา โดยทางแม่น้ำแมกดาเลนา และท่อไปสเปน เพดเดอร์มาน์ไม่ได้รับการต้อนรุณให้สำรวจต่อ เกชาดา ใช้วิชาร่วงหนึ่งในยุโรป ใช้จ่ายเงินทองที่น้ำติดตัวมากจากโบโกร้า เดินทางกลับอเมริกาพร้อมตำแหน่งเกียรติยศ “นายพันเอกแห่งโบโกร้า” เข้าทำการสำรวจอย่างไรผลลัพธ์ก่อนที่จะใช้วิชาระบบป้ายในตำแหน่งสมาชิกสภาเมืองโบโกร้า ส่วนเบลลากาชา หลังจากเดินทางกลับจากสเปนเข้าดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐกีโต ขยายอิทธิพลด้วยการตั้งเมืองปัสโตร ขึ้น ปักกรองเดินเดนนั้นต่อมา นับได้ว่าเป็นนักบุกเบิกที่ได้รับความสำเร็จมากผู้หนึ่งของยุคหนึ่ง⁴⁸

การบุกเบิกและตั้งรกรากในແเกบลุ่มแม่น้ำ ลา ปลาต้า

ในระยะแรกๆ คืนเดนทางตอนใต้ของทวีปอเมริกาແກบลุ่มแม่น้ำ ลา ปลาต้า ไม่เป็นที่คุ้นเคยกับชาวสเปนมากนัก สถาบุตรามาจากระยะทางที่ค่อนข้างห่างไกลจากเมืองแม่ ไม่มีที่นานที่เล่าถึงความอุดมสมบูรณ์ดังเช่นกรณี เอล โคราโด และที่สำคัญก็คือความดุร้ายและความเฉลี่ยวฉลาดของชาวพื้นเมืองที่หาได้น้อยมากในคืนเดนส่วนอื่นๆ ของอเมริกาใต้⁴⁹ ด้วยเหตุนี้ การเดินทางมาบุกเบิกเดนส่วนนี้จึงเปลี่ยนจากการออกทางนิทางดังในคืนเดนส่วนอื่น นักบุกเบิกเดินทางมาจากทุกทิศทาง จากเปรู จากชิลี จากบริเวณชายฝั่งแอตแลนติก ต่างก็มาเพื่อเหตุผลทางด้านการเกษตรกรรม การเลี้ยงสัตว์ ค่าวัฒน์ไปที่ความอุดมสมบูรณ์ของทุ่งหญ้าเป็นจำนวนมาก สำหรับสำคัญ

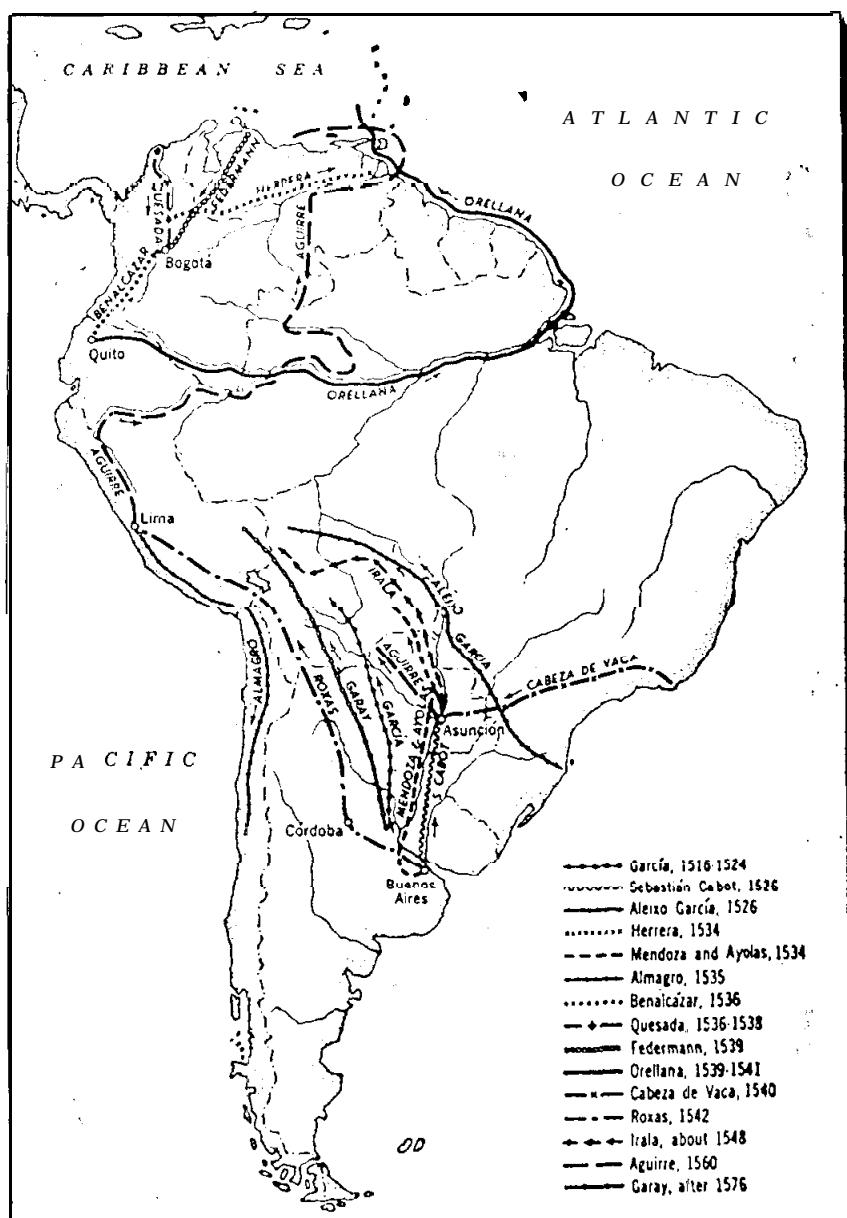
⁴⁸ Bailey and Nasatir, op. cit., p. 131.

⁴⁹ Ibid., pp. 134-135.

เดิมที่บริเวณปากแม่น้ำ ล่า ปลาต้า นักบุกเบิกรู้จักกันในฐานะที่เป็นเหล่าพังของบรรดา นักเดินเรือในระหว่างการค้นหาเส้นทางเดินเรือไปสู่ทุกวันออก ในบรรดาคนเดินเรือเหล่านั้น ก็มี ชาว คิแอช เดอ โซลิส และผู้ร่วมเดินทางอีกโซ การเชี้ยว ที่ให้ความสนใจและเริ่มนักบุกเบิกดินเดินทาง ตอนได้อย่างจริงจัง เดอ โซลิสถูกฆ่าตาย ปล่อยให้การเชี้ยวทำการบุกเบิกท่อไป จนเข้าไปถึงคิ แคนของพวกอินคา แม้ว่าเขาจะถูกยึดคืนแล้วก็วานีฟ่าตายในการบุกเบิกครั้งหนึ่ง แต่ข่าวเกี่ยวกับ ความมั่งคั่งของชาวอินคาที่การเชี้ยวพบเห็นและนำมาเผยแพร่นั้น ทำให้มีการเดินทางอีกหลายครั้ง ที่สำคัญได้แก่การพยายามแห่งจะรัฐของนักบุกเบิกชาวสเปน เช่นเดียวน กับอ็อก ในปี ค.ศ. 1526 การค้นหาคิเคนของชาวอินคาโดยทางน้ำ ยุคไปชั่วคราว เมื่อเส้นทางไปสู่คิเคนของชาวอินคา โดยเส้นทางจากเมืองปานามา เป็นที่ยอมรับว่าเป็นเส้นทางที่ใกล้และปลอดภัยกว่า

เส้นทางเข้าสู่แหล่งทองคำของชาวอินคาถือเป็นอีกรังอย่าง ไม่เทียม ใจจากชั้นริมสเปน เมื่อนักบุกเบิกชาวโปรตุเกสเริ่มขยายอิทธิพลลงมาทางใต้ใกล้คิเคนของชาวอินคาขึ้น ในครั้งนั้น สเปนส่ง เปโดโร เดอ เมนโคลา นักบุกเบิกผู้มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่งที่ยอมยกเปลี่ยนกับชื่อ เสียงและเงินทองเพื่อการบุกเบิกลงใต้ เมนโคลา กับเรืออีก 11 ลำ พร้อมด้วยนักบุกเบิกอีกกว่า 2,000 คน รวมทั้งเครื่องมือและม้า วัว เก็บทางยังอเมริกาใต้ งานของเมนโคลาไม่ประสบผลสำเร็จมากนัก แม้ว่าเข้าชั้งเมืองนูอेसกรา เช่นนอร์ เดอ บัว แวร์ ได้ในปี ค.ศ. 1536 แต่ความชราของเคอ เมนโคลา และความล้มเหลวของผู้ติดตามประสบกับสำนักของชาวสเปนที่มา “สร้างความมั่งคั่ง ไม่ ใช่มาไถนาพรวนดิน” ทำให้ป่ายครั้งเกิดขัดแย้งกับชาวพื้นเมือง ในที่สุด เมนโคลา ล้มเลิกโครงการ และเสียชีวิตท่อนมาในระหว่างเดินทางกลับสเปน

ก่อนเดินทางกลับสเปนของเมนโคลาขบวนนักบุกเบิกกองหนึ่งภายใต้การนำของชาว เดอ อายลัส โดยคำสั่งของเมนโคลา เดินทางขึ้นเหนือเพื่อสำรวจด้านปารานา และถ้าเป็นไปได้ให้ ค้นหาเส้นทางสู่บราซิลโดยทางเทือกเขาแอนดีส อายลัส เสียชีวิตในระหว่างเส้นทางไปโบลีเวีย ปล่อย ให้โคมิงโก มาร์ติเนซ เดอ ไอราลา ทำการบุกเบิกท่อไป ในปี ค.ศ. 1537 ไอราลาทรงเมือง อาชังชิออง และต่อมากลับกลายเป็นเมืองที่ถาวรแห่งแรกของสเปนบนคิเคนแห่งนี้ ไอราลาเองได้รับ การยกย่องให้เป็นอุปราชคนแรก อาชังชิอองภายใต้การปกครองของไอราลาตนับว่าสูงสุดพอควร มี การร่วมมือกันอย่างดีระหว่างนักบุกเบิกกับชาวพื้นเมือง

การสำรวจยะแรกในอเมริกาใต้

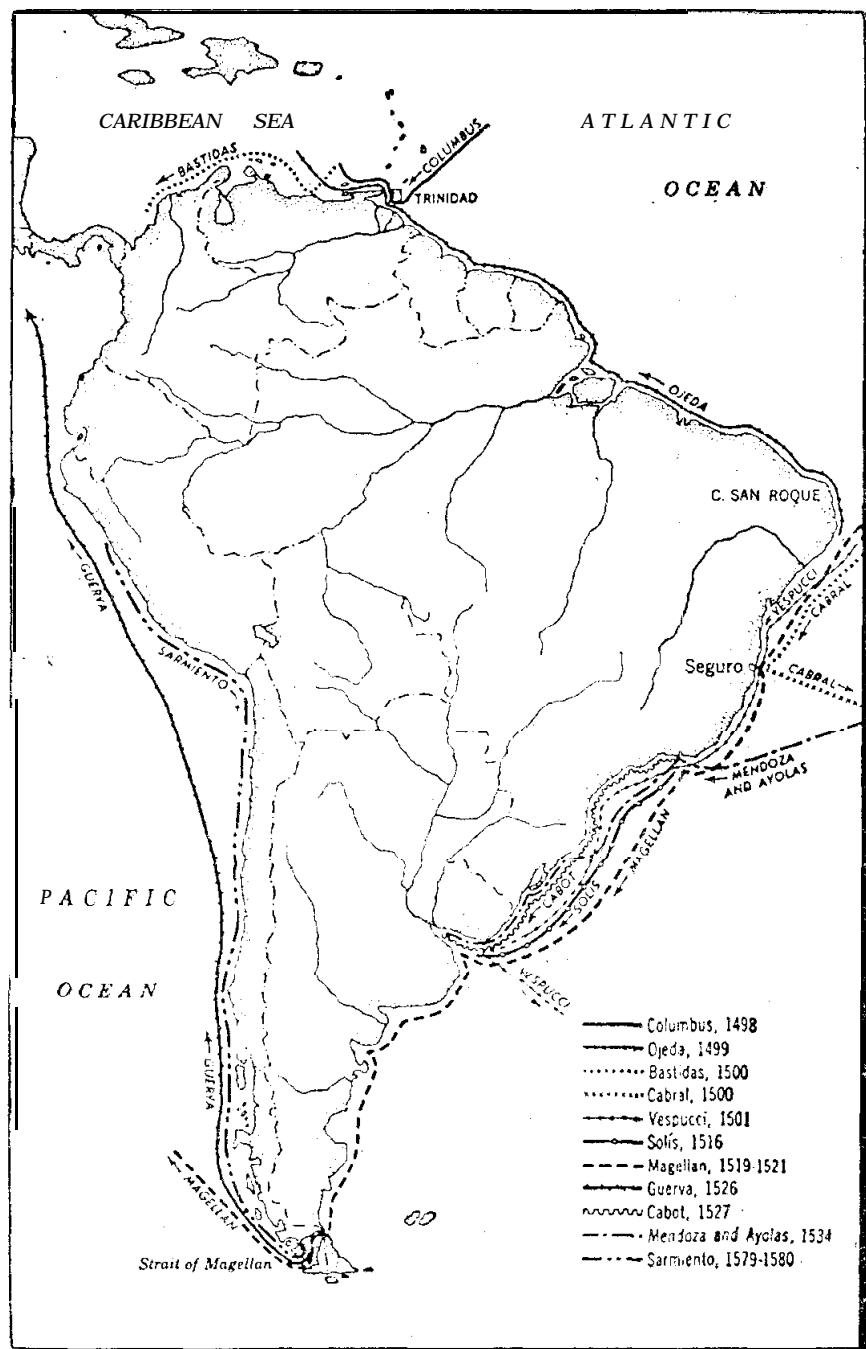
อย่างไรก็ว่าราชสำนักสเปนตัดสินใจที่จะขยายอิทธิพลลงมาอย่างเมืองอาชังซิ่องในปี ค.ศ. 1542 จักรพรรดีชาลส์ที่ 5 ส่ง กabeza เดอ วา瓜 พร้อมด้วยกำลังอีก 400 คนมาอย่างอาชังซิ่อง การเดินทางมารับตำแหน่งผู้ว่าการรัฐซึ่งเดอ วา瓜 ไม่เป็นที่พอใจ ให้ราลาและบรรดาคนสนับสนุนเบิก ทดลองงานความพยายามของ เดอ วา瓜 ที่จะย้ายเมืองจากอาชังซิ่องมาอย่างดินแคนแห่งหนึ่งปากแม่น้ำ ล่า ปลาท้า รวมทั้งความพยายามที่จะสร้างศูนย์กลางการปกครองขึ้น ณ บ้านแห่งหนึ่งในปราการวัย อีกหัน นโยบายสร้างความเป็นมิตรกับชาวพื้นเมืองที่ เดอ วา瓜 ออกพระบรมราชโองการให้แก่ชาวพื้น เมืองมากกว่าหนึ่งคน และการใช้แรงงานชาวพื้นเมืองที่ผิดหลักมนุษยธรรม ได้ก่อให้เกิดการจลาจล ขึ้นโดยทั่ว ๆ ไป และในที่สุด เดอ วา瓜 ถูกจับขังคุกเป็นเวลากว่า 8 เดือนในเมืองอาชังซิ่อง ก่อน ที่จะถูกจับใส่เรือส่งกลับประเทศสเปน

2 วันหลังจากที่ เดอ วา瓜 ถูกส่งกลับสเปน ไօราลาเดินทางกลับจากการบุกเบิกบริเวณ ลุ่มแม่น้ำปารากัวยตามคำสั่งของ เดอ วา瓜 และได้รับการสนับสนุนให้ดำเนินการรัฐอีก ครั้งหนึ่ง การดำเนินการรัฐครั้งที่ 2 ของไօราลา ประกอบกับการหมัดความสนใจของราชสำนักที่อ คินแคนแห่งนี้ ปล่อยให้ไօราลาบริหารงานอย่างเรียบร้อยต่อไปอีก 12 ปี โดยปราศจากการบุก抢 งานบุกเบิกยังไม่สำเร็จแต่เมืองอาชังซิ่องของไօราลาถูกน้ำท่วมเมื่อปี ค.ศ. 1556 ซึ่งเป็นปีที่ไօราลาเสียชีวิต แม้ งานบุกเบิกยังไม่สำเร็จแต่เมืองอาชังซิ่องของไօราลาถูกน้ำท่วมเมื่อปี ค.ศ. 1556 ⁵⁰

งานการบุกเบิกที่อีปีเป็นงานของผู้ว่าการรัฐ ออร์ติส เดอ ชาราเต และหلانชายนัก บุกเบิกชื่อ ชวน เดอ การาย ที่มีนโยบายหลักคือการบูรณะน้ำให้นักบุกเบิกสเปนจากเปรูขยายตัวลง มาทางใต้ ทักษิชาป์รุ่งเงื่อนจากดินแคนอิทธิพลของสเปน และรู้ว่าเส้นทางผ่านแม่น้ำ ล่า ปลาท้า จะเป็นเส้นทางที่สะดวกที่สุดในการติดต่อกับผู้คนที่อยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดิน ด้วยเหตุนี้ในปี ค.ศ. 1573 โครงการขันแรกร่องเขาก็คือ การดึงชาวเมืองอาชังซิ่องมาตั้งกรากยังเมืองใหม่บนฝั่งแม่น้ำล่า ปลาท้า ได้แก่เมือง ชานตา เพ และในที่สุดในปี ค.ศ. 1580 เมืองนี้ก็เป็นเมืองใหม่ บัวโนส แอเรส ที่เคยถูกปฏิเสธมาจากการเมืองในสมัยของผู้ว่าการรัฐเดอ วา瓜 ถูกสร้างขึ้นสำเร็จอีกแห่งหนึ่ง ในปีที่การายเสียชีวิตจากการซั่มโจมตีของชาวพื้นเมือง (ค.ศ. 1583) ดินแดนของสเปนในทวีป อเมริกาได้ก่อเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

การขยายตัวของบรรดาคนสนับสนุนเบิกสเปนในดินแดนแห่งนี้ได้หยุดที่เมือง บัวโนส แอเรส แม้แต่ก่อนการตายของการาย มีนักบุกเบิกชาวสเปนจากทั่วทุกทิศได้เดินทางลงมาอย่างดินแคนแห่งนี้

⁵⁰ Ibid., p. 186.

การสำรวจของชาวสเปนบริเวณชายฝั่งทวีปอเมริกา

อย่างสม่ำเสมอ เช่นในปี ก.ศ. 1561 มีนักบุกเบิกจากชิลีเดินทางข้ามเทือกเขาแอนดีสมาตั้งกรุงรากที่เมืองเมโนโคลา และส่วนอื่น ๆ ของแคริบันโดย หรือนักบุกเบิกจากเปรูเดินทางเข้ามายังคิโนเดนทางตอนเหนือโดยผ่านมาจากโบลิเวียเข้ามาตั้งเมืองทุกมาน ในปี ก.ศ. 1565 เมืองคอร์โด瓦ในปี ก.ศ. 1573 เมืองชัลตาในปี ก.ศ. 1582 และเมืองจูย์ในปี ก.ศ. 1591 เมืองคังกล่าวยังขึ้นทันใดจากจะมีความสำคัญในตัวของมันเองแล้ว ยังเป็นเมืองศูนย์กลางการค้าที่สำคัญของสเปนระหว่างคิโนเดนส่วนลึกกับเมืองชายฝั่งทะเล การกำนันขอเมืองทั้งหลายทำให้ในปลายศตวรรษที่ 16 สเปนก็สามารถคุ้มครองส่วนได้ของทวีปอเมริกา ที่บื้าญบันเรารู้จักกันในชื่อว่า อาร์เจนติน่าได้ทั้งหมด

การค้นพบและปราบปรามบนแผ่นดินใหม่ของโปรตุเกส

นับจากโปรตุเกสแยกตัวเป็นอิสระจากแคสติลได้สำเร็จด้วยความช่วยเหลือจากอังกฤษในปลายศตวรรษที่ 14 และเป็นเหตุให้ราชวงศ์เบอร์กันที่ของฝรั่งเศสที่ปกครองโปรตุเกสมากกว่า 3 ศตวรรษหมดอำนาจ โปรตุเกสกับอังกฤษก็เริ่มสร้างสมัพันธ์ไมตรีขึ้นแน่นแฟ้นท่องกัน จากนั้นมาภายใต้การสนับสนุนของอังกฤษ กษัตริย์จอห์นที่ 1 แห่งราชวงศ์เอวิส (ปกครองประเทศโปรตุเกสท่อมาอีก 200 ปี) ได้ขึ้นปกครองโปรตุเกส เพื่อเป็นการตอบแทนความช่วยเหลือท่องกุญแจที่พระองค์ มีการลงนามในสนธิสัญญาในเชอร์ริในปี ก.ศ. 1386 ซึ่งมีความสำคัญถึงการเป็น “มิตรแท้”⁵¹ กันของทั้ง 2 ประเทศ และเพื่อเป็นการยืนยันข้อความดังกล่าว จอห์นที่ 1 ยังได้ทรงอภิเษกสมรสกับเชื้อพระวงศ์ของกษัตริย์อังกฤษด้วย

โปรตุเกสในสมัยของพระเจ้าจอห์นที่ 1 (ก.ศ. 1385–1433) นับว่าเป็นยุคที่โปรตุเกสเจริญมากที่สุดยุคหนึ่ง พระองค์ได้ทรงรากฐานการปกครองภายในที่มีประสิทธิภาพอย่างมีแบบแผนอีกทั้งยังสามารถขับไล่สเปนออกจากประเทศได้ และเข้าไปยึดครองคิโนเดนบางส่วนของมัลติมิในอัฟริกาเหนือได้สำเร็จในปี ก.ศ. 1415 งานที่เชิดหน้าชูตาให้แก่โปรตุเกสอีกงานหนึ่งในสมัยนี้ได้แก่ผลงานทางด้านการเดินเรือและบุกเบิกดินแดนทางชายฝั่งทวีปอเมริกาตะวันตกของเจ้าชายเยนรี นา-วิกบุรุษ (ค.ศ. 1394–1460) โดยประวัติแล้ว เป็นผู้ที่มีความสามารถมากพระองค์หนึ่งเคยเข้าร่วมรบกับกองทัพมัลติมิอย่างกล้าหาญหลายครั้งโดยเฉพาะในปี ก.ศ. 1415 และได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ว่าการรัฐอัลกาเว เมื่ออายุได้เพียง 22 ปี นอกจากจะเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ

⁵¹ Herring, op. cit., p. 88.

ในการรับแล้ว เจ้าชายเคนรี่ ยังเป็นบุคคลที่มีความคิดเห็นและมีความอ่านในสิ่งที่เป็นวิทยาศาสตร์ อีกด้วย พระองค์ต้องการจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติ ด้วยวิธีการศึกษาอย่างมีเหตุผล ทรงเริ่มงานด้วยการค้นหาความจริงในดินแดนที่ห่างไกลออกไปที่ยังเป็นความลับสำหรับบุคคลโดยทั่ว ๆ ไป จากนักเดินเรือกลุ่มต่าง ๆ งานนี้ก็เริ่มงานขึ้นต่อไปสำหรับการเดินทางไปยังดินแดนเหล่านั้นด้วย การรวบรวมบุคคลที่ต่าง ๆ เช่น นักเดินเรือ นักทำแผนที่ นักภูมิศาสตร์ นักทำเข็มทิศ นักออกแบบเรือเดินสมุทร และที่สำคัญคือการจัดหาของทุนจากนายธนาคาร พ่อค้า และแม่แท้จากชั้ตระยี โปรตุเกสเอง หันไปโดยมิจดมายเพื่อเผยแพร่คำสอนคริสตีย์ไปยังดินแดนที่ห่างไกล และเพื่อ เพชรผลทางด้านเศรษฐกิจที่รอให้เก็บเกี่ยว ณ ดินแดนทางทิศตะวันออก จากการพยาบาลค้างล่าว แม้ว่ากองเรือโปรตุเกสยังเดินทางไปไม่ถึงตะวันออก แต่ในบีที่เจ้าชายเคนรี่สั่งพระชนม์ โปรตุเกส เดินทางไปไกลถึงบริเวณหมู่เกาะแหลมเวร์ด ทางตอนกลางของทวีปอฟริกาตะวันตก และได้สร้าง ความเชื่อมั่นให้แก่ประเทศของพระองค์ว่า เส้นทางเดินเรือไปอเชียเส้นใหม่โดยอัมทางทวีปอฟริกา กำลังจะถูกเบี่ยงออก ในขณะที่ประเทศเดินเรือคู่แข่งของพระองค์อันได้แก่สเปน ยังประสบกับปัญหา ความยั่งยากภายในประเทศอยู่

ภายหลังการสั่งพระชนม์ของเจ้าชายเคนรี่ นาวิกบุรุษ ความสำเร็จในการเดินเรือทั้งแท้ ในอดีตได้กระตุ้นให้นักเดินเรือคนอื่น ๆ ดำเนินรอยตาม คราวนี้ไม่เพียงแต่เจินเรือตามชายฝั่ง ทวีปอฟริกา มีข่าวของนักบุกเบิกหลายกลุ่มเดินทางขึ้นฝั่ง และไนดาอาทรพ์สินมีค่ายยังเช่น ทอง งาช้าง และท้าชาวผู้นำกลับโปรตุเกสเพิ่มขึ้น อีกทั้งข่าวลือเกี่ยวกับตำนานฉบับหนึ่งที่อ้าง ว่ามีอาณาจักรคริสตีย์แห่งหนึ่งที่อยู่ในกลางทวีปอฟริกาหรือเอเชีย ได้ขยายเข้าไปในยุโรป ทำให้ มีการเดินทางมากขึ้น กองเรือภายใต้การนำของบาร์โกรโลมิว ดิแอส ในการเดินทางครั้งหนึ่งก็สามารถ อัมแหลมกุ๊ดโยปได้สำเร็จเข้าไปในมหาสมุทรอินเดีย แต่ก่อนที่จะพบอินเดียได้เกิดเหตุการณ์ราช ขันบนเรือทำให้ดิแอสต้องเดินทางกลับโปรตุเกส

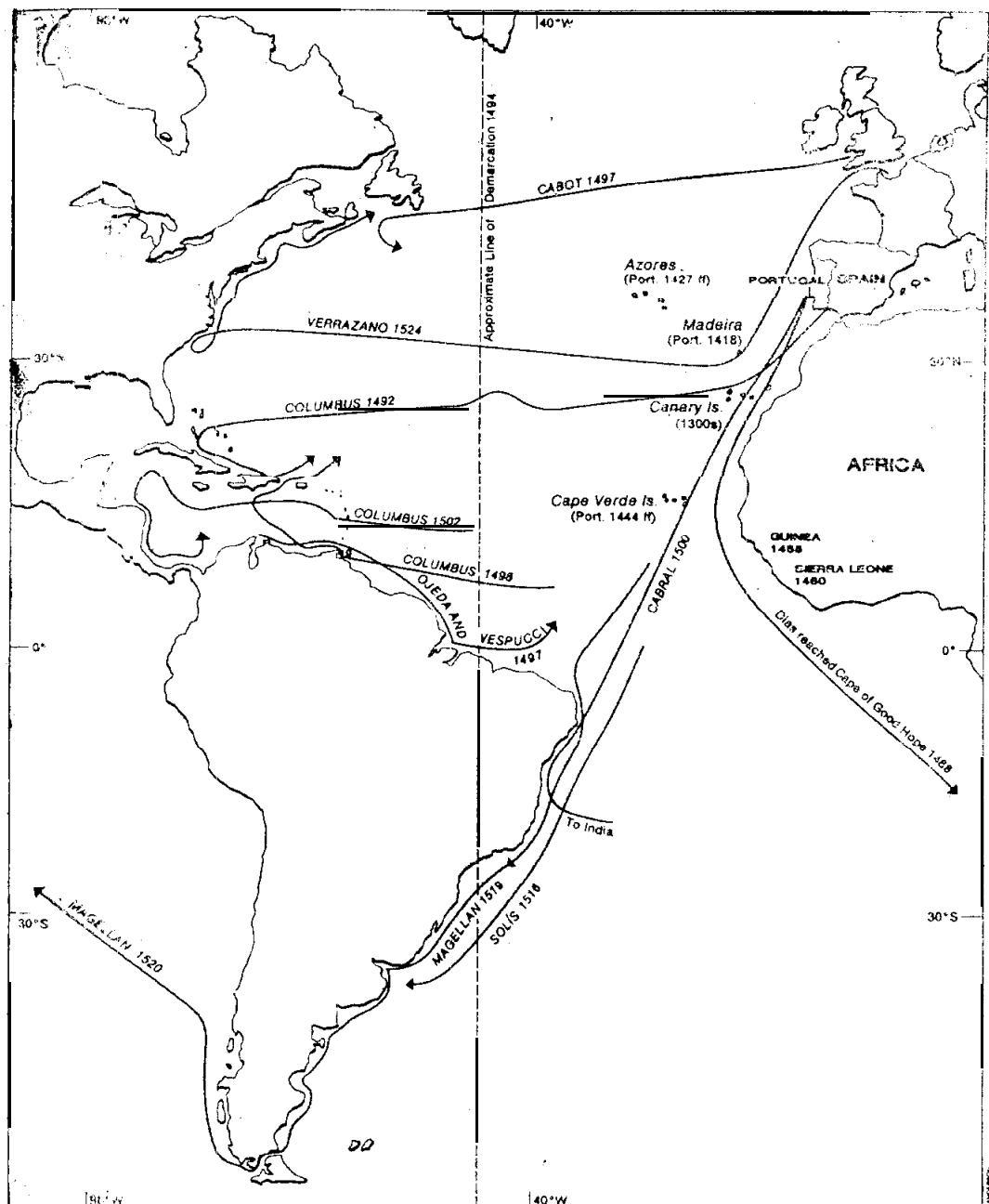
จากความสำเร็จของโปรตุเกสในการเดินเรือสู่ดินแดนที่ไกลโพ้นทะเล นับจากเจ้าชาย เ肯รี่ นาวิกบุรุษจนถึงบาร์โกรโลมิว ดิแอส จนเป็นเหตุให้โปรตุเกสมีโซนอย่างเต็มที่ว่าความมั่งคั่งของ อินเดีย อยู่ไกล “แค่มีอ่อน” จึงได้ปฏิเสธข้อเสนอแผนการเดินไปตะวันออกโดยทางทิศตะวันตก ของโคลัมบัส และทำให้โคลัมบัสหันไปขอความสนับสนุนจากสเปนประกอบกับความล้มเหลวของ โคลัมบัสเองที่ไม่พบอเมริกา ทำให้โปรตุเกสเพิ่มความพยาบาลลงบนเส้นทางเดิน ในปี ก.ศ. 1497 กองเรือโปรตุเกสภายใต้การนำของ วาสโก ดา 伽มา เรือ 4 ลำและลูกเรืออีก 168 คน เดินทางอัม

แหลมกู้ดโซป ผ่านชายฝั่งทวีปอฟริกาตะวันออกไปยังประเทศอินเดียได้สำเร็จ หลักจากนั้นอีก 2 ปี กับ 2 เดือน วาสโก ดา 伽มา กลับถึงลิสบอนพร้อมสินค้าของตะวันออกที่ขายูโรเปี้ยกราดได้แก่ พริกไทย และเครื่องเทศ (อบเชย ลูกจันทร์ กานพลู) ความสำเร็จดังกล่าวของ วาสโก ดา 伽มา ที่กลับมาพร้อมสินค้า “เต้มนือ” ในขณะที่โคลัมบัสกลับมาจากโลกใหม่ “เมืองปลา” นอกจากเป็นความภูมิใจของโปรตุเกสต่อชัยชนะครั้นแล้ว ยังทำให้โปรตุเกสมุ่งให้ความสนใจไปแต่ที่เอเชียเพียงแห่งเดียว ปล่อยให้สเปนมีอิสระอย่างเต็มที่บนแผ่นดินใหม่แต่เพียงประเทศเดียว

อย่างไรก็ตามในปี ค.ศ. 1500 นักเดินเรือชาoproตุเกสผู้หนึ่งชื่อ เปโดร อัลวาเรส คาบาล ในขณะที่นำเรือไปสู่ตะวันออกตามเส้นทางของ วาสโก ดา 伽มา ถูกกระส瞪พัดออกจากเส้นทางโดยไปยังทวีปอเมริกาใต้ และค่วยสิทธิ์ที่ปราฏภูในสัญญาทอร์เดสิญส์ คาบาลถือโอกาสประกาศอ้างกรรมสิทธิ์บนดินแดนแห่งนั้นเป็นของโปรตุเกส ซึ่งต่อมารู้จักกันในชื่อประเทศบรากิล การพบบรากิลโดยบังเอิญแม้ว่าจะทำให้โปรตุเกสมีโอกาสเป็นเจ้าของดินแดนแผ่นดินใหม่และเป็นการเริ่มศักราชอาณาจักรแห่งใหม่ของโปรตุเกส เช่นเดียวกับสเปน แต่ “บรากิลภายใต้การปกครองของโปรตุเกส กลับมีความแตกต่างกว่าดินแดนในปกครองของสเปน และยังมีความแตกต่างไปมากกว่าที่โปรตุเกสมีความแตกต่างไปกว่าสเปนอีก”⁵² ณ ดินแดนใหม่แห่งนี้ไม่มีทั้งชุมชนทรัพย์ หรือเมืองชัวพื้นเมืองที่มีอารยธรรมดั้งเดิมในดินแดนของสเปน นักบุกเบิกเองก็เชื่อใจชา ชาติการเคาราใจใส่ดูแลจากราชสำนัก ต่างฝ่ายต่างอยู่กันไปตามแต่ธรรมชาติจะกำหนด

โปรตุเกสให้ความสนใจเพียงเล็กน้อยต่อการค้นพบบรากิลของคาบาล แต่ด้วยความหวังที่จะใช้บรากิลเป็นเมืองท่าพักเรือและจัดหาเสบียงอาหารในการเดินทางไปตะวันออก จึงมีการอนุญาตให้นักบุกเบิกและพ่อค้าบางรายเข้าไปทำการสำรวจและค้าขายตามชายฝั่งของทวีป ทำให้พบพันธุ์ไม้มีค่าชนิดหนึ่งที่ยังไม่นำมาใช้เป็นสิ้น phẩmได้สินค้าประเภทนี้ เป็นสินค้าประเภทเดียวกับที่ทำประโยชน์ให้แก่โปรตุเกสในสมัยต่อมา เป็นเหตุให้ภายในปี ค.ศ. 1510 ในป่าของบรากิลจึงเต็มไปด้วยบุคลประภากต่างๆ อาศัยและหาเลี้ยงชีพด้วยการตัดต้นไม้หรือเอายางไม้ไปทำสิ้น phẩmขาย มาจนกระทั่งในปี ค.ศ. 1527 เมื่อนักบุกเบิกชาวสเปนชื่อ เชบาสเทียน คาบอต มาตั้งอาณาจักรของสเปนขึ้นใน ชานติสปีริตส์ โปรตุเกสเริ่มมองเห็นความสำคัญของบรากิลและเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องดำเนินการอย่างโดยย่างหนึ่งต่อบรากิลตามสิทธิ์ของตน ก่อนที่จะต้องสูญเสียดินแดนแห่งนี้ไปแก่ยูโรปชาติอื่น ที่มีอำนาจเวียนอยู่โดยรอบ

⁵² Bailey and Nasatir, op. cit., p. 252.

การเดินทางครั้งสำคัญของสเปนและโปรตุเกส

แม้จะผิดหวังอีกครั้งในการค้นหาบทองความคำนักอกเล่าในตำนาน เอล โคราโด⁶³ โปรดูกุส จัดตั้งหน่วยยามฝั่งขึ้นตลอดแนวฝั่งของประเทศเพื่อค่อยๆ เล็บ้องกันพากใจสัตชาร์รั่งเศสที่มาทำการปล้นสมบัติในแดนแเกบันน์ พร้อมกันนั้น ได้นำอาทาน้อย ซึ่งนำไปจากอัฟริกาอีกด้วยที่นี่ไปปลูกในบร้าซิล ทำให้โปรดูกุสได้รับการยกย่องจากประวัติศาสตร์ว่าเป็นผู้นำอย่างไม่เผยแพร่ในทวีปใหม่

ความกังวลที่โปรดูกุสมีต่อการสูญเสียบร้าซิลไปให้แก่สเปนเพิ่มขึ้นเมื่อ เชบราเตียน คาบอต นักบุกเบิกชาวสเปนหลังจากที่จัดตั้งอาณานิคมในคิบารีเรียบร้อยแล้ว เดินทางกลับสเปน นำเอกสารความอุดมสมบูรณ์ของบร้าซิลไปรายงานให้แก่ฆัตริย์สเปน ด้วยเหตุนี้ในปี ก.ศ. 1530 โปรดูกุสจึงได้ส่งพลเรือเอก มาร์ติน อัฟฟองโซ เดอ ชูชา พร้อมกองเรือจำนวนหนึ่งออกทำการสำรวจดินแดนใหม่อีกซึ่งแห่งนี้อยู่ในบร้าซิลที่สเปนเคยปฏิบัติมาก่อนในปลายศตวรรษที่ 15 เดอ ชูชา ใช้เวลาทั้งหมด 2 ปี ทำการสำรวจดินแดนจากเหนือสุดของบร้าซิลจนกระทั่งถึงประเทศอุรuguay จากนั้นก็เดินทางกลับมาทั้งอาณานิคมแห่งแรกของโปรดูกุสขึ้นที่เมือง เชา วิเซนเต และกู้ยืดความช่วยเหลือของ โยอา รามัลโซ นักเดินเรือที่มาเรือแทกบ้ายายฝั่งบร้าซิลเมื่อ 20 ปี ก่อนหน้านั้น เดอ ชูชา ได้ถึงเมือง เชา เปาโล ขึ้นอีกเมื่อหนึ่งทางทิศตะวันตกของ เชา วิเซนเต

นอกจากนี้จากความสนใจของสเปนที่ต่อบราซิลจนเป็นเหตุให้โปรดูกุสต้องรับเดินทางมาบร้าซิลทั้งที่ได้กล่าวไว้แล้วนั้น ก็ยังมีสาเหตุอื่น ๆ อีก

ประการที่หนึ่ง ได้แก่ ฝรั่งเศสในสมัยของกษัตริย์ฟرانซิสที่ 1 แสดงความสนใจต่อบราซิล อีกอย่างมาก กองทัพของพระองค์ถึงกับกล่าวว่า “ยังไม่เคยพบข้อความใดในคัมภีร์ของศาสตราที่กล่าวว่าให้อ่านาจสเปนและโปรดูกุสที่จะจากการดินแดนโพ้นทะเลได้เพียง 2 ประเทศ”⁶⁴ คำกล่าวของพระองค์ได้กระจายออกทั่วโลก และไม่เพียงแต่กษัตริย์คริสเทียนของยุโรปเท่านั้น บรรดาชาวโปรดักตันก็ยินดีไปกับคำกล่าวข้างต้นด้วย ด้วยความหวังจะเผยแพร่ลักษณะส่วนของตน

ประการที่สอง ได้แก่ กำไรจากสี่ย้อมผ้าที่ได้มาจากไม้บราชา ตลาดอตสาหกรรมสี่ย้อมผ้าในยุโรปกำลังคื้นควันและเป็นที่ต้องการย่างไม้ชนิดนี้มาก ผลกำไรที่ได้มีมากพอที่จะทำความมั่งคั่งให้แก่กลั่งสมบัติ และเพียงพอต่อการจัดตั้งหน่วยงานของโปรดูกุสในบร้าซิล

⁶³ Ibid., pp. 81-82.

⁶⁴ Herring, op. cit., p. 214.

ประการที่สาม ได้แก่การขยายอิทธิพลของสเปนในอาณานิคม PROTUGAL ระหว่างหน้ากึ่งถึงคราวเข้าของสเปนในแผ่นดินใหม่ โดยเฉพาะสเปนในสมัยของพระเจ้าชาลส์ที่ 1 ในระหว่างปี 1520-1526 สเปนครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของแผ่นดินใหม่ไว้เกือบหมดคนบ้างแต่หมู่เกาะในทะเลคริสต์มาสเป็น บันแผ่นดินใหญ่ๆได้เมืองซิโก และกำลังใกล้เข้าไปสู่เปรูตามชายฝั่งประเทศบราซิลก็มีกองเรือสเปนเดินผ่านไปฝ่าฟันมาถึงเช่นนี้ ภายใต้การบังคับบัญชาของ ดิแอต เกอ โซลิส ในปี ค.ศ. 1516 ของมาเจลังในปี ค.ศ. 1519 และของคาบอตในปี ค.ศ. 1526 ความสำเร็จของสเปนเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป และไม่มีใครให้คำมั่นได้ว่าสเปนจะหยุดยั้งเต็มที่เท่านั้น แม้ว่าจะมีสัญญาทอร์-เคสกุสที่ห้ามการขยายทวีปทางตะวันออกของสเปน แต่จากประแบบการณ์อันยาวนานกับสเปนทำให้ PROTUGAL ไม่ค่อยมั่นใจนัก

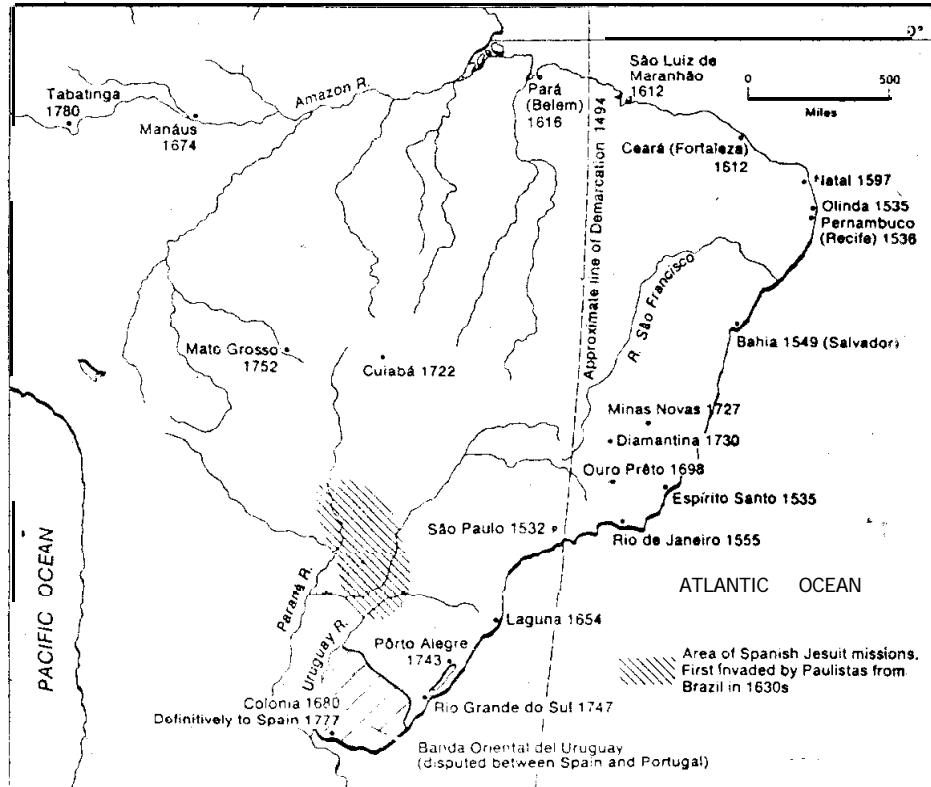
ประการที่สี่ ได้แก่ความอิ้มตัวและกำไรที่ไม่คุ้มค่าของสินค้าจากตะวันออก ประมาณปี ก.ศ. 1510 กิจการค้าข่ายระหว่าง PROTUGAL กับอินเดียเริ่มชนชาลง กำไรที่ได้มาไม่เท่ากับต้นทุนที่ลงไป นอกจากนี้สินค้าจำพวกเครื่องเทศเกิดความอิ้มตัวขึ้นในตลาดยุโรป ราคาสินค้าที่เคยสูงตกต่ำลงและในที่สุดพอยังปี ค.ศ. 1530 ผลกำไรหักห FRONT ที่ได้จากการค้ากับอินเดียไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายของราชสำนัก บรากิลจึงเป็นความหวังเหล่งสุดท้ายของ PROTUGAL ที่จะใช้มาต่อชีวิตให้เก็บบุคลากรในราชสำนัก

หลังจากที่ PROTUGAL หันมาให้ความสนใจกับราชอาณาจักรถึงกับมีการทรงเมืองค้าขายและเมืองที่นี่ยังคงการปกครองชั่วเวล้านั้น โดยทั่วๆ ไปกับเบิกขาว PROTUGAL ไม่เหมือนกับกับเบิกขาวสเปน ที่ไม่ยอมหยุดยั้งตัวเองที่ยังคงทิ้งหน้าตั้งตากบุกเบิกคืนแทนที่อยู่ในส่วนลึก ๆ ท่อไป แต่กับเบิกขาว PROTUGAL มีสัญญามี “ปูที่ชอบหากินอยู่ตามชายฝั่ง” ตลอดศตวรรษที่ 16 อาณาจักรของ PROTUGAL ในบรากิลจึงมีแต่อยู่ตามชายฝั่งทะเล นอกจากนี้สัญญาของ PROTUGAL เองแล้วก็ยังมีเหตุผลอีก ได้แก่

ประการที่หนึ่ง นักบุกเบิกขาว PROTUGAL ไม่มีแรงงานเพียงพอ อีกทั้งการเข้าไปยังดินแดนส่วนลึกจำต้องมีมาตรการบ้องกันความปลอดภัยให้เก็บกับเบิกเหล่านั้น ซึ่งราชสำนัก PROTUGAL ไม่อาจจัดได้

ประการที่สอง ราชสำนักเกรงว่าถ้าปล่อยให้เดินทางเข้าไปตั้งกรากยังคืนแทนส่วนลึก ๆ ของประเทศอาจได้รับผลกระทบเป็นคาดกับแผนล้อมอย่าง

ประการที่สาม ราชสำนักเกรงว่าความจริงก็คือที่นักบุญเบิกมีต่อราชสำนักอาจหมายไปเพรากควบคุมได้ไม่ทั่วถึง

การตั้งคืนฐานในบร้าซิล

นอกจากนักกษณะภูมิประเทศยังเป็นอุปสรรคต่อการบุกเบิก นับตั้งแต่ทะเลขรายที่แห้งแล้งหลังเมืองเปอร์นัมบูโก เทือกเขาน้ำดังเมือง ริโอ เดอ Janeiro และ เชา ฟรานซิสโก ที่ใช้เดินเรือ ไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เอง งานการบุกเบิกราชอาณาจักรบนหน้าที่ของชาวราชอาณาจักรเองมากกว่าที่จะเป็น งานของชาวโปรตุเกส เป็นงานที่เป็นผลพลอยได้มากกว่าเป็นการตั้งใจและเป็นงานของบุคคลหลาย ๆ ฝ่ายด้วยกันมากกว่าจะเป็นงานของบุคคลที่เรียกว่า "นักบุกเบิก" งานบุกเบิกเป็นงานของบุคคลเหล่านี้ได้แก่

1. ชาวไร่ ชาวนา ที่แสวงหาความอุดมสมบูรณ์ของพื้นดินเพื่อใช้ทำการเพาะปลูก บุคคลเหล่านี้จะบุกเบิกไปตามชายฝั่งแม่น้ำ ลำคลอง จนลึกเข้าไปในตอนกลางของประเทศพร้อม ๆ กันก็ได้ นำอาชญากรรมครัวพร้อมเครื่องใช้ไม้สอยพร้อมสัตว์เลี้ยงเข้าไปด้วย
2. นักการค้าสิน เข้าไปทำหน้าที่ของตนตามที่ได้มอบหมายจากสถาบันศาสนาที่ตนสังกัดอยู่ บุคคลเหล่านี้จะเดินทางเข้าไปยังชุมชนของชาวพื้นเมืองเข้าไปปรับปรุงทางด้านวิถีชีวิต

เมื่อเข้าไปถึงก็จะจัดระบบการปกครอง ระบบสังคมและระบบเศรษฐกิจขึ้นใหม่ จัดให้ว่าเป็นหน่วยงานปกครองย่อยรองลงไปจากหน่วยงานปกครองส่วนกลางอีกหน่วยหนึ่ง

3. ขบวนการล่าหาสัตว์แห่งเมือง เช่า เปาโล หรือ ขบวนการค้าทางสปอลลิต้ากัลลุนนับว่าเป็นที่มากที่สุดในการบุกเบิกดินแดนให้แก่โปรตุเกส สมาชิกของกลุ่มนี้ได้แก่พากลกสมรภูมิหัวหน้ากลุ่มเป็นชาวโปรตุเกส ขบวนการนี้เป็นขบวนการทั้งชื่อเสียงในการล่าหาสัตว์ ที่มีวิธีการที่โหดร้ายและกรุณา

สาเหตุที่เกิดขึ้นนั้นมาจากความจำเป็นทางค้านเศรษฐกิจประกอบกับแรงงานของเสรีชนที่ล้นตลาด อีกทั้งทรัพยากรในเดินเช่น ทอง และเพชร ยังไม่มีการขุดค้นพบหนทางที่จะทำเงินให้แก่บุคคลผู้ว่างงานได้ทางเดียว เมื่อจะขึ้นบัญชีของนายทัพริย์โปรตุเกสก็คือการล่าชาวอินเดียนมาขายเป็นทาง นอกจากราชการจะเป็นธุรกิจที่ทำกำไรให้อย่างงามแล้วชาวบราซิลยังต้องเป็นหน้าที่ของผู้รักชาติหึ้งหลายที่พึงกระทำอีกด้วย เพราะเป็นการจัดหาแรงงานราคากูม่าให้แก่วงการเศรษฐกิจ อีกทั้งยังเป็นการช่วยขยายดินแดนเข้าไปยังส่วนลึกของประเทศด้วย

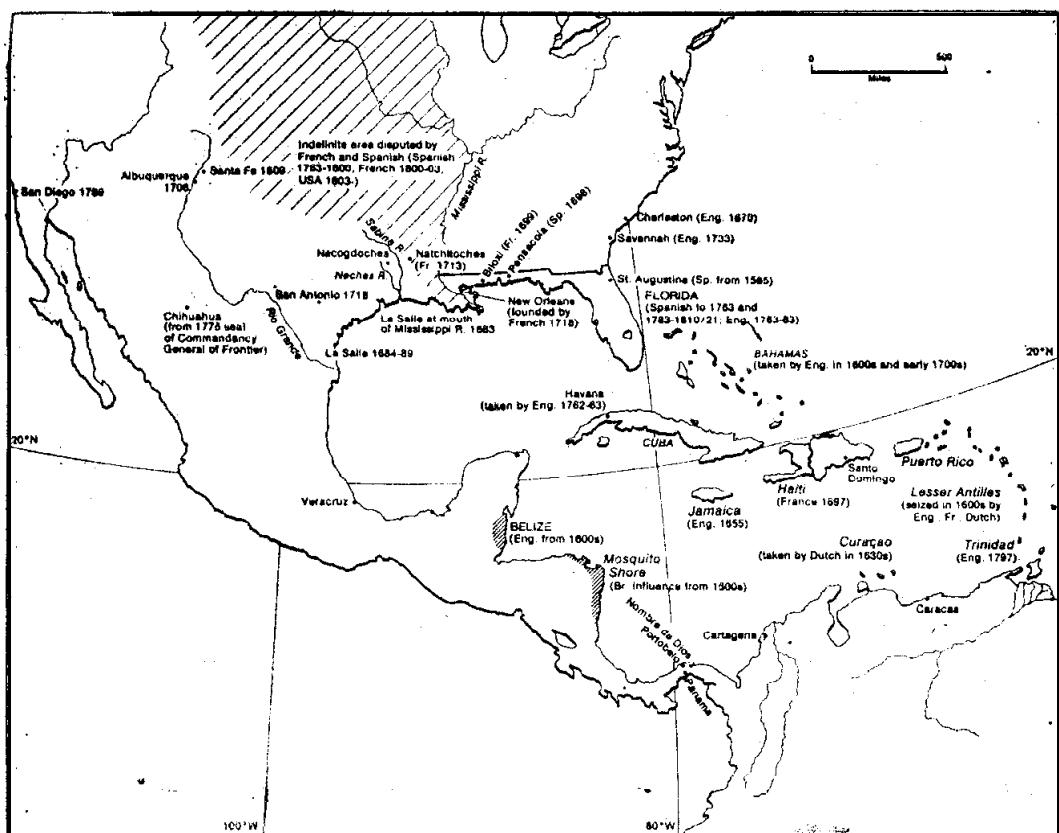
วิธีการของกลุ่มขบวนการค้าทางสัตว์กับวิธีการบุกเบิกของชาวอังกฤษในอเมริกาเหนือที่ขับเคลื่อนรัฐของตนนั่งเกี้ยวนั่งสู่ตะวันตกเพื่อหาสิ่งที่ดีกว่า พากขบวนการค้าทางสัตว์เดินทางออกไปกันเป็นกลุ่ม ๆ โดยมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันคือค้นหาชาวพื้นเมืองเพื่อนำมาขายเป็นทาง แต่ที่ไม่เหมือนกับชาวอังกฤษคือพวกค้าสไม่นิยมนำครอบครัวไปด้วย ซึ่งก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชาวยุโรปในอเมริกันเป็นลูกผสมมากกว่าในสหราชอาณาจักร ขบวนล่าหาสัตว์จะออกเดินทางรอบเรโนราโนในปี เป็นเวลานานเป็นปี ๆ ตั้งพักแรมบ้างเพื่อเตรียมตัวโจนที่หมู่บ้านชาวพื้นเมือง เมื่อไปถึงที่ได้ก็จะสร้างที่พักพิง สร้างถนนหนทาง ผูกมิตรกับชาวพื้นเมืองที่เข้มแข็ง โฉมติดต่อ่อนแล้ว วิธีที่ง่ายที่สุดของขบวนการนั้นคือ การเข้าใจมีหมู่บ้านของนักการค้าสาน นำชาวพื้นเมืองที่กล่าวเป็นชาวยุโรปเดินแล้วมายัง อย่างเช่นในปี ค.ศ. 1629 มีหมู่บ้านของนักการค้าสานถึง 21 หมู่บ้านที่ถูกโจรตีจากขบวนการค้าทางสัตว์

ผลกระทบของการค้าทางสัตว์ นอกจากจะนำกำไรให้แก่ขบวนการ และสร้างความโหดร้ายทารุณให้แก่ชาวพื้นเมืองแล้ว ยังส่งผลต่อการขยายดินแดนของบราซิลออกไปยังส่วนลึกและดินแดนที่ถูกเบิกใหม่ ต่อมากลายเป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจ มีการเพาะปลูกพืชผลต่าง ๆ เช่น ผ้าไหม กาแฟ ใช้ในการเดินทางสัตว์ ฯลฯ รวมทั้งการค้าพืชเมืองทองคำที่นำไปพัฒนาประเทศในที่สุด

4. ทางศาสนาในโปรตุเกส เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่ช่วยในการบุกเบิก โปรดักส์ทางศาสนาในโปรตุเกสเข้ามายังบราซิลประมาณปี ค.ศ. 1530 โดยรัฐที่เมือง เช่า วิเชนเต้ เป็นแห่งแรกการค้าทางศาสนาในโปรตุเกส

ไม่ใช่เป็นของใหม่สำหรับโปรตุเกส มีมาตั้งแต่ในสมัยเจ้าชายแห่งน้ำ นาริกบูรุช แม้การมีท่าສະถูก ประธานโดยทัวร์ ฯ ไป แต่ราชสำนักแล้วแม้แต่บุคคลในศาสนาน่องกี้ยังยอมรับว่าการมีท่าสาวนิโกร เป็นความจำเป็นอย่างหนึ่ง ด้วยเหตุนี้จำนวนท่าสาวนิโกรในบรากิล ในปี ค.ศ. 1585 จึงมีมากถึง 14,000 คนกว้างัน

ประมาณต้นศตวรรษที่ 17 ท่าสาวนิโกรจำนวนหนึ่งท่านที่สภากาชาดโลกไม่ไว้ให้ หลบหนีไปสู่อิสราภาพ เข้าไปในบล็อกแห่งหนึ่ง จัดตั้งประเทศของตนขึ้นมา ชื่อ สาธารณรัฐปัลมาเลส มีกษัตริย์ปกครอง มีรัฐบาล มีหน่วยงานต่าง ๆ เกิดขึ้น แม้กระทั่งประเทศแห่งใหม่นี้จะถูกทำลายลงไป ในปี ค.ศ. 1697 โดยผู้มีอิทธิพลในการค้าทาสแห่งเมือง เชาเปาโล แต่ในปีที่ท่าสาวนิโกรแห่งสาธารณรัฐ ปัลมาเลสถูกทำลายลงนั้น พบร่วมกับผลเมืองชาวผิวดำอยู่ถึงกว่า 20,000 คน นับได้ว่าเป็นชุมชนที่ใหญ่ แห่งหนึ่ง บุคคลเหล่านี้จึงเป็นผู้สร้างบรากิลอย่างแท้จริงหากใช้ชาวโปรตุเกสไม่

ยุโรปในอเมริกาเหนือ